

Colegiul Național „Petru Rareș”

Piatra Neamț

Flori de munte

2021-2022

Noiembrie 2021

Redacția

- ✍ *prof. dr. Melania-Elena ILIUȚĂ*
- ✍ *prof. Elena NĂSOI*
- ✍ *Andreea-Alexandra PAICA, clasa a X-a B*
- ✍ *Maia-Caterina NEȘTIAN, clasa a X-a B*
- ✍ *Maria-Alexandra STAVARACHE, clasa a X-a B*
- ✍ *Ioana-Alexandra BUCULEI, clasa a X-a B*
- ✍ *Tudor MITREA, clasa a X-a D*
- ✍ *Bianca ȘERBAN-NĂSTASE, clasa a X-a D*

Coordonatori

- ✍ *prof. Grigoruță ONICIUC, director*
- ✍ *prof. Ionela-Claudia JORA, director-adjunct*

Coperta I, IV

- 📖 *George ROMILA*
- 📖 *Alexandru-Gabriel AFLOAREI, absolvent promoția 2018*

Grafică, ilustrații

- 📖 *Andreea NEDELUCU, clasa a X- a B*
- 📖 *Andreea PARNIC, clasa a X- a F*

Responsabilitatea pentru textele care apar în această revistă aparține autorilor.

ISSN: 1584 – 8620

Bun de tipar: Noiembrie 2021

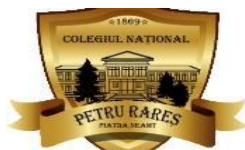
Data apariției: Noiembrie 2021

CUPRINS

NU SUNTEM SINGURI!.....	5
Proiect etwinning+ 2021	5
LUMEA LUI EINSTEIN	12
Chimia experimentală.....	12
Echipa Bendis.....	14
LIMBA ȘI ISTORIA NOASTRĂ	15
Învățământul în perioada interbelică.	15
Capitala istorică a unui străvechi ținut românesc	21
LITERATURA	23
Amintirea.....	24
Fragmente.....	29
Băutura psihedelică a lui Remedios	30
M-a răscolit gândul.....	31
CALIGRAME	32
O ceașcă de ceai	32
Furtună	32
ADN – ul	33
Ideal	34
Copilăria de-a lungul Anotimpurilor	35
De toamnă târzie și nehotărâtă	36
Dragoste, dulce durere.....	37
Deschide ochii!.....	39
Deschide ochii!.....	41
Dialog despre Noiembrie.....	42
Fragmente.....	43
Hanahaki	48
L’amitié	50
Le son de l’amitié	50
L’amitié	51
L’amitié	51
L’amitié	52
Dorința mea	60
Marea uitare.....	61
Ochii negri ai primei mele iubiri	62
Ce înseamnă să-ți fie teamă.....	64

Libertate	66
O iarnă.....	68
Daniel Vanderberg	69
Anul 1941, o zi oarecare- Traumele unui vierme	74
Sărutul renașterii	76
CONCURSUL „PRINTEMPS DES POETES”	77
<i>DÉSIR DE LIBERTÉ</i>	77
<i>DORINȚĂ DE LIBERTATE- traducere</i>	77
<i>Désir</i>	78
<i>Mon désir secret</i>	79
<i>Pensée</i>	79
<i>TON ART ; LA VIE</i>	80
<i>LE DÉSIR</i>	80
<i>DORINȚA- traducere</i>	81
Combating pollution in the Black Sea.....	83
RAREȘUL AZI	87
Pentru a crede în Dumnezeu e nevoie de curajul de a gândi diferit față de ceilalți?	87
Despre pandemie, școală on-line, împliniri și despre... noi începuturi	90
Rătăcirile unui adolescent	100
Tenisul de câmp, modul meu de viață	101
TeenAct	102
SnakeTech	104
CUVÂNTUL ABSOLVENȚILOR	106
Leșovschi Ilinca.....	106
Hîrțan Iustin	108
Filip Elena	109
Dascălu Tudor	111
Tanasiciuc Diana-Theona.....	112
Mitreă Ovidiu	113
Stângu Miruna	114

NU SUNTEM SINGURI!



Proiect etwinning+ 2021
Des racines et des ailes: la forêt européenne

Profesor dr. Mirela-Cristina GRIGORI

Despre rădăcini și aripi: pădurea europeană. Franța-România, la întâlnirea cu Celălalt, pe urmele rădăcinilor noastre comune.

Criza sanitară din ultimii doi ani a antrenat multe schimbări în practicile de predare și în derularea proiectelor pe care liceul nostru le-a derulat. Proiectul de înfrățire a *Colegiului Național Petru Rareș* cu *Liceul Polivalent Saint-Exupéry* din Franța, a avut ca temă, în anul școlar 2020-2021, situația pădurilor în Europa (Franța și România). Pentru că deplasările prevăzute inițial (pentru ianuarie și aprilie 2021) nu au mai putut avea loc, am înscris proiectul pe platforma [etwinning.net](https://www.etwinning.net) a proiectelor etwinning, în cadrul programului ERASMUS+. Proiectul depus pe această platformă europeană colaborativă ne-a permis să ne continuăm colaborarea cu liceul francez și să o facem publică. Ne-am propus să explorăm situația pădurilor, fiecare în țara sa, și să o facem cunoscută partenerilor prin Twinspace, prin fotografii, texte, desene, filme. Produsul final poate fi o resursă pedagogică pentru cei care sunt interesați de modul de a gândi mediul înconjurător, de dezvoltarea durabilă, în general. Ținta proiectului a fost nu numai continuarea colaborării cu liceul francez, ci și cunoașterea celeilalte țări europene, ale cărei diferențe sunt sursă de apropiere, de toleranță și partaj, în direcția refuzului stereotipelor.

La proiect au participat 60 de elevi de 15-16 ani (28 elevi francezi și 32 elevi români, clasa a X-a) și 10 profesori. Domeniile proiectului au fost: limba franceză,

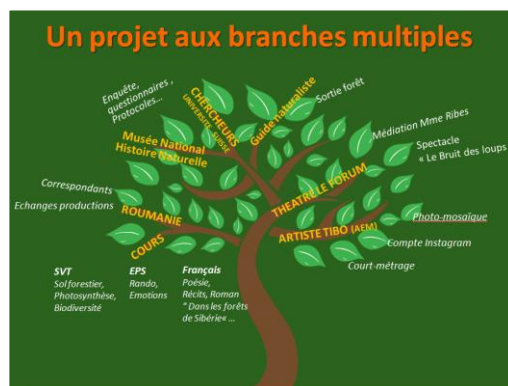
ecologia, științele pământului, artele vizuale, literatura, tehnologiile informatice, educație civică, cetățenie.

Activitatea etwinning și-a propus să dezvolte următoarele competențe-cheie:

- limbile străine: practica limbii franceze pe tema pădurii-reper simbolic.
- literatura în limba maternă și în limba străină: crearea de texte-imagini.
- științe: științele pământului și înțelegerea peisajelor.
- audio-vizual: scrierea și realizarea unui film.
- TIC: cooperarea pe platforma etwinning (realizarea de filme, expoziții foto, desene, texte literare).



Proiectul s-a desfășurat în perioada 1 aprilie-30 septembrie 2021. Elevii se cunoscuseră deja în luna noiembrie 2020, prin fișele de corespondență, în care fiecare elev s-a prezentat corespondentului său. S-a creat și pagina Facebook a proiectului, pe care elevii din cele două țări au postat preferințe muzicale. În fiecare liceu, au avut loc activități complementare. Pe Twinspace, elevii au postat texte, imagini, filme, desene, iar profesorii fișe pedagogice, prezentări, scheme de lecții. A fost realizat un kit pedagogic, ca exemplu de bună practică pentru alți profesori care vor să construiască un proiect etwinning. În România, școala s-a desfășurat *online*, iar elevii au fost coordonați de profesorii Grigori Cristina, Mitrea Loredana, Boghian Cătălina, Rusu Raluca, Magdalina Simona, Veiss Aloma și de laboranta Boțu Maria. În Franța, elevii au fost coordonați de profesorii Christine Denel, Aurélie Eloto, Virginie Auzet, Nathalie Lebault, și au lucrat în parteneriat cu Teatrul "Le Forum", în jurul unui spectacol al lui Etienne Saglio, "Le bruit des loups", pe care l-au văzut abia în luna



septembrie 2021. Francezii au mai lucrat și cu: Muzeul Național de Științe Naturale din Paris, Universitatea de Sociologie Lingvistică din Neufchâtel, Elveția, cu ghidul naturalist Marjorie Ughetto și cu Atelier d'Expression Multimédia din Saint-Raphaël.

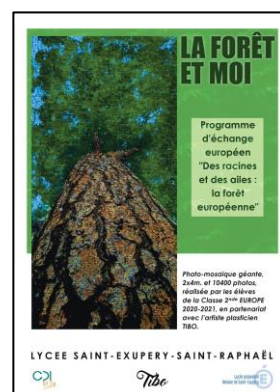
Rezultatele obținute au fost multiple și foarte frumoase:

1. În Franța:

a. un film compus din fotografii și citate înregistrate de elevii francezi pentru a prezenta elevilor români citate din literatura franceză inspirate de imaginea pădurii.



b. după o excursie pe care elevii francezi au făcut-o în luna aprilie însoțiți de un ghid naturalist, au realizat **un film** al acestei experiențe.



c. elevii francezi au lucrat o **fotografie-mosaic uriașă** de 4m/2m (fiecare elev a realizat 100 de fotografii în natură pe tot parcursul proiectului, iar montajul a cuprins 10.400 fotografii ale elevilor). Fotografia uriașă, imprimată pe o pânză groasă, a fost creată cu

sprijinul AEM (Atelier d'Expression Multimédia), și pusă pe perete, în holul liceului francez.

d. Filmul "Culture pour tous", realizat pentru orașul Saint-Raphaël, a reluat un Atelier multimedia coordonat de AEM, cu Thibault RIVET, alias Tibo, artist plastician, și Erwan Fouillez, cei doi formatori.

e. Scurt-metrajul "L'Arbre", compus dintr-un poem scris de ansamblul clasei de elevi francezi și din secvențe video filmate în timpul excursiei pe care au făcut-o în pădure, film realizat cu sprijinul AEM.



f. Pe 23 septembre 2021, a avut loc ziua de închidere a proiectului. Elevii din proiect s-au întâlnit cu elevii care vor fi în proiect anul acesta, în prezența tuturor partenerilor culturali. Corespondenții români au fost prezenți prin fotografiile pe care le-au trimis la acest început de an școlar. În după-amiaza aceleiași zile, a avut loc și reprezentația spectacolului lui Etienne Saglio, *Le bruit des loups*.



2. În România:

a. etapa preliminară, a fost realizarea unui **brainstorming** pornind de la cuvântul *pădure*:

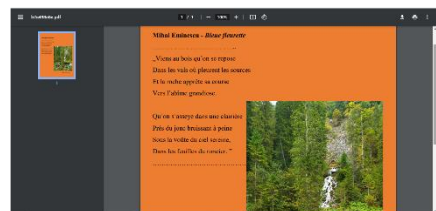
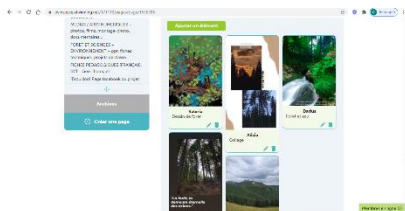


b. crearea unei pagini Facebook a proiectului:

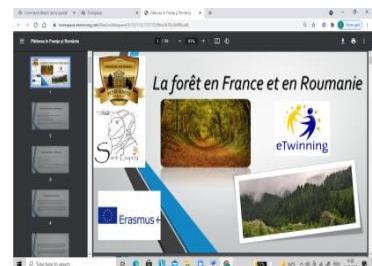
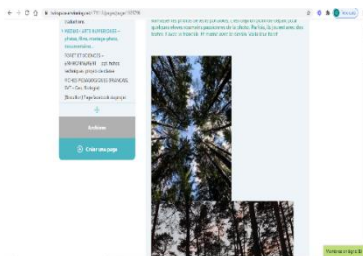
c. în luna martie 2021, a fost lansat proiectul etwinning, în cadrul Zilei Francofoniei.

d. crearea și dezvoltarea paginii etwinning a proiectului.

e. încărcarea de documente, imagini și filme în Twinspace. Au fost deschise mai multe pagini: texte-imagini, desene, fotografii, filme, fișe pedagogice.



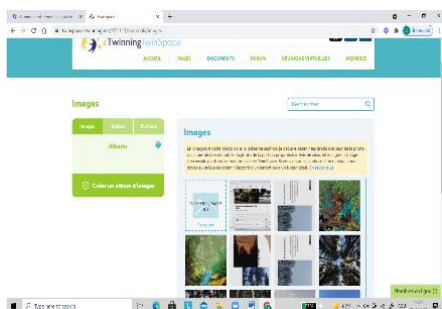
f. Realizarea unui film pornind de la fotografiile personale ce reprezintă pădurea



g. fișe tehnice de lucru, prezentare power point (pădurea franceză/românească), proiecte de secvențe didactice (biologie, geografie, limba franceză)



h. film realizat de elevi: alături de filmul de prezentare, trimis corespondenților francezi în luna noiembrie..



Comunicarea s-a realizat pe pagina de Facebook a proiectului, însă un punct mai puțin reușit al proiectului a fost lipsa comunicării elevilor pe platforma etwinning. Poate că, în anii care vor veni, vom îmbunătăți acest aspect. Elevii români au trimis însă, elevilor francezi, la începutul proiectului, un film de prezentare, un colaj din toate filmele individuale de prezentare, în limba franceză.

Școala *online* ne-a obligat să încercăm să facem și astfel de proiecte, fără deplasarea elevilor. În ciuda comunicării dificile între elevi, activitățile realizate demonstrează interesul tinerilor pentru descoperirea spațiului european. În anul acesta școlar, cooperarea între cele două licee va continua, cu o temă din domeniul artelor spectacolului.



Go to www.menti.com and use the code 63 20 95 4

Écrivez un mot qui exprime votre opinion sur notre projet!



Cum să devii membru al comunității etwinning?



LUMEA LUI EINSTEIN

Chimia experimentală

Profesor Carmen-Mihaela VIȘAN

Vă propun să ne aducem aminte de alchimiști și de accepțiunea pe care publicul larg o avea despre aceștia....mulți erau considerați vrăjitori.

Haideți să încercăm să fim vrăjitori, să încercăm să obținem diferite „fenomene meteorologice în eprubetă”! Nu e magie....e CHIMIE !

CEATA

Materiale necesare: *avem nevoie de* un pahar transparent de aproximativ 100 ml, tinctură de lămâie (sau ceva similar...mentă, portocală, etc)

Cum procedăm? Introducem în pahar aproximativ 50-75 mL apă. Adăugăm câteva picături din tinctură.

Ce observăm? În contact cu apa, uleiul volatil din tinctură generează o încețoșare a apei, datorită faptului că acesta nu este solubil în apă.

TORNADA

Materiale necesare: *avem nevoie de* un tub Falcon de 30 mL (se poate utiliza și un borcan cu capac), sclipici și puțin săpun lichid.

Cum procedăm? Introducem în tubul falcon 25 mL de apă, sclipici și 2 picături de săpun lichid. Punem capacul tubului și îl agităm circular, încercând să obținem un turbion.

Ce observăm? Când ne oprim din agitare se observă în tub o mișcare turbionară a particulelor de sclipici. Când particulele de sclipici se opresc trebuie doar să agităm din nou.

PLOAIA

Materiale necesare: avem nevoie de o sticlă de jumătate de litru sau un pahar transparent înalt, soluție de colorant alimentar (de preferință albastru) în apă, ulei vegetal 50 mL.

Cum procedăm? Introducem în sticlă 150 mL apă (dacă folosim un pahar, îl umplem mai mult de jumătate). Adăugăm câteva picături din colorantul alimentar în

uleiul vegetal. Amestecăm bine colorantul cu uleiul folosind o spatulă, deși aceste lichide nu sunt miscibile, observăm că se dispersează colorantul în masa de ulei. Adăugăm apoi încet, uleiul cu colorant, peste apa din pahar.

Așteptăm puțin!

Ce observăm? Cele 2 faze (uleiul și apa) rămân separate (apa stratul de jos, iar uleiul stratul superior). Picăturile de colorant dispersate în ulei coboară gravitațional către faza apoasă, iar în momentul contactului cu apa, se dizolvă formând un efect de ploaie.

Distracție plăcută!



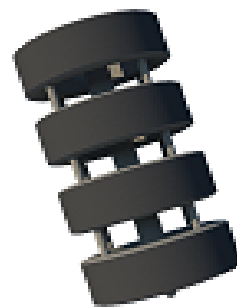
Desen realizat de Bianca Șerban, clasa a X-a D

Echipa Bendis

Zăgărin Tudor, clasa a XI- a D

În cadrul competiției „Space Settlement Contest” organizată de către National Space Society (NSS), desfășurată în anul 2021, echipa Bendis a *Colegiul Național Petru Rareș* a obținut o mențiune, concurând cu 1619 echipe în care au fost angrenați 6862 de participanți din 22 de țări. Având în vedere performanța din anul precedent, am decis să mărim echipajul inițial prin adăugarea a 5 membrii, astfel luând naștere NEVES. Suntem o echipă ambițioasă, mereu pregătită pentru noi provocări și unită indiferent de situație. Scopul nostru pentru ediția din acest an este de a obține rezultate mai bune și de a fi și mai inovativi în modul nostru de gândire.

Bineînțeles, poate vă întrebați: *Dar ce presupune acest con-curs?* Ei bine, competiția constă în proiectarea de la zero a unei nave ce va găzdui o societate care, la rândul ei va fi modelată din toate privințele. Aceasta va trebui să funcționeze ca o unitate independentă, asigurându-și viabilitatea prin dezvoltarea unui sistem propriu de funcționare a tuturor domeniilor de activitate. Cursul acestui proces nu va fi unul lin, fiind marcat adeseori de apariția și înfruntarea a numeroase provocări.



Vom căuta împreună răspunsul la întrebări esențiale, legate, de pildă, de generarea gravitației, asigurarea hranei, a apei, a oxigenului și multe, multe altele. Asemenea unui stat clasic, NEVES va fi construit prin îmbinarea a numeroase componente, începând cu domeniul economic, politic, social și, nu în ultimul rând, tehnic.

Anul acesta, pentru a aduce proiectul la un alt nivel, ne propunem, în completarea procesului propriu-zis de redactare și proiectare, să desfășurăm și o activitate cu publicul, în special, referindu-ne la colegii noștri rareșiști. Așadar, vă invităm să fiți alături de noi de-a lungul acestui drum, și, în data de 15 februarie 2022 să ne bucurăm împreună cu prilejul „lansării” navei.

LIMBA ȘI ISTORIA NOASTRĂ

Învățământul în perioada interbelică.

Un om care și-a depășit condiția

**Eseu redactat de Petru Mareș, clasa a X-a E
Premiat cu Mențiunea a III- a la concursul *Istoria din casă în casă*,
Facultatea de Istorie de la Universitatea București
Profesor coordonator Dorina Luminița DREXLER**

Pentru mine, istoria este o poveste lungă și foarte interesantă. Întotdeauna când doamna profesoară ne predă despre marile personalități ale istoriei, ascult cu drag, pentru a-mi îmbogăți cultura generală. Când studiez o lecție la istorie, nu îmi place să o învăț pe de rost, deoarece, după cel mult două zile, o voi uita și nu îmi va folosi la nimic. Eu învăț istoria din plăcere și pun suflet în ceea ce fac. Încă de când eram mic, mie îmi plăcea istoria. Ascultam cu interes povestirile istorice pe care mi le citeau părinții mei. Din acest motiv, această pasiune mi s-a dezvoltat de-a lungul timpului.

Astfel, m-am bucurat foarte mult când am aflat, de la bunica mea, la care țin foarte mult, o mică parte din istoria familiei mele, ca parte a *Istoriei țerii prin cei mici*, după cum spunea Nicolae Iorga.(1) Datorită acestui concurs, i-am cerut un obiect cu o valoare istorică iar ea mi-a dat „Carnetul de frecvență” la facultate al străbunicului meu, act care stătuse zeci de ani într-o ladă din pod.

Acest artefact istoric datând din anul 1926 m-a determinat să redactez prezentul eseu, a cărui temă se referă la învățământul în perioada interbelică (2) și la greutățile pe care le-a înfruntat o familie modestă, în dorința de a asigura copiilor o educație școlară deosebită pentru acea vreme.(3)

Prima dată când am văzut „Carnetul de frecvență” la facultate, mi s-a părut că m-am întors în timp acum aproximativ o sută de ani. Când l-am deschis pentru întâia oară, am crezut că mi se va rupe în mână, deoarece era foarte fragil.

Pe prima pagină, primele cuvinte scrise erau „Căminele și Cantinele Universitare București”, iar dedesubt scria mare „Legitimație” și numele străbunicului meu și anume Mihai Munteanu. Pe cea de-a doua pagină, sub sigla „Universitatea din București. Facultatea de Științe”, scria „CARNET DE FREQUENȚA la cursuri și

lucrări al studentului Munteanu Mihai”, numărul carnetului fiind 2465. În continuare, erau trecuți anii de studiu la Facultate, Secțiunea „Naturale”, respectiv Anul 1(1926 – 1927), Anul 2 (1927 – 1928), Anul 3 (1928 – 1929) și Anul 4 (1929 – 1930).

În rest, pe celelalte pagini, erau scrise materiile pe care le practica străbunicul meu, prezența la curs și prezența la lucrări, pe fiecare semestru. Materiile de la Facultatea de Științe, Secția Naturale erau: fizica generală, chimia generală, zoologia descriptivă, morfologia vegetală și sistematică, morfologie animală, mineralogie și petrografie, chimie fiziologică, pedagogie teoretică, fiziologia animală, geologia, fiziologia vegetală, paleontologie și pedagogie practică.

După ce am analizat mai bine acel carnet, am rugat-o pe bunica mea să îmi povestească mai multe despre tatăl ei. Ea mi-a spus că acesta s-a născut pe 8 noiembrie 1904 în Piatra Neamț și a crescut într-o familie modestă, unde erau patru frați (Adela, Ana, Gheorghe, Mihai), el fiind cel mai mare dintre aceștia. Pe tatăl său îl chema Munteanu Nicolae și era plutaș pe râul Bistrița, iar pe mama lui o chema Munteanu Maria și aceasta era casnică. În acea vreme, din cauza lipsei mijloacelor de transport de marfă, buștenii erau legați între ei, formându-se plute și erau transportați pe râuri, de către plutași. Aceasta era o meserie grea și periculoasă, deoarece trebuia să știi foarte bine cum să manevrezi pluta și pentru practicarea acesteia trebuia să ai foarte mult curaj. În ziua de astăzi, râul Bistrița pare destul de lin, dar în trecut, întrucât nu existau baraje, râul era periculos, creându-se vârtejuri. Din acest motiv, mulți plutași au murit înecați. Tatăl străbunicului meu transporta bușteni pe o distanță foarte lungă pe râul Bistrița, respectiv de pe Valea Muntelui, din zona Bicazului și până la Dunăre. Fiind cel mai mare dintre copii, străbunicul meu trebuia să aibă grijă de frații lui mai mici atunci când părinții erau plecați.

În acea vreme, mulți părinți nu își lăsau copiii să frecventeze mai mult de patru clase la școală, pentru a-i ajuta la treburile gospodărești, cum ar fi: cultivarea pământului, culesul recoltelor sau pășunatul vitelor. Din fericire, părinții străbunicului meu l-au încurajat pe acesta și pe ceilalți frați ai lui să își continue studiile și după ciclul primar. Ca urmare a studiilor absolvite, sora străbunicului meu, Adela, a devenit învățătoare, sora lui, Ana, a lucrat la Policlinica din Piatra Neamț, fratele lui, Gheorghe, era agricultor, iar străbunicul meu a fost profesor de biologie.

Din păcate pentru străbunicul meu, în perioada când el era în gimnaziu, a izbucnit Primul Război Mondial, iar acesta a fost obligat să plece din oraș. În schimb,

în 1918, după terminarea războiului, acesta și-a continuat studiile tot la Colegiul Național „Petru Rareș” din Piatra Neamț, unde, de asemenea, învăț și eu în prezent.

Străbunicul meu a frecventat atât cursurile de gimnaziu, cât și pe cele de liceu, la Colegiul Național „Petru Rareș” din Piatra Neamț. Lui îi plăceau materiile legate de medicină, cum ar fi biologia și chimia. Cu toate că străbunicul meu nu și-a trăit copilăria în cele mai bune condiții, acesta învăța mult, deoarece îi plăcea foarte mult școala. Deși nu avea curent electric în locuință, acesta își făcea temele și învăța la lumina lămpii. Ca dovadă a acestui fapt, bunica mea a găsit o scrisoare, în care tatăl ei a scris că era foarte necăjit din pricina faptului că nu avea curent electric și din această cauză își făcea temele foarte greu la lumina lămpii. În ciuda tuturor greutăților, străbunicul meu a învățat pentru a-și și continua studiile și pentru a ajunge la facultate.(4)

În acea perioadă de după Primul Război Mondial, când se instalase criza financiară și oamenii erau săraci, era foarte dificil ca elevii să își continue studiile. Cu toate acestea, străbunicul meu a fost foarte conștiincios, silitor și și-a urmat visul de a absolvi studii superioare.

După ce a luat bacalaureatul, acesta a aplicat pentru Facultatea de Științe din București, unde a fost admis. În facultate, în acea vreme, nu existau manuale tipărite în limba română, studenții fiind nevoiți să învețe de pe manuale scrise în limbi străine. Profesorii de la Facultate își făcuseră studiile și specializările la Paris sau în alte capitale europene. Majoritatea manualelor erau tipărite în limba franceză, care era limba de circulație în Europa în acea perioadă. Întrucât atunci nu exista xerox și nici alte modalități de transmitere a cursurilor, studenții scriau cursurile în limba franceză, le învățau, iar la examene erau ascultați tot în limba franceză. Din acest motiv, străbunicul meu a dezvoltat o pasiune pentru această frumoasă limbă, mai târziu chiar cumpărându-și mai multe cărți scrise în limba franceză. Bunica mea mi-a povestit că tatăl ei avea în bibliotecă numeroase cărți de specialitate, în limbi străine.

Uitându-mă la „Carnetul De Frecvența la cursuri și lucrări” al străbunicului meu, am observat materiile pe care le avea și bănuiesc că erau foarte dificile. La facultate, acesta avea obiecte precum zoologia descriptivă, morfologia vegetală și sistematică, morfologie animală, mineralogie și petrografie, fiziologia vegetală și paleontologie. Aceste materii erau cu atât mai dificile, cu cât străbunicul meu trebuia să le învețe într-o limbă străină.

Pe lângă aceste materii, străbunicul meu a avut și obiecte precum pedagogia teoretică și pedagogia practică, pentru a învăța metodele prin care să explice elevilor noțiunile pe care le cunoaște și să predea elevilor lecțiile. (5).

Când a terminat facultatea, străbunicul meu a fost repartizat ca profesor de Științe Naturale în orașul Buhuși. În acea perioadă, orașul Piatra Neamț, ca și orașul Buhuși, făcea parte din Regiunea Bacău, având în vedere că nu exista repartizarea administrativ - teritorială pe județe, ci pe regiuni. Întrucât în anul când străbunicul meu a absolvit facultatea, nu existau posturi pentru profesor de științe naturale în orașul Piatra Neamț, acesta a primit post la Școala Profesională Mixtă de Ucenici din Buhuși, la Școala Medie Tehnică Textilă din Buhuși și la Liceul Mixt Particular din Buhuși, unde a activat mai mulți ani. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, străbunicul meu era profesor la acele școli din Buhuși. Conform Referatului din 1 Iunie 1950, emis de directorul Școlii Profesionale Mixte de Ucenici din Buhuși, cadrul didactic Munteanu Mihai a fost un bun profesionist, a avut o atitudine demnă față de elevi și profesori, a lucrat cu sârguință, dându-și tot interesul pentru a le preda și a îi educa pe elevi.

Străbunicul meu a adresat o cerere către Ministerul Învățământului, prin care a solicitat să fie transferat în orașul Piatra Neamț. Întrucât nu erau posturi de profesor de biologie în Piatra Neamț, cererea sa a fost înaintată către Ministerul Sănătății, care i-a acordat un post în cadrul Primăriei Piatra Neamț.

În anul 1945, străbunicul meu s-a căsătorit cu străbunica mea, Constanța și au avut un singur copil, pe bunica mea, Gabriela.

Bunica mea mi-a povestit că tatăl ei era un om liniștit, conștiincios, cu un suflet bun, un om care iubea plantele și animalele. Locuiau în municipiul Piatra Neamț, într-o casă care avea o curte plină de flori, cum ar fi lalele de toate culorile, hortensii, liliac, lăcrămioare, cerceluși. Străbunicului meu îi plăceau călătoriile, el a vizitat multe locuri din țară.

După ce bunica mea mi-a povestit toate aceste lucruri despre tatăl ei, mi-a părut rău că nu l-am cunoscut, deoarece el a fost un om deosebit, de la care aș fi putut să învăț multe lucruri. În ciuda tuturor greutăților și în ciuda faptului că el a trecut peste două războaie mondiale, străbunicul meu nu a renunțat la visul său de a absolvi studii superioare. Cu toate că a făcut parte dintr-o familie modestă, iar taxele școlare erau foarte mari, (6) străbunicul meu a fost conștiincios, silitor și tenace, reușind să urmeze

cursurile liceului și apoi pe cele ale Facultății de Științe din cadrul Universității București, Secția Naturale. În concluzie, deși în perioada interbelică învățământul a întâmpinat mari dificultăți, au existat numeroși tineri care au înțeles importanța educației și și-au continuat studiile.

Note

(1) Nicolae Iorga, *Istoria țerii prin cei mici*, „Revista istorică”, VII, nr.1-3/1921, apud tudorvisanmiu.wordpress.com/2014/04/14/istoria-tarii-prin-cei-mici/, accesat la data de 24 ianuarie 2021

(2) *Legea asupra învățământului secundar și superior din 1912*, în Institutul de Științe ale Educației, *Antologia legilor învățământului din România*, București 2004, www.ise.ro, accesat la 2 ianuarie 2021

(3) Mihai Gh. Enăchescu, *De la un răsărit la un apus de soare*, Editura Cetatea Doamnei, Piatra Neamț, 2015, volumele I – III, *passim* (roman autobiografic al unei personalități nemțene, absolvent la Liceului de Băieți „Petru Rareș” din Piatra-Neamț, cu o poveste de viață asemănătoare cu a străbunicului meu)

(4) *Ibidem*, p.5-6

(5) Adina Drăghicescu-Berciu, *Istoria Universității din București. Documente (1864-1972)*, Editura Universității din București, 2008, *passim*

(6) Adrian Majuru, *Copilăria la români: schițe și tablouri cu prunci, școlari și adolescenți*, Editura Compania, București, 2006, p.175

Bibliografie:

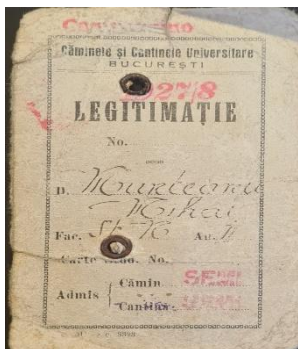
- Drăghicescu-Berciu, Adina, *Istoria Universității din București. Documente (1864-1972)*, Editura Universității din București, 2008.

- *Legea asupra învățământului secundar și superior din 1912*, în Institutul de Științe ale Educației, *Antologia legilor învățământului din România*, București 2004, www.ise.ro, accesat la 2 ianuarie 2021.

- Enăchescu, Gh. Mihai, *De la un răsărit la un apus de soare*, Editura Cetatea Doamnei, Piatra Neamț, 2015, volumele I - III.

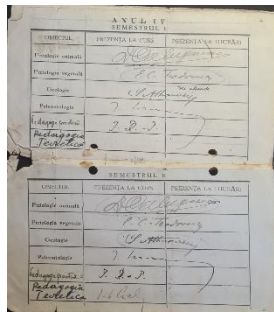
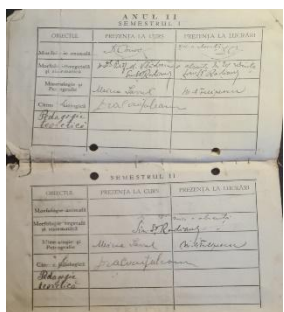
- Iorga, Nicolae, *Istoria țerii prin cei mici*, „Revista istorică”, VII, nr.1-3/1921, apud tudorvisanmiu.wordpress.com/2014/04/14/istoria-tarii-prin-cei-mici/, accesat la data de 24 ianuarie 2021.

- Majuru, Adrian, *Copilăria la români: schițe și tablouri cu prunci, școlari și adolescenți*, Editura Compania, București, 2006, p.175

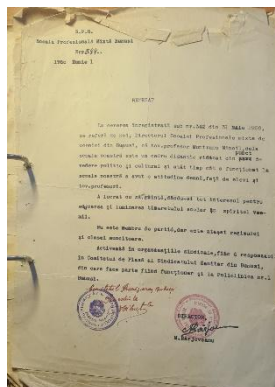
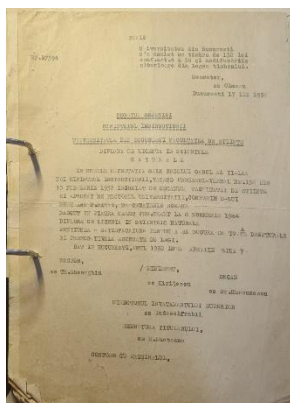


Legitimția de student a străbunicului meu, Munteanu Mihai

„Carnet De Frecvență la cursuri si lucrări” al străbunicului meu



Referatul din 1 Iunie 1950 emis de directorul Școlii Profesionale Mixte de Ucenici din Buhuși, cu privire la cadrul didactic Munteanu Mihai



Diploma de Licență în Științele Naturale

Capitala istorică a unui străvechi ținut românesc

Șoldan Delia Gabriela, clasa a X-a F
Profesor coordonator Sonia IACOBAN

Municipiul Piatra Neamț oferă posibilitatea de a călători în trecut, pentru a cunoaște viața laică și spirituală din acele vremuri prin Ansamblul medieval Curtea Domnească. Acesta este format din Biserica Sf. Ioan Domnesc, turnul-Clopotniță și pivnițele indetificate prin săpături arheologice. Toate acestea atrag turiști de pretutindeni, ce sunt în căutare de a cunoaște o valoroasă nestemată a orasului.

Curtea Domnească

După a doua jumătate a secolului al XVII-lea și scăderea importanței târgului, Curtea Domnească decade. În momentul de față se poate aprecia Ansamblul medieval existent la sfârșitul veacului al XV-lea ce cuprinde biserica, turnul clopotniță și cele două corpuri de case cu pivniță.

Biserica Domnească „Sf. Ioan Botezătorul”

A fost zidită în anii 1497-1698, după cum rezultă din pisania din stânga ușii de la intrare. O imagine a Curții Domnești a fost păstrată într-o stampă rămasă de la Gheorghii Asachi, din anul 1847. Este unul dintre cele mai valoroase edificii al Ansamblului Arhitectural din epoca lui Ștefan cel Mare. Parterul este rezervat istoriei, la etajul întâi se găsesc mai multe colaje și panouri, iar la al patrulea nivel se află patru clopote.

Turnul-Clopotniță

A fost construit la un an după sfințirea bisericii, este situat în centrul orașului Piatra-Neamț și se bucură în prezent de o condiție impresionantă, datorită seriei de lucrări de restaurare desfășurate pe parcursul anilor 2012-2013, în cadrul căreia s-a avut în vedere neîndepărtarea de forma sa inițială. Înălțimea Turnului este de 7 metri un plan pătrat, iar interiorul Clopotniței prezintă 5 niveluri, dintre care doar primele 4 sunt deschise publicului, restricționarea celui de-al 5-lea nivel fiind cauzată de accesul dificil.

Pivnița Casei Domnești

A fost inclusă în circuitul expozițional al Complexului Muzeal Județean Neamț în anul 1986. După reorganizare, spațiul expozițional a fost redeschis pentru vizitatori în data de 24 iunie 2017.

Pivnița I

A fost identificată de muzeul Regional de Arheologie din Piatra-Neamț între anii 1954-1955. Traveea de nord a fost afectată mai puternic de construcția liceului, la sfârșitul secolului al XIX lea.

Pivnița Casei Domnești II

Cercetările desfășurate cu ocazia proiectului de restaurarea zonei istorice a curții domnești, inițiat de Primăria Municipiului Piatra-Neamț, au dus la identificarea, pe platoul nordic al curții, a ruinelor unei construcții de zid, în apropierea celor descoperite în anii 1954-1955. În pivnițe, lucrările de restaurare au demarat în primăvara anului 2014. Intervențiile au presupus injectarea zidurilor cu lapte de ciment, înlocuirea zonelor de zidărie afectată, refacerea bolților de zidărie, execuția unui luminator de sticlă cu structură metalică și amenajarea unei „curți englezești”. Pe parcursul excavațiilor arheologice, s-au descoperit peste 597 de morminte cu schelete, materiale ceramice, cercei, inele, cheutori, nasturi globulari etc.

Colegiul Național „Petru Rareș”

Colegiul Național „Petru Rareș” s-a înființat în baza legii învățământului din anul 1864. La 27 noiembrie a avut loc deschiderea gimnaziului clasic, în evoluția școlii având loc 2 etape: Gimnaziul clasic: 1869-1878; Gimnaziul real: 1878-1897.

Echipa de ghidaj formată din Asavei Patricia Maria, Baroi Miruna Mihaela, Iftimia Petru Matei, Miron Giorgiana Florentina, Nistor Maria Mirabela, Parnic Andreea, Șoldan Delia Gabriela, Tonu Teodora Lorena



LITERATURA

Aeternam poenitet

Sudor Mara, clasa a XII-a D

Ai promis că-mi împletesti părul cu spice de grâu,
că-mi pui în obraji parfum de crini cu lacrimi de râu...
Petale de maci adormiți pe buzele mele,
Mi-ai promis că în ochi îmi picuri stele.

Dar ai uitat că eu nu am părul de aur
și pielea-mi de maur ?
Că gura mi-e legată de inima salmastră,
iar ochii mei sunt orbi pentru bolta cerului împodobit albastră ?

Nu e o poveste de dragoste banală
în care prințul fuge și promisiunea-i irațională.
Am plecat înainte ca primul pătrar să ne împlinească,
înainte ca gheața să mi se topească.

Dar nu-i nimic...
O să împodobești mormântu-mi cu stele,
Cu maci și crini, spice de grâu grele.
Știu că o să-mi scrii pe el regrete eterne.



Amintirea

Sima Alexandra, clasa a XII-a A

PERSONAJE

SORIN, bătrânul care povestește

DAN, prietenul lui Sorin

ESTHER, studentă la Facultatea de Teatru

PROFESOARA

CLARA, colega lui Esther

POLIȚISTUL

RECEPȚIONERUL

ACTUL I

București, în zilele noastre

SCENA I

PROFESOARA: Lucrarea pe anul acesta va arăta dacă sunteți meniți pentru lumea teatrului. Până la terminarea cursurilor vreau să realizați propria voastră piesă de teatru. Tema este la alegere, dar aveți de respectat anumite cerințe:

(Profesoara începe să scrie pe tablă.)

1. Piesa trebuie să fie formată din cel puțin 3 acte care să cuprindă minimum 2 scene.
 2. Nu poate fi o adaptare a unei piese deja existente.
 3. La baza acesteia să se afle o poveste adevărată. Nu trebuie să scrieți despre voi dacă nu vreți; poate fi experiența altcuiva. Dar pe lângă piesă, vreau și un eseu în care să vă explicați alegerea. Dacă nu aveți întrebări, sunteți liberi. O zi bună!
- (Studentii îi urează profesoarei o zi bună și părăsesc sala.)

SCENA II

În biblioteca facultății

CLARA: Ai vreo idee pentru lucrare?

ESTHER: Nu încă...Nu știu de la ce aş putea pleca. Nu am prea multe momente care m-au marcat într-un anume fel.

CLARA: Nu trebuie să fie o experiență. Poate fi o persoană, un animal sau ceva de care te-ai atașat. Sigur ai așa ceva.

ESTHER:...Mda...

ACTUL II*Căminul de bătrâni din sectorul 1***SCENA I**

ESTHER: Bună ziua! Vă simțiți mai bine azi?

SORIN: Bună, Esther! Da, sunt mult mai bine. Mi-au dat niște pastile și o budincă cu ciocolată și mi-am revenit. Ba chiar l-am bătut de vreo câteva ori la șah pe fălosul ăla din salonul de lângă.

ESTHER: Mă bucur să aud asta!

SORIN: Da cu tine ce e? Nu pari în apele tale.

ESTHER: Doar un proiect legat de facultate, nu vă îngrijorați.

SORIN: Ei, lasă-mă! Tu mă ascuți cum mă vait de atâta timp și crezi că eu nu sunt în stare? N-oi fi având eu copii, dar am ceva experiență. Să o auzi pe Viorica când vine ginerele ei în vizită... (Imitând-o pe Viorica, cu vocea subțiată) „*Un prost mai bun nu a găsit?*”, „*De ce tot vine pe aici? Chiar crede că vreau să-l văd?*”, „*Așa îmi vine să-l scuip între ochi.*”...Nu vrei să îți imaginezi. Da mă rog, ia, zi!

ESTHER (oftând): Pentru lucrarea de an trebuie să compun o piesă de teatru legată de un moment marcant, fie pentru mine, fie pentru altcineva, dar nu mă pot gândi la nimic. Oricât de mult aș încerca să dezvolt, viața mea e pur și simplu prea banală pentru asta...Dumneavoastră aveți mai multă experiență. Vă puteți gândi la o astfel de amintire?

SORIN (chicotind): Numa una? Când eram tânăr, fiecare zi era o aventură alături de Dan, prietenul meu din copilărie. Făceam totul împreună. A murit acum 16 ani de cancer. Nu am vorbit niciodată despre el de atunci. Nu mă simțeam pregătit, dar cred că a venit momentul.

ESTHER: Dacă este prea mult, înțeleg. Nu vreau să vă simțiți inconfortabil.

SORIN: Nu, nu...e timpul. Hmm...pe care să ți le zic...Ah, știu. (Râde) Când am fost la Paris...Era prima noastră călătorie cu avionul. Eram foarte entuziasmați și nu dormisem de zile bune tot gândindu-ne la asta. Era în vara lui '90. După armată am lucrat amândoi câțiva ani în marină până ne-am strâns destui bani să mergem la Paris.

ESTHER: De ce tocmai Paris?

SORIN (încă râzând): Sincer să fiu, nu mai știu. Într-o noapte, de ziua căpitanului parcă, ne-am îmbătat de-am fost ca niște cioate toată săptămâna, iar colegii de pe vapor ne-au spus că am făcut un pariu cu un alt amețit d-acolo că nu vom ajunge niciodată la Paris. Ca să înțelegi, eu și Dan eram oile negre ale vaporului, sau ale oricărui loc unde pășeam. Ne gândeam că e doar vrăjeală de-a lor, da nu am vrut să fim niște găini, și cum mai eram și competitivi din fire am jurat că ăsta va fi singurul nostru scop de atunci încolo. În fine, am strâns banii, am demisionat și ne-am făcut de cap. Când am văzut ce implică

toată nebunia aia ne-am dat seama în ce ne-am băgat. Niciunul nu știa de unde iei bilete, cum le iei și chestii de-astea. Eram total pierduți. Da tocmai ăsta era farmecul. Nu mai știi care din noi a fost luminatul ce a zis să mergem la aeroport să ne interesăm. Stai să vezi! Ajungem la aeroport și ne uităm de parcă am ajuns în rai; ne uitam pe sus, pe jos, în stânga, în dreapta ca nu care cumva, Doamne ferește, să ratăm vreun scaun sau ceva. În fine, cât căscam gura la tavan vin la noi niște matahale de paznici îmbrăcate în negru și ne aruncă afară. Am încercat să le explicăm că nu suntem cerșetori, ci vrem să luăm bilete la Paris. Au început să râdă, dar cred că și eu aș fi făcut la fel în locul lor. Adică să îți zică doi amărâți îmbrăcați în pijamale, că doar pe alea le aveam, care mai sunt și juma din tine, că vor să meargă la Paris, chiar e penibil. Am tot negociat una, alta și ne-au lăsat să mergem să luăm biletele, da o stat în spatele nostru tot timpu'. Am găsit bilete pentru următoarea zi, la cât era? Vro 5-6 dimineața. Noi nu știam la cât tre să fii acolo. Nu știam procedura, nu știam nimic. Așa că am zis că stăm acolo pe un scaun până a doua zi să nu ratăm nimic. Tot urmăream oamenii care veneau și plecau și încercam să ne prindem dacă e ceva tactică sau chestie. În fine, am stat noi ce am stat și după am adormit. Dimineață ne trezim că se aude un sunet puternic. Țăla era semnalul pentru următorul zbor, da cin' să știe. Am crezut că e ceva alarmă, incendiu, atac, mai știu eu ce. Eram panicați, țipam unul la altul că ce ne facem că nu numai că murim, da mai pierdem și pariul. Nu mai gândeam limpede. Da nu înțelegeam de ce toată lumea e așa calmă. Am întrebat până la urmă pe unul care ne-a răspuns cam sceptic, așa, da na, și a zis că urmează următorul zbor, care, bineînțeles, era al nostru. Am început să alergăm, unul într-o direcție, altul în cealaltă. Cumva, nu știu cum, eu eram pe drumul bun, așa că am țipat după el-„*Bă, Dane, treci încoă, un' te duci?*”, de parcă eu știam unde mă duceam. Ne-am luat după gloata de oameni și am ajuns acolo unde te verifică și așa. Mi s-a uscat gâtul. Ești drăguță să îmi aduci un pahar de apă?

ESTHER: Desigur. (Se duce după apă.) Pofțiți!

SORIN: Mulțumesc! (Bea apa.) Unde am rămas?

ESTHER: Ați trecut de control.

SORIN: A, da, da. În fine, de aici nu s-a mai întâmplat mare lucru. Am dormit tot zborul. Da ca să nu te mai rețin, voi trece direct la fapte...

SCENA II

Paris, 1990

DAN: Și acum ce facem?

SORIN: Cum adică ce facem? Doar n-am venit atâta drum ca să ne holbăm la copaci. Hai să găsim undeva unde să stăm la noapte și vedem după.

(După aproximativ o oră de căutat o pensiune)

DAN: Mă dor picioarele. Hai să stăm 5 minute...(se așază pe o bancă)

SORIN: Te plângi încontinuu. Hai să mai încercăm și pe strada aia și, dacă nu găsim, ne odihnim puțin!

DAN: Bă, ți-am zis că nu mai pot, ce nu înțelegi? Du-te tu și uită-te!

SORIN: Doamne...ești imposibil, mă jur...Nici sor-mea nu e atât de sensibilă... Știi ceva, nu vreau să mă enervez din prima zi. Stai aici și dacă găsește ceva, te chem.

DAN (sarcastic): În sfârșit ne înțelegem!

(Sorin se uită nervos la el, dar își continuă drumul. În capătul străzii găsește o pensiune și fuge să îl anunțe pe Dan, pe care îl găsește certându-se cu un polițist.)

DAN: Je ne este...ăă...cerșetor. Je suis român. România.

SORIN: Ce faci, bă?

DAN: Țsta crede că sunt cerșetor. Arată-i biletele de avion.

SORIN (scoate biletele din buzunar): Monsieur, ce sont nos...bilete.

(Polițistul se uită sceptic la bilete, dar le dă înapoi.)

POLIȚISTUL: Bien, vous pouvez partir. Mais ne dérangez pas les gens.

DAN ȘI SORIN (zâmbind): Oui, oui!

DAN: Ce-o zis?

SORIN: Habar n-am. Hai că am găsit o casă.

(Cei doi ajung la pensiune și se uită prin jur.)

SORIN: Da nu e nimeni? (țipă) BONJOUR!

DAN: Poate trebuie să dăm din asta. (Sună din clopoțel aproximativ 1 minut, neobservându-l pe bărbatul din spate.)

RECEPȚIONER: Bonjour!

DAN (sărind): Bă, m-ai speriat! Ce apari așa...?

(Sorin îi dă o palmă peste cap.)

DAN: AU! Tu ce ai? (stă un moment pe gânduri) Aaaaa...(se întoarce zâmbind) Bonjour!

RECEPȚIONER: Puis-je vous aider?

SORIN: Ăă...nous vrem să faire nani...ăă...aici cette nuit.

(Recepționerul este confuz.)

DAN: Lasă-mă pe mine. Fii atent! Nous (arată înspre ei doi) vrem să (își pune capul pe mâini, în semn de somn) aici (arată înspre cameră).

(Recepționerul dă din cap în semn că a înțeles.)

RECEPȚIONER: Le prix est 80 euros. (Le arată pe degete 8, apoi 10.)

DAN: A, 18 euro. E bun. (Îi dă 18 euro.)

RECEPȚIONER: No, no. (Le scrie pe foaie.)

DAN ȘI SORIN: CÂT?

SCENA III

În prezent

SORIN: I-am plătit până la urmă și am mai avut bani doar de cină și un mic-dejun sărăcăcios.

ESTHER: Și cum v-ați descurcat după? Că bănuiesc că nu ați plecat fix următoarea zi.

SORIN: A, nu, nicidecum. Am apelat la ceva ce nu credeam că vom mai face vreodată. (chicotește) Ne-am reunit „trupa”.

ESTHER (râzând): Aveați o trupă?

SORIN: Eh, trupă e mult spus. Pe vapor eram noi și încă unul, Ed. Dan cânta la ukulele, Ed la tamburină, iar eu solistul. Nu aveam cine știe ce voce, nici de Doamne ajută nu era. În fine, noroc de Dan că nu pleca fără ukulelele lui nicăieri. Am stat vreo două zile în fața turnului Eiffel și am făcut spectacol. Nu eram neapărat talentați, dar știam să facem atmosferă. Știi, câteodată e mai importantă aparența decât esența. Am să îți povestesc și despre asta altă dată, da acum ar trebui să te duci acasă. S-a făcut târziu.

ESTHER: Am să revin săptămâna viitoare. Cred că mi-am găsit subiectul.

SORIN: Nici eu, nici Dan nu am putea fi mai fericiți să te ajutăm. Pe curând, Esther!

ESTHER: O seară plăcută!

(Esther pleacă, iar Sorin se duce în camera sa și scoate de sub pat o cutie în care se află ukulelele lui Dan, după care se uită pe geam la semilună.)

SORIN: Dan, Dan...mai așteaptă puțin. Ne vom revedea curând...



Desen realizat de Valeria Grigori,clasa a XI- D

Fragmente

Pepene Emilia, clasa a XI-a C

TEODOR: (se așază din nou pe scaun) Știți ce e cel mai trist? Că ați râs. Ce e de râs? Vi s-a părut ceva amuzant? Ați văzut cât de tare se chinuiau oameni aștia și ce dorințe arzătoare au. E totul atât de clișeic încât a început să devină adevărat. De fapt ce numim noi clișeu? Dragostea, dragostea e un clișeu? Într-adevăr, voi știți cât de rară e dragostea adevărată? Există așa ceva? Mă rog... Visurile, păi care dintre voi nu are visuri? Câți din sala asta vor să ajungă medici în străinătate, sau în România, același lucru. Câtă lume a râs de voi? Clișeelor, nu vedeți că toată lumea vrea să se facă medic acum? Vreți dragoste? Nu mai vreți nimic? Hotărâți-vă! Pentru că, după cum observ, nu prea mai avem timp... acuși sună soneria și magia dispare. În viața reală nu e niciun **SEBASTIAN** care să îndeplinească dorințe. Ați fi putut face ceva productiv acum, cum ar fi să învățați la biologie, sau chimie sau la ce vă place vouă mai mult, nu să veniți să vedeți porcăria asta. Voi la ce vă gândiți? Tu, da, tu, la tine mă uit. Tu la ce te gândești? Sigur te gândești la ceva frumos, sau urât, la ce îți dorești să se întâmple sau la lucrurile de care îți este frică. Dar tu? Tu la ce te gândești? Eu nu pot să îmi scot gândul ăsta din cap, sunt blocat aici și mi-e frică, nu pot nici măcar să mă gândesc la ce îmi doresc pentru că îmi doresc doar să fiu real. Dar acuși sună soneria, și, dacă nu apuci să faci nimic, ai să rămâi prins aici, n-ai să poți să ieși din sala asta, din mintea ta. (pe peretele din spate apare filmat live publicul) Cred că de fapt cu toții suntem blocați aici... Tu la ce te gândești? Chiar sunt curios. Oare am să reușesc să te văd vreodata așa cum te vezi tu? (își ia scaunul și îl pune la loc, își ia geaca, și-o pune pe el, ghiozdanul, cartea, se uită la carte și o aruncă din mână pe jos, pleacă din sală mâhnit).

Se stinge lumina. Se aprinde lumina în sală, actorii nu mai apar în fața publicului.



Desen realizat de Valeria Grigori, clasa a XI- D

Băutura psihedelică a lui Remedios

Bejenaru Mădălina-Mihaela, clasa a XII- a F

Voi îmi cereți să vorbesc despre vise
eu îl reneg pe Freud și vă spun că nu există,
nu cât timp Melchiade stă în colțul opus
al camerei mele întunecate și scrie și scrie
scrisori lui Platon că este adeptul republicii,
că-și dorește ca a sa cămașă albă
să devină noul drapel al unei țări inexistente.

Voi îmi cereți să vorbesc despre vise
eu nu cred în vise, nu cred în dragoste
mă legăn într-un noian de ape albe,
simt că mă înec la suprafață,
dar aștept să găsesc insula lui Vineri
sau insula plutitoare în care să devin
matematiciană ori vreo artistă vetustă.

Voi îmi cereți să vorbesc despre vise
eu sunt a șeihului copilă, sunt frumoasa Malcatun.
Am gândire, dar nu am libertatea la gândire
nu când Melchiade vorbește și vorbește
într-o limbă necunoscută, încercând să-și vândă
e sufletul unui demon oarecare pentru a câștiga bani de timbre.

Voi îmi cereți să vorbesc despre vise,
eu în rochia asta albă arăt ca o interpretare stupidă
a unei domnișoare Havisham, personaj într-o carte
din care ne citește o nebună la ceaiul de la five a.m.
Nu există vise, nu există dragoste, nu există viață.
Există doar Melchiade și femeia ce mă învelește
în fiecare seară în frânghii tăioase și în sărutări,
ca la final să spună cu o dragoste maternă:
„Noapte bună, cucilor!”.

*M-a răscolit gândul...***Buhușanu Maria, clasa a XII-a D**

m-a răscolit gândul că sunt

m-a răscolit gândul că simt

ecouri mute îmi zguduie concepțiile
 străfulgerări opace de dorințe mă copleșesc
 regrete mii sufletul meu îndură
 cum e posibil să îți fie dor de ceva ce nu a existat
 niciodată?

ceva ce nu s-a consumat îndeajuns printre haoticele
 reflexii ale realității

ceva ce nu a cunoscut lumina transparentă a firii umane
 ceva ce nu s-a putut idealiza apoteotic sub formă de
 materie purpurie a concretului

e un mister, știi?

felul în care îmi simt eul strivit de o încrengătură de mai
 multe suflete

care își consacreză elogiile spre acel sentiment mult prea profund și mult prea
 neînțeles

care picură în potirul ființei mele emoții difuze și contradictorii
 dorindu-mi infinitul

am refuzat paradisul

și astfel

mi-am lăsat conștiința să se dezintrezeze

mi-am ales singură condamnarea la o emoție subiectiv inumană care să mă distrugă

și să îmi transforme edenul superficial în care-mi respiram existența

într-o atrocitate

pe cât de sinistră

pe atât de boemă

m-a răscolit gândul că sunt

m-a răscolit gândul că simt...



CALIGRAME

O ceașcă de ceai

Apetrei Amalia, Tiuliuluc Georgiana, clasa a XII- a B

El mi-a făcut o ceașcă de ceai,
O licoare de un verde murdar,
Și mi-a oferit-o cu un zâmbet stins.
„Pare a fi otrăvit...”
Am spus ca o glumă
Părea ofensat...
Am luat o gură
Iar inima gata să-mi sară din piept.
Sângele îmi colora buzele... Un zâmbet...
Și am știut de la-nceput... Dar l-am băut...
Iar negrul abis m-a cuprins încet.

Furtună

Țăranu Tamara, clasa a XII- a B

De nimic nu mai îmi pasă,
Fulgere zăresc pe cer,
Ploaia răpăie pe casă,
Totul pare
Efemer.....

ADN – ul**Săvoiaia Maria, Gaman Alexandru, Brăila Sebastian, clasa a XII-a B**

De mult se mișcă ribozomi-n celula
De mult alergară-n strună

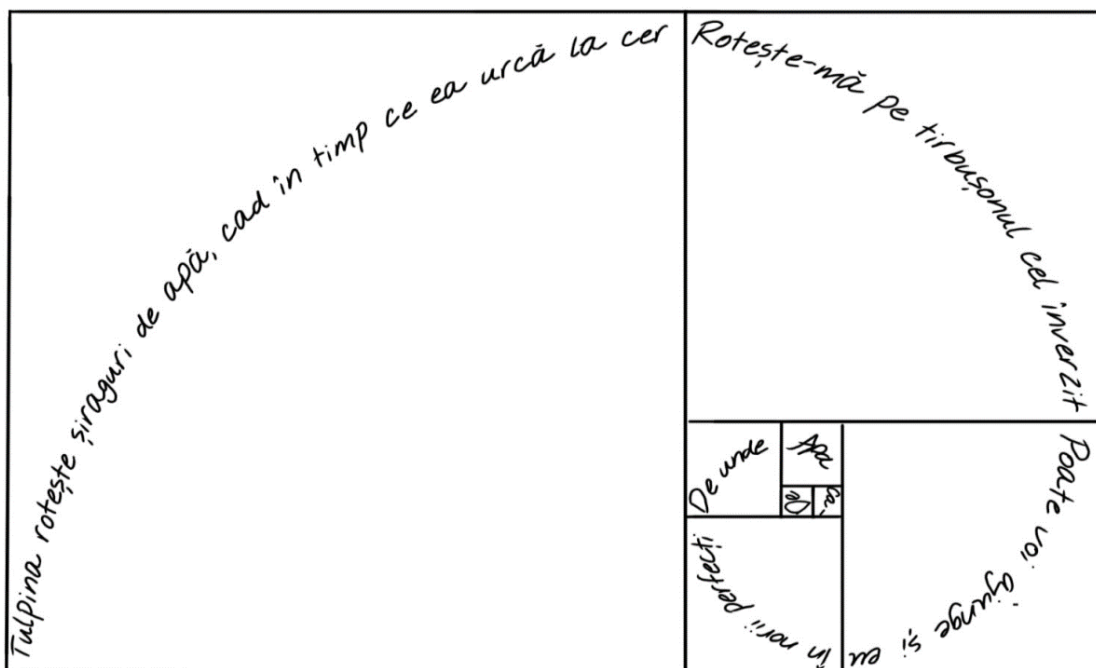
Ribozomi citoplasmatici
Creatorii magici
ADN-ul...

Structura,
Ea formează legătura
Legătura-mi de hidrogen
Elimină elementul patogen
Dar s-a rupt și ea
Legătura mea
ADN-ul...

Oh, tu telomer
Dori-mi-aș sa fie altfel
Dori-te-aș frate cu Homer
Tu poet dispus paralel
Dori-te-as,
ADN-ul...

Ideal

Timișescu Ștefania, Humă Ilinca, Pecheanu Anna, clasa a XII-a B



Ideal

Copilăria de-a lungul Anotimpurilor

Veiss Tiana Alesia, clasa a VI-a

Premiul I la Concursul Internațional Copilăria de-a lungul Anotimpurilor, 2021**Profesor coordonator Melania- Elena ILIUȚĂ**

O, copilărie, vino înapoi,
 O, copilărie, întoarce-te la noi!
 Cum poți să ne lași,
 Spre adolescență să facem pași?

Mi-e dor de viața de odinioară...

Mi-e dor de viața de la țară...

Mi-e dor de iernile geroase

Când clipele erau frumoase

Mi-e dor de verile ușoare,

Când citeam pe iarbă, la soare.

O, copilărie, și sufletul mi l-aș da,

Să pot fi din nou în inima ta!

Vino, vino înapoi,

Copilărie, întoarce-te la noi...!



Desen realizat de Ilinca Manolache,
 clasa a VI - a



Desen realizat de Valeria Grigori,
 clasa a XI – a D

“De ce mă lăsa bunicul să cred că dincolo de zidurile casei noastre trăiesc copii fericiți, mici Feți-Frumoși și Cosânzene?”

Bunicii...ei...ei ne dau aripi!

Copilăria este cea mai fragedă vârstă, iar dacă nimeni nu ne dă aripi cât suntem încă mici, viitorul nostru nu va fi la fel de vesel, senin și nu va semăna deloc cu „lumea visurilor”. Bunicii sunt îngerii copilăriei noastre, lumina vieții, ei sunt înțelepți, amuzanți și uneori facem împreună cele mai trăsnite lucruri.

Copii sunt ca o carte pe care trebuie să o deschizi cu delicatețe, deoarece cele mai mici lucruri le pot atinge sufletul, îi pot răni foarte tare. Copilăria este despre a te juca, a fi fericit, a zâmbi mereu, indiferent de situație. Copilul este semnul gingășiei, al purității, al libertății și al bucuriei.

Pentru mine, copilăria este perioada cea mai frumoasă din viață. De când suntem mici, descoperim tot felul de lucruri bune și rele, care ne dau sentimente și stări diferite, sensibilizându-ne sau întărindu-ne. Ieșeam în natură ore întregi; toamna, alergam pe covorul din frunze ruginii, iarna mă jucam prin zăpadă și mă dădeam cu săniuța, primăvara, vorbeam cu fluturași și păsărele, culegeam buchete de flori colorate din grădină, iar vara eram toată ziua în curtea bunicilor, stând la umbra copacilor înverziți, citind sau scriind.

Satul bunicilor a fost, pentru mine, locul copilăriei. Deși acum locuiesc în oraș cea mai mare parte din timp, inima mea se află tot în sătucul lor. De-a lungul anotimpurilor, acolo mă simțeam cel mai bine, în aer curat, înconjurată de bucurie. În fiecare seară ascultam poveștile spuse de ei și mâncam bunătăți făcute de bunica.

Copilăria este prima lecție de iubire, prietenie, dor, veselie, tristețe și multe altele. Copilăria este o perioadă de neuitat, inocentă, naivă și neprețuită. Anotimpurile sunt parcă diferite, atunci când ești copil!

De toamnă târzie și nehotărâtă

Avram Mara, clasa a XII- a A

Cătând milostenie la vreo dumitriță,
Cavaler, crizantemă ori dalbă crăiță,
Gângăanii confuze, sleite de vlagă
De mult în concediu, uitând să mai meargă...
E multă tristețe cum nimeni nu știe,
Niciuna din multele flori de câmpie
C-o iarnă deșartă pe cale-i s-apară
Prin toată această văratică toamnă.



Dragoste, dulce durere

Derecichei Emanuela, clasa a XII- a C

O, Dragoste, Te caut cu ardoare.
Sufletul mi-e întunecos, rece și gol.
Ce mă fac?
Privesc în jur pentru a mă distra
De la suferința vidului.
Dar cu cât mai mult privesc,
Cu-atât mai mult conștientizez,
Că în inima mea a avut loc un atac cerebral,
A paralizat
Și nu mai poate zâmbi neschimonosit
De-o vreme.
De-o vreme Te vreau, dar nu Te caut.
Nu mă înțeleg...
Te înstrăinez încet de mine
Dar Te vreau.
Ciudat...
Singura funie de care mă agăț ești Tu, Dragoste.
Dar e-atât de dureros să mă mai țin încă puțin
Sufletul mi-e tare greu și singură nu pot să mă ridic
Înalță-mă Tu, poartă-mă Tu
Deasupra norilor
Și, poate, am să mai rezist. Încă un timp.
Dar cu cât Te văd mai clar

Cu atât sunt mai neputincioasă de-a Te avea,
Și-n orice loc observ, sufocantă, lipsa Ta...
O, Dragoste, Te văd, apoi îmi întorc privirea-n juru-mi. Nu Te mai zăresc atunci
Cum îmi iau ochii de la Tine, cum dispari de parcă văzut-am o nălucă...
De ce, Dragoste? De ce cu cât Te văd mai mult,
Cu atât mai puțin?
Atât de volatilă, de ce nu te pot păstra cu mine înc-o clipă...?
Lumina Ta strălucitoare, orbitoare
Mă face să văd clar întunericul gros ce mă-nconjoară.
De-aș putea rămâne de-a pururi în lumina-Ți protectoare...
Dar inima-i prea slăbită să suporte atâta strălucire
Și-i prea firavă să îndure atâta întunec...
Mi-e atât de greu a te păstra în mine
Iar când te țin captivă-n min'
E-atâta fericire și durere
Și saltă frumusețea prin unghere.
O, Dragoste, cuprinde-mă
În brațele-Ți atotcuprinzătoare
Mai strânge-mă puțin, încă puțin
Să pot să mai rezist aicea jos.
Te rog, ține-mi de cald cu brațele în juru-mi
în geru-ntunecos...



Deschide ochii!**Ilie Adriana, clasa a XII-a D**

Deschide ochii! De mică ai visat să crești, să fii femeie. Acum că ai crescut, ce se întâmplă? Ți-ai aranjat părul? Deschide. Cum ar fi să pregătești ceva bun de mâncare pentru cină? Ochii. De ce nu i-ai răspuns iubitului tău la telefon? Părea supărat! Deschide ochii. Haide, draga mea, termină facultatea și fă-ne mândri de tine! Ochi? Ce ne facem cu ea, e cu capul în nori, ce fel de mamă o să fii? Te rog, luminează, stai! Schimbate! Fii..femeie, dar nu prea mult, că ai să orbești. Ai abandonat păpușa cu care ai copilărit pentru a primi altceva în schimb, ceva care te va transforma în femeie. Și... Ai primit.

Deschide ochii!

Te trezești în fiecare dimineață cu acea poftă imensă de schimbare, cu acel zel specific făpturii care va fi văzută mereu ca fiind un călător, în trecut, în lumea lor. Poate un clown, poate un tablou, poate o idee, poate o melodie. „Lor”, acea alăturare de 3 litere care fac din fonetică o acumulare de senzații, un teatru al opticii. El, dominanța în propoziția exclamativă, interogativă. Tu, draga mea, în cea retorică... Egalitatea de gen s-a spulberat odată cu fiecare firmitură de... tot. Probabil așa a fost să fie, dar asta nu înseamnă resemnare, înseamnă mobilizare spre o lume mai bună, lume a egalității. Societatea își mai pierde din valori, dar capătă altele mult mai solide. Vrei să deschizi odată ochii? Trezește-te și arată-te! Puternică, naturală, plină de esență.

Ai crezut că schimbarea stă în exterior. Ți-ai dat copilăria pe un ruj și o pereche de tocuri. Uită-te la tine, arăți matură. Pun pariu că prietenele tale vor fi invidioase, nu-i așa? Hmm, parcă ar mai merge niște rimel, ce e cu rochia ta? Nu crezi că ești demodată?

<<Ești bine, fată de bibelou?

Ți s-a prelins vopseaua din colțul ochilor

Sau e doar sângele a ceva ce nu poate fi găsit?

Fată de bibelou,

Dacă te izbesc de perete vei plânge?

Sau vei aranja mozaicul pe cel mai anost perete?

Dacă te așez pe raftul prăfuit din mijlocul casei,

Ca un trofeu a tot ce am pierdut

Vei zâmbi?

Este despre liniștea care a făurit porțelanul,

Este despre linia care îți desparte milimetric buzele,

Care-ți prinde cuvintele în colivie, care nu te lasă să câști

Spune-mi,

Ești cu adevărat fericită?>>>



Jurnal a tot ce viața mi-a dezvăluit în clipele în care mă simțeam puțin mai mult sau, dimpotrivă, mai puțin; mi s-a spus că sunt lumina, dar unele esențe au fost făcute pentru a fi ascultate, nu văzute, mirosite, nu auzite. Dacă îți vei închide ochii îmi vei asculta freacă inimii. Am curaj să ies din colivie, să îmi împart cântecul orbilor. Orbi de egoism, de invidie, de inegalitate. Te trezești în fiecare dimineață cu soarele care-ți mângâie fața prin lumină. Ei au văzut soarele, dar pe femeia care le este alături nu. Noroc de clipele în care oglinda îți folosește pe post de ochelari, dar de la gătit... se mai aburesc uneori. Ești puternică, știi? Ești motivul pentru care stelele încă se uită la noi. Peste 4 milioane de lumini care încălzesc umanitatea prin razele lor, care fac din căderea fulgilor de nea un dans de eliberare al naturii. Mă înclin în fața ta. Mulțumesc că îmi luminezi calea, promit să îți-o luminez și pe a ta.

Și astăzi am deschis ochii, dar am nevoie de lumină. *Mă poți ajuta?*

Deschide ochii!

(Povestea a 5 decade)

Dosoftei Georgiana Parascheva, clasa a XII-a C

De ce? De ce trebuie să deschid ochii? Ignoranța este atât de plăcută. Nu pot fi rănită de lucrurile pe care nu le știu. De ce toată lumea strigă în jurul meu să îmi deschid ochii înainte de a lua o decizie importantă în viață? Nu e ca și cum din acel moment toate mi se vor descoperi și nu voi mai merge niciodată prin întuneric. E doar o mică luminiță într-un ocean întunecat. Dacă îmi voi deschide ochii, voi fi cu adevărat capabilă să văd? Voi fi cu adevărat conștientă de tot ceea ce fac? Sau doar se va forma iluzia falsului autocontrol?

Atâția ani de zile mi s-a spus cu ce să mă îmbrac, cum să mă comport, cum să mă adresez. Mi s-a ales chiar și ce să mănânc. Acele cozi interminabile...m-au învățat chiar și cum să aștept. M-au învățat cum să îi iubesc. Eram fericită. Nu îmi lipsea nimic. Dar dintr-o dată toți strigau. Toți spuneau să îmi deschid ochii.

Într-un final am făcut-o, am deschis ochii, iar ce am văzut m-a speriat mult mai tare decât ignoranța pe care o dezvoltasem. Haos, incertitudine, nedreptate, toți voiau schimbare, dar doar câțiva știau schimbarea ce va urma. Am închis ochii și mai strâns și am refuzat să îi mai deschid. Simțeam în jurul meu forfota, îi simțeam pe cei dragi, le simțeam aripile de păsări călătoare, dar eu tot refuzam să îmi deschid ochii. Mă simțeam ca într-un vis continuu.

Simțeam nevoia de o putere, simțeam nevoia ca altcineva să gândească pentru mine. Simțeam nevoia constantă ca o autoritate să îmi subjuge raționamentul. Este atât de greu să gândești pentru propria persoană...Este atât de greu să faci ceva doar pentru tine... Este atât de greu să poți simți ceva pentru cineva fără nici un motiv... Până și ura excesivă nu se mai simte la fel cum se simțea înainte.

Toate acestea s-au întâmplat până într-o zi, când, tot ceea ce mă învățasera, toată ignoranța, ura și obediința absolută au reînțepit să fie valorificate.

Această amenințare continuă cu moartea îmi aduce aminte de vremurile de mult apuse. Această frică constantă mă face să simt că trăiesc din nou cu adevărat. Toți cei care au ținut ochii larg deschiși acum încearcă din nou să mă facă să trec de partea lor. Din nou ei vor să schimbe lumea.

De ce aș face-o? De ce m-aș alătura lor? În această lume sunt din nou cineva important, sunt o persoană care contează. Am din nou sentimentul de apartenență, așa că le spun: „Închideți ochii! Fiți ignoranți și veți fi fericiți, cu speranța unui vaccin atotputernic în minte.”

Dialog despre Noiembrie

Sudor Mara, clasa a XII-a D

Înainte să pleci...

De ce Noiembrie? TREBUIE SĂ PLEC.

Înainte să pleci

N-aș vrea să știi că deja-mi lipsești.

Chiar tu mi-ai spus, la școală, într-o pauză,

Că timpul nu există. CÂND?

Că îl concepem în fiecare zi ca să numărăm. DE CE?

Și eu ce să mai număr „acum”?

Stelele de „ieri” sau norii de „azi”?

De ce Noiembrie?

Ca să te răzbuni pe mine, un pui de vară?

Noiembrie te-ai născut? Ai plecat? UNDE?

Sau poate ești săgetător, dar eu nu cred în zodiac.

Ești pui de toamnă? Ești pui de frig?

De ce Noiembrie dacă...

Tu erai vanilie și vanilia e aroma verii? NU ÎNȚELEG!

Tu erai ploaie și ploaia e și vara!

Tu erai jazz și jazz-ul e doina verii!

Tu erai roșu și roșie e ziua de vară!

Tu erai floarea-soarelui și floarea-soarelui trăiește doar vara!

Erai, tu, Noiembrie? NU VREAU!

„Ieri” era Noiembrie. NU AZI!

Urăsc Noiembrie. TE ROG!

„Azi” mi-ai spus că pleci „mâine”,

Sau era „ieri”?

Ai plecat “ieri”? PREA REPEDE!

Și eu nu te-am mai prins. DEJA?

Eu, un pui de vară, te-am pierdut. EȘTI SIGUR?

ȘTIU CĂ TREBUIE SĂ ÎȚI DAU DRUMUL! MĂ BUCUR PENTRU TINE! TU AI ȘANSA PE CARE EU NICIODATĂ NU O SĂ O AM, DAR PROMITE-MI CĂ NU RENUNȚI LA VISUL TĂU. O SĂ MĂ VIZITEZI? NU-I NIMIC, VIN EU!

VORBESC SERIOS!

Sunt bine, doar că am uitat că ești Noiembrie!

Spațiu

Dreliciuc Ilinca, clasa a XII-a A

Spațiu

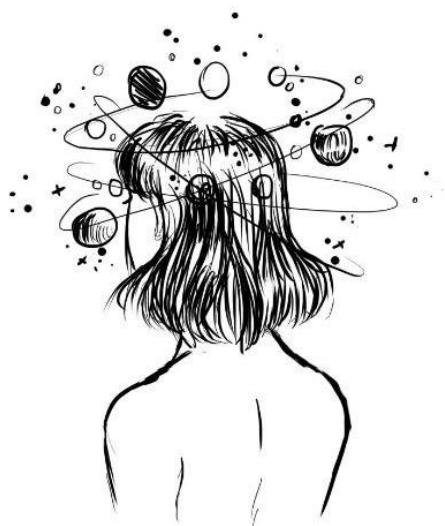
Aglomerat și totuși gol
Mintea nu poate face față,
Căutând în praf de stele un simbol.

Ne prefacem a cunoaște,
Fatumul cel mult așteaptă,
Ale noastre simple fapte
Ce arată calea dreaptă.

Spațiu.

Deținător al răspunsului suprem,
Scopul insului în viață
Ce ne macină mereu, încet.

Existența este scurtă,
Neînsemnată în întregul
Ce îl reprezintă soarta
Spațiului, creatorului de reguli.



Fragmente

Popa Teodora, clasa a XII-a C

*

Petalele unei după-amiezi calde cu mine la fereastră. În lumina cerului mă simt un bătrân copilăros, ignorat și evitat de toți, care a uitat că fiecare eră aparține unei bucăți din tine într-un mod bine stabilit și rațional. A amestecat culorile, iar acum se înfruptă lacom din ele- paradă meschină, festin grotesc; pielea încrêțită stă amuzată de rușinea pe care o simt ceilalți, numai el nu își dă seama de nimic. Se bucură că este și reînvie o copilărie pe care nu a avut-o niciodată, dar ar fi putut, asemeni unei amintiri ipotetice existente doar în imaginația posesorului păgubit. Și ceilalți au lipsuri, și ei sunt furați de unele clipe ce nu au mai fost, dar toți își poartă povara în suflet, pecetea ascunsă în ochii adânci.

Bătrânul e jalnic, corect, însă sincer în ultima șansă la a trăi, nu risipește nimic cu regrete și frici cotidiene, din vene i-a dispărut demult superficialitatea. E doar el însuși cu cel ce a fost și cel ce va fi, dar nu se mai poate. Bătrânul e cald și mândru și fraged,

iar oamenii- reci, maturi și frumoși. Sunt două lumi surprinse într-o îmbrățișare adulterină, dar care nu e păcătoasă, căci nu există soț. Doi ochi de lumini diferite închiși într-o privire, o vază de flori la fereastra unei case părăsite, ecoul unei veri toride în brațele parcului de acum plin de toamnă, un zâmbet curat pe o față muncită, un drum de țară într-o adormită pustietate, întocmai precum un cer de mai într-o zi de august.

**

Clipa unui fum de țigară ce își întinde brațele murdare către cerul din fereastra spălată de soare. Sâmburi de caise părăsite stau aruncați în bolul alb, chinuit de atâtea mese citadine; o rodie trădată își plânge acum de milă într-un colț, ca să o audă cele două cești. Cafeaua, abisul întunecat al gândurilor celor care colindă fantomatic străzile îi face cu ochiul ceaiului, elixirul care nu mai promite nimic. Într-un pumn încleștat râd vulgare două pastile. Se pregătesc să doarmă...

În scaunul opus stă relaxată o umbră cenușie, tristețea îi masează încet tâmpilele, în vreme ce mirosul dulceag, otrăvitor acționează cu efect neîntârziat. Sunt doi muribunzi ce respiră lacom sau doi oameni egoiști, contemplând viața lumii profane dintr-o epocă fără viitor. Nimeni nu moare, totul planează, dar simți apăsător așteptarea înghețată dintr-o după-amiază febrilă, într-o zi cu soare.

Un copil cu vărsat de vânt plânge ușor în pătuțul de la fereastră. Afară, o ceată de tineri rebeli cântă melodii fără cuvinte. Nu are nici mamă, nici tată, nici frați, însă cei de afară se cred oropsiți de soartă. Băiatul nu plânge a chin sau a jale, fiindcă în ochi i se citește un râs ascuțit, de viclean. Se bucură de ceilalți care se cred triști în timp ce viața încearcă să îi îmbrățișeze plină de promisiuni și suferă de ciudă că nu-i poate vedea mai aproape.

E un om rău, hrănit din nectarul injectat al regretelor altora, petele gri de pe față vestesc a primejdie, dar mâna lui mică, gingașă și fragedă arată spre tine și te cheamă încet. Înălță din patul alb, mirosind a candoare o rugăciune smerită, căci vrea să te atragă. Fruntea de avar bătrân și lumina din ochi, ascuțită și neagră arată primejdiile pe care le ignori. E mic copilașul și fraged și tânăr, dar lumea de care aparține cunoaște prăpăstii primejdioase. E rău și crud, predecesor al unui criminal vestit, care acum surâde blând înălțând spre tine doi pumnișori, în timp ce de afară pătrund arii șterse ale unor nebuni plictisiți de iubire.

La masa unde jocurile Soarelui se răsfâng voluptuoase stau ascunse două miracole. Și pe un scaun, lângă festinul împărațesc, salivează copilul flămând de zile aurite în împărăția unei veri care doarme lin. Sunt ochi albaștri, senini precum cerul unei realități fericite și buze roșii, de parcă ar fi mușcate în joacă de timiditatea obrazilor

curați. Pe-o farfurie albă, abia atinsă de garnitura gândurilor celor ce-au creat-o, spălată temeinic de urmele celor ce au vândut-o, respiră conștientă de propria-i seducție o prăjitură. Praf de stele, jocuri de arici, un cântec tăcut răzbate încăperea.

Fetele tinere iubesc oglinzile, iar copiii adoră libertatea unui drum larg, în pustietate. Siropul se prelinge încet, unduindu-și corpul în tango-ul unui „ia-mă” și mâna răspunde, întinzându-se spre umbrele pe care perdeaua alintată le face pe masă. Copilului îi place crema ce tremură cald sub privirile lui experimentate, căci ascunde zel și pasiune pentru artă. O simplă tartă însiropată? Copilului îi surâde ideea unui joc mut. Miere, praf de alune și iz de aluat copt îmbrățișează dimineața. Degetele miros a săpun cu lămâie și prosop curat, de om serios, dar fața e năstrușnică și aruncă mereu cu zâmbete îmbibate de sudoarea unor jocuri recent întrerupte.

La masă copilu-i stăpân. Și soarele se retracează complice. Afară el știe că rolurile se inversează. „Mănâncă”, un glas de mamă se ascunde prin trandafirii de la fereastră, iar aerul proaspăt sărută lent clipa. O mușcătură grăbită, de atac. Prăjitura s-a lăsat prinsă, iar acum leșină feminin; cochetele se îndignează prefăcut atunci când sunt curtate, ea se acoperă, boemă, cu un gust savuros, de copilărie.

Să fie aceeași? E mare copilul și bătrână casa, dar farfuria cu prăjitură languroasă trăiește mereu în trecut. Și le aduce la viață tocmai prin arta culinară în care e instruită. La masa luminată bogat de amiază stau liniștite două minuni: un om și farfuria în care altădată cântau diminețile unei alte lumi.

Partea din mine ce tânjește tăcut după autenticitate se înfruntă silențios cu pacea celor o mie de ani petrecuți în bucuria sihăstriei mele. Data trecută a câștigat ea, aducându-mi astfel un colier de perle pe care l-am agățat în gurile țiparilor; ar fi ciudat să câștige din nou. Înseamnă că s-a ivit o fisură în pereții cerului și că lumina de afară pătrunde prin particule mici înăuntru. Organismul unitar al existenței mele, cu vegetații luxuriante și corali ascuțiți o recunoaște drept străină și îi anihilează pe loc potențialul venin. Lucioasă, umbra își flutură mâna înspre mine. O salut la rândul meu, pregătindu-mă, însă, pe furiș să o prind în borcanul cu zâne și licurici. Când îmi e foame, apuc de o aripă una din vietăți și mă hrănesc cu nectarul ei dulce, cântând la cimpoaiele verzi și neașteptat de umflute. Dacă mă plictisesc, pot face din mătasea corpului lor harpe, ca să îmi trec peste ele degetele sălbatice. Finețea lor îmi mângâie pielea spălată de apele sărate.

Umbra s-a lăsat prinsă și plătește în cunoștință de cauză prețul nebuniei ei rătăcitoare. Un moment, aș fi vrut să o miros. Doar o secundă, numai. Ceața care o înconjoară ar fi îngreunat ochii de un lung oftat și aș fi aruncat-o înapoi în cer. O parte din ea eliberată, umbra ar fi putut sclipi în continuare liniștită. Bucățița liberă ar fi prins

rădăcini, întrupând din nou o masă de lumină albă. Sau galbenă, cu accente roșiatice. Numai din această curiozitate aş fi fost gata să ridic capacul borcanului meu de cleştar, sacrificându-mi capturile întinse pe sute de ani. A adormit, însă, pe spatele unui licurici. „Laşă”, m-am gândit eu, „supravieţuitoare”, mi-a răspuns nevoia de autenticitate. De azi într-un secol de ecouri bântuite şi răsărituri maritime aş fi putut lua masa, distrându-mă copios pe seama aerului. L-aş urmări cu un sincer interes amuzat cum, stângace, cu încercări novice, ciupeşte cimpoaiele furioase, deranjate de stângăcia lui.

Îmi iau cochilia şi fug. În repezeala mea, am zdrobit fără să vreau în picioare bărcuţele unor mici valuri, spuma amestecându-se printre picături maronii sau albastre. Îmi pare rău că am stricat jocul Medusei, însă eram prea grăbită pentru a o consola cu sticleţii de coral furaţi acum un deceniu. Chiar în timp ce alergam să astup pata din peretele acvariului s-au ridicat în aer ecourile speriate ale pescăruşilor – încercând să restabilesc echilibrul, furasem jucăria unui delfin.

Scoica pe care o țin în mâini, pe care am acoperit-o cu alge tânjeşte neputincioasă spre stăpânul ei adevărat. Micuţa nu se poate desprinde din îmbrăţişarea mea cleioasă şi de ciudă a vărsat o perlă în adâncul de sub noi. S-a auzit pocnetul izbitorii, apoi salturile unei balerine îmbătrânite, cinci apostrofări scheletice, şi lovitura de graţie – o partidă de ping-pong cu stâncile negre şi ursuze, căci lipsa de viaţă la care le-am pedepsit mai demult le-a înăsprit culoarea. Vaietul lor furios noaptea şi mut de neputinţă atunci când trec pe deasupra lor aminteşte de şocul celor care, după săptămâni de uns cu pomadă, observă cicatrici pe tenul de mătase de până atunci. Râd cu poftă. Un peşte, sătul de gălăgie, a înghiţit lacom lacrima scoicii.

Confesiune

Vreau să scriu şi simt că nu am suficient în mine încât să se reverse pe hârtie. Mă păcălesc spunându-mi că îmi trebuie experienţă, că am nevoie de situaţii noi, de un altceva care să umple golul resimţit. Ca să scriu un roman, am nevoie de o lume pe care să o captez în cuvinte. „Bine, scrie despre lumea în care trăieşti acum, care te bombardează cu noi experienţe la fiecare pas”, strig uneori la reflexia din oglindă. Întâlneşti zilnic zeci de oameni şi situaţii pe care să le şlefuişti, de la care să porneşti şi să pui bazele unor poveşti minunate. „Am încercat”, pocneşte iritată în peretele despărţitor reflexia. Comunitatea din care fac parte acum mi se pare prea seacă, lipsită de substanţă şi fără valoare artistică mare. Nu poţi picta curcubeul folosindu-te numai de cenuşiu. Sau poate eu sunt prea plictisită.

Ochii mei văd totul în alb-negru, iar sufletul e sătul de mesele în care nu reușește să identifice gustul vreunui fel de mâncare. Nici măcar nu e televizorul vechi prin care vede Orhan Pamuk Istanbulul, care îi conferă acea melancolie-hüzün, laitmotiv și sursă de inspirație pentru creațiile sale. Nu, nonculorile mele fabrică doar normalitate, nu îmi oferă decât ușoară trecere superficială cu emoții și gânduri umile. Cromatica paletei de pe care nu pot lua culoare surâde stins la mesele de lucru ale altor scriitori. Când văd că unii reușesc să creeze capodopere din exact aceleași frământări, sunt cuprinsă concomitent de panică și resemnare. Paradox între două minciuni. Oricum, ce altceva ar putea fi mai adevărat decât asta? Atât de comun, de real, deși conștientizezi că te afli într-un vis.

Iluzie. Panică fiindcă mi-e frică de sterpitatea stării sub greutatea căreia se desfășoară zilele, deoarece trece timpul pe lângă mine fără să devin ceea ce îmi doresc. Sunt întrecută de toți și am impresia că premiile, laudele și recunoașterea pe care ei o primesc mi se cuvine mie. Totul, până și critica din recenzii. Invidie? Nu. Tinerețe. Avântul specific vârstei încălzite de ritmicitatea violentă a sângelui, nevoia de a simți aerul rarefiat de pe culmile succesului.

Nu pizmuiesc scriitorii. Dimpotrivă, îi citesc cu fervoare, îi susțin cu pasiune și îi admir cu patosul ucenicului pentru maestru. Sunt deschisă în fața nuvelor precum o pasăre albă cu aripile în vânt. Aș vrea să se imprime tot pe penele mele. Într-o clipă, aș schimba hainele de pescăruș cu cele de vultur. Sau de papagal, sticlete, ori Phoenix. Orice, numai nu alb-negrul meu sterp. Și atunci, de ce îmi doresc publicul lor? Din același motiv pentru care discipolul încearcă să imite mentorul. Dorește să devină ca el, să devină el fără, însă, a-și compromite esența. Are tăria de a tăia totul înafară de ceea ce-l face unic și de a remodela materialul după tehnici nou descoperite pentru că așa crede că va ajunge la împlinire. Încearcă să își creeze viața după propriile dorințe și aspirații pe drumul celui cu care se aseamănă în năzuințe și care e cu mai mulți pași în față, care deja gustă din împlinire.

Resemnare, parte din lene, parte din oboseală și comoditate, parte pentru că undeva, o mică bucată șoptește că toate au un rost. Albul meu, dacă aș schimba personul sau pânza, ar prinde nuanțe vii. Negrul ar crea tușe și umbre neașteptate, deosebite. Împăcare fiindcă îmi este lene să caut alte materiale, am obosit de nenumărate ridicări de stilou doar pentru a-l așeza dezamăgită la loc sau pentru a-i usca pasta cărnosă pe schelete fără frumusețe. Am acceptat că nu îmi umplu cupa din interior deoarece necesită prea mult efort și îmi dau seama că aceeaș conștientizare e deranjantă.

Denzel Washington era de părere că „trebuie să faci ceva ce nu ai mai făcut ca să ai ceva ce nu ai mai avut”. Am încercat. De câte ori nu știu, nu vreau să număr. De rușine că suma ar fi prea mică, iar lenea mă va împiedica să o măresc și eu mă voi

supune sau de neputința care mă va cuprinde dacă numărul va fi ridicat, însemnând că nu pot produce pe hârtie frescele dorite.

Măcar să sper. Să rămân așa tăcută în întunericul ignoranței mele, căutând un felinar, un soare, în tihnă, plutind peste ruine și peșteri. Atunci îmi zic, vorbind de una singură, că am nevoie să îmi transform viața într-o poveste pentru a scrie una. Prind energie și putere pentru că viitorul aduce ceea ce îți dorești și manifesti. Mă rog Domnului să îmi trimită lecții, întâmplări multe, ciudate, grele, amuzante, diferite și înțelepciune, pentru a putea învăța din ele, astfel, îmbogățindu-mă. Nu îmi pasă că va fi durere, că mă așteaptă multe lupte pe drum, că instabilitatea e mare și acest proces necesită un grad înalt de adaptabilitate, fără, însă, a compromite din țeluri.

Vreau să simt că trăiesc, nu pe culmile păcatului, ci pe cele ale experiențelor care să mă transforme în izvor. Vreau să iubesc atât de mult încât în mine să fie explozii de fericire și dragoste jertfelnică, care să îi acopere și pe alții, îmi doresc să fugăresc visuri și să ating ținte, să călătoresc prin lumile celor ce au fost și a celor ce sunt, să gust din acel „altfel” care să mă împlinească. Să fac bine, să întâlnesc oameni cu tolbe încă necunoscute mie, să dansez prin nenumărate ploii cu emoții și să mă arunc în mormanele de cunoștințe pe care le adună alții mai bătrâni în necazuri. Ca apoi să scriu.

Să simt că în mine se află atâta abundență încât inevitabil se vor umple și paginile cărților mele. Să scriu cu patimă și pasiune necunoscute acum. Să cresc și să trăiesc, pentru ca, astfel, culorile paletelor mele să prindă lumină. Pentru aceasta, am nevoie de timp, de răbdare și încredere în ceea ce îmi va trimite Dumnezeu. Vreau să descopăr fire sălbatice din peisaje ascunse ca să le adun în manuscrise. Vreau să fiu scriitor.

Hanahaki

Arhire Diana, clasa a XI- a D

The throne was deserted. The king has died. The kingdom was weeping, but the gallant prince did not let that get in his way.

“He will be our savior! He will save us from misery! Our Prince!” The poor souls shouted in agony. All their strength and courage was all for nothing. Their prince could not hear their howls, not because he was covered in pride and greed, but because his majesty was deaf.

Brave at heart, shy of touch, but full of life, the prince was rumored to be. Not many were to his liking, they would perish in an instant with just a glimpse of the flaming crimson eyes of his. His strong, tough hands that could kill a man were also so

soft and gentle that any book would fall in love with them. Everyone feared him. And everyone pitied him.

“All hail the new King!” They shouted in his honor. But he did not hear, and as the days flew by, the more dreadful he got. The bright smile he once had, left him in stormy clouds. The warm presence he flooded the rooms with when he entered them, turned into a freezing stare. The kingdom was doing wonderful, but he was decaying inside.

And there he goes, every night with his mighty horse, on his lonesome journey to his death. The forest was screeching, but he did not flinch. Nothing scared him and that was his curse. A curse worse than poverty, worse than seeing his library burn to the ground, worse than seeing his own family die at the hand of his worst enemy. How did he live like that? Nobody knew, not even him. He screamed in anguish, letting all his sorrow leave his body. Suddenly, the world stopped, and a marvelous lake appeared in front of him.

“...My King...” He heard. Never in his life has he heard a whisper. The shock made him drop to the ground. Looking around, he was all alone. His irregular heartbeat scared him even more. For months he thought his heart died, but now it’s beating faster than ever. A mesmerizing cloud forming a beautiful woman appeared in front of him.

“Help me get out of here!” She shouted, trembling in fear. However our king lost consciousness. His body collapsing on the damp ground, the woman disappeared. In the morning he woke up in his own bed, surrounded by doctors. He fell ill, everytime he opened his mouth, roses of all colors and sizes would appear instead of words.

As the days went by, the king suffered more and more. Looking in the mirror, the only thing he saw was her. The one who stole his heart. Each night that passed, he went looking for her. Just so he could get drunk on the love he has for her.

The kingdom filled with the roses of bitterness never looked so forgotten.

The people pitied him, some of them thought he was already dead, and he was. The fragile heart he owned couldn’t keep up with his desperate efforts of finding his true and only love, so he shuddered into millions.

And after his death, a new kingdom has arrived, full of roses and thorns.

L'amitié

Rotaru Ariana, clasa a XI- a F

L'amitié est comme une fleur
Ce que la vie te montre en mille
couleurs
Cela rend votre vie plus belle
Elle ça t'éclaire comme une chandelle.

Un ami doit vous être fidèle
Ne jamais être superficiel
Une amitié doit être basée sur la
sincérité
Et n'oublions pas la solidarité.

Gardez votre amitié en confiance
Et toujours avoir de la tolérance
Chérissez l'amitié
Car c'est elle qui te purifie.



Le son de l'amitié

Acozmei Teodora, clasa a XI-a F

L'homme n'a pas été fait
Seul sur cette terre
Un ami s'il a,
C'est un grand soutien (soulagement).

Quand c'est dur pour toi,
Tu as une personne avec toi
Qui t'aide quoi que ce soit
En te rendant heureux.

Alors tu traverseras la vie
Toujours avec espoir
Comme l'homme que tu portes dans ton âme
Ça donnera du son aux jours

Car la musique est un allégement
Quand tu sens ton coeur souffrir.

L'amitié

Macovei Ana Maria, clasa a XI- a F

Quand mes mains se fatiguent,
Veuillez vous asseoir à côté de moi.
Quand tu tombes,
Alors je serai à tes côtés.

Quand je ne peux plus gravir la route dure,
Alors sois à mes côtés.
Quand tu ne peux pas, alors je serai moi,
Celui à côté de toi.

Quand vient l'orage et que le vent souffle,
S'il te plaît, sois à mes côtés.
Quand personne ne te connaît et ne t'aime,
Alors je serais à tes côtés.

Quand la mort frappe et que l'âme s'en va,
Je sais que tu seras à mes côtés,
Quand l'hiver de la vie atteint le seuil,
Alors je serai à tes côtés.

L'amitié

Bîrsan Alicia, clasa a XI-a F

Amitié, amitié
Tu es très importante
Sans toi je ne pourrais
Même pas vivre .
Tous les jours avec toi,
C'est une grande joie
Amitié, amitié
Je t'aime tellement.

L'amitié

**Amartei Gabriela, Constantinescu Elena, Iacob Larisa,
Icim Maria, Petrariu Beatrice, clasa a X- a C**

L'amitié a une bonne valeur
Dont le sentiment vient du cœur.
Je suis ton ami et tu as besoin de moi,
Je peux dire la même chose de toi .

Quand tu as besoin de moi pour t'aider,
N'hésite pas à m'appeler.
Si tu sens que tu ne vas pas bien,
Pour te soutenir je trouve un moyen.

Fantoma de la brutărie

Mircea Rusu, clasa a XII- a F

Toate străzile din orașul ăsta sunt la fel. Toată lumea are locul ei, doar eu nu. Așa mă simt de ceva timp. Să fie vina mea? Mai e ceva: e greu să găsești pe cineva căruia să-i pese de tine, și totuși e așa de ușor de găsit pe cineva care să te considere inferior.

Poate că nu sunt la fel de curajos cum ar trebui să fiu. O voce îmi tot șoptește că nu sunt destul de bun. Chiar dacă vreau să-i raspund, să o fac să tacă, să o sufoc, e inutil, absolut inutil. Așa că o las să vorbească, să mă umilească, fără să-mi pese. Mulți îmi spun că trebuie să mă schimb, dar de ce ar trebui să fiu altcineva când vreau să fiu eu însumi?

Îmi place să fiu singur, dar nu sunt neaparat un om bun. Urăsc destui oameni și îmi pasă prea puțin de alții, dar mă țin cât mai departe de violență.

Uneori mă gândesc că e mai bine să stau într-o mulțime oarecare decât între niște așa-ziși prieteni. Nu mai vreau ca mâine să ajung din nou în aceleași locuri pline de umbre obscure, fără șanse de a vedea un zâmbet. Câteodată aș fi vrut să iau eu inițiativa de a comunica, dar fiind în observator atâta timp, mi-am dat seama cum e fiecare om din jur. Orașul ăsta e prea mic. Chiar acum câțiva ani, eram la ora de sport, analizându-i pe fiecare dintre cei din sală.

Profesorul povestea unor domnișoare de clasa a 12-a cum a renunțat el la fotbal în '94 când și-a aruncat televizorul pe geam din cauză că România pierduse nu-știu-ce campionat. În față erau câțiva elevi care joacă volei printre care, tot felul de exemplare.

Primul era un tip într-un maiou albastru care încerca să-și arate mușchii pe care nu-i avea, cu o atitudine de snob. În partea cealaltă era fostul iubit al colegei mele de bancă. Un prefăcut arătos, cică încerca el să arate ca Bob Dylan. Fusesem coleg de școală cu el până la liceu și chiar îmi părea de treabă. Uite așa se schimbă părerile.

Exista totuși, printre toate umbrele acelea, și o stea. Am aflat de existența ei în dimineața aia întunecată de joi, când ploaia precum un potop transforma trotuarul într-o oglindă spartă. De atunci, mi-am făcut un obicei de a o privi de fiecare dată când treceam pe lângă locul acela.

Întotdeauna purta o geacă și o fustă, ambele negre, ambele din piele. Îmbrăcămintea, unghiile negre și inelele subțiri dădeau impresia de rockeriță rebelă, în timp ce părul negru dat peste umărul stâng și trupul zvelt împreună cu fața cumva confuză sau îngrijorată, uneori poate chiar întristată, creau imaginea unei fete culte și liniștite. Stătea mai tot timpul în fața vechii brutării, pe banca cea mai apropiată de fereastra la care erai servit. Dacă o observai, îți dădeai seama că se uita în gol, parcă așteptând ceva, sau pe cineva. Bătea neîncetat din picior, dar nu la întâmplare, ci pe un ritm.

Nu mi-am putut imagina vreodată că îi voi afla povestea, dar totul s-a schimbat la scurt timp după aceea, într-o seară răcoroasă de martie. Era una din serile acelea în care nimeni nu se plimba. Mă simțeam precum unicul supraviețuitor după apocalipsă. Fusesem trimis de mama, îmi părea mie că degeaba, pentru pâine proaspătă, dar nu de oriunde, ci de la brutăria de la capătul bulevardului. Mirosea a flori de cireș și a gazon proaspăt. Vântul adia, dar era rece, amorțitor. Cumva, plimbarea mă făcea să mă simt ca un rege stăpânitor de nimic.

Bezna începea să înghită totul. Singura stea vizibilă, nu era pe cer, ci se sprijinea de pancarda cu meniul din fața brutăriei. Se uita în gol, din nou. În timp ce vânzătoarea se pregătea să mă servească, o privesc în ochi pe fata care, de ceva timp, mă urmărea insistent, de parcă eram o celebritate. Cine putea să știe ce-i trecea prin cap.

Am privit-o, încercând să aflu ce găsea interesant la mine. Acum era și mai confuză. Aruncă o privire înapoi, dar reveni imediat. Curiozitatea mă tortura, așa că am deschis gura și am întrebat:

- Te pot ajuta?

Domnișoara își ridică o sprânceană, apropiindu-se de fața mea pe care se găsea aceeași expresie.

- Ce este? întreb din nou.

- Huh... Eu? Vorbești cu mine? se uită împrejur, apoi arată spre sine.

- Mai e altcineva pe tot bulevardul ăsta?

- N-Nu... Doar... E ciudat să văd pe cineva care vine să cumpere pâine așa de târziu, spuse ea, sfioasă.

Nu știam ce să răspund.

Îmi amintesc cum o vedeam eu, ca un mister, unul al naibii de frumos, mă tenta să o descopăr, curiozitatea mă ademenea într-o capcană. În același timp, anxietatea și felul meu de a fi mă trăgeau înapoi.

Uitasem motivul pentru care eram afară. Mă apropiam de ea... era total absentă, privind spre mine, dar nicăieri în același timp, din nou bătând din picioare.

Îmi făcui curaj să vorbesc:

- Zici tu că e ciudat că sunt aici și acum. Dar tu? Ești aici non stop... Că e dimineață, că e seară.

Privi trotuarul, cumva ferindu-se de mine, ezitând să răspundă:

- A-Am și eu motivele mele...

Mă așez pe capătul celălalt al băncii. Fata era surprinsă că știam lucrul ăsta.

- Deci ai fugit de acasă? trag eu concluzia.

Fata se ridică rapid, apropiindu-se de mine agresivă, pe cale să strige.

- De unde ai putea tu să știi ce probleme am ?! Cât tupeu să bănuiești așa ceva!

Nici măcar nu te cunosc...

Încep a râde fără oprire. Nu aveam control asupra ființei mele.

Oftează, dându-și părul pe spate.

- Habar n-ai să vorbești cu o fată.

- Știu! Nici tu cu un băiat, continuai eu să zâmbesc necontrolat.

Un zâmbet îi înflorește pe chip, apoi o pufnește râsul și pe ea. Era rușinată, dar fericită. La fel ca și mine, de altfel. Amândoi fusesem martorii celei mai ciudate prime discuții. Aveam ceva în comun. Ne bucuram fără motiv.

Următoarea oră am petrecut-o vorbind despre noi. Eu, ea, lumea care ne înconjoară...

Mi-am dat seama că suntem asemănători.

În seara aceea am aflat că există o fată pe nume Chloe. Ceea ce nu știam încă era că existența ei era reală, dar doar pentru mine.

Încă era devreme.

O cunoșteam, dar încă prea puțin.

Trecuseră săptămâni bune de când am întâlnit-o. Era singura care mă înțelegea și eu eram singurul care o înțelegea. Gândeam la fel, oarecum. Amândoi ne puteam considera niște „observatori senzaționali” după cum spunea ea. Am aflat că suntem ambii născuți în țări diferite, cu nume specifice. Chloe era un nume frecvent întâlnit la fete în Canada. Când veni vorba și despre mine, deja știa ce să spună:

- Oliver, lasă-mă să ghicesc... Marea Britanie?

- Precis.

- Cine ar fi crezut...? se miră.

Mă așez pe bancă cât mai comod.

- Fii sinceră!

Se uita foarte atentă la mine. Cu fiecare secundă mă cuprindea teama. Îmi ardeau ochii și tot o priveam. Experimentam pe zi ce trece cele mai ciudate fenomene... nemaivăzute, nemaiauzite.

- În legătură cu...? întrebă întinzându-se spre mine.

- Cu tine. Tot nu înțeleg de ce te găesc aici, mereu!

Chloe nu răspunse nimic, încercând să evite discuția. M-am apropiat de ea...

- Știi foarte bine ce vreau să spun: dimineață, la ora șapte, ești aici. La sfârșitul orelor, tot aici. Seara, la ora opt, iarăși aici. Tu sigur ai unde locui?

- Chiar arăt atât de săracă!? țipă Chloe în fața mea.

Eu pe un ton liniștit:

- Nu... ba, dimpotrivă. Bine, nu-mi spune. Te las în pace.

- Am zis că am unde sta!

- Atunci lasă-mă să te conduc în seara asta. E vineri și nu am altceva de făcut.

Chloe se ridică furioasă de pe bancă, apoi mi-o ia înainte vorbind cu spatele la mine:

- Fie... Haide odată!

Am schițat un zâmbet în colțul gurii, încercând să-l țin acolo cât mai mult.

- Doar ca să știi, o fac pentru tine, nu pentru mine. Urăsc când cineva se dă bătut așa ușor.

- Nu e vorba de asta. Doar că mie nu-mi place să insist. Dacă vrei, foarte bine, dacă nu, tot bine.

S-a transformat instantaneu. Puteai spune că uneori suferea de schimbări de personalitate. Dar ăla era doar felul ei de a fi.

A început să meargă cu spatele, privindu-mă. Obrajii ei roz adânciți de zâmbetul inocent împreună cu ochii verzi îmi aduceau o fericire profundă, dar și un sentiment suprarrealist.

- Iartă-mă că sunt așa directă... câteva chestii le înțeleg altfel, la fel ca tine.

- Ce? eram confuz.

- Dacă nu insiști, nu înseamnă neapărat că te dai bătut... ci doar nu vrei să fii enervant?

- Hm... presupun că da. Știi, eu încerc să mă adaptez doar că lumea nu poate să mă înțeleagă sau să se schimbe. Asta e, azi dreapta e corectă, mâine stânga e corectă...

dar nu va fi o zi în care și dreapta și stânga să fie amândouă corecte. Întotdeauna e cineva nemulțumit de ceva, chiar dacă este vorba de ceva minor.

Urmară câteva minute de liniște.

Cerul era violet, dar senin. Soarele își luase rămas bun, lăsând luna să intre pe boltă. La asta mă uitam când ajunsesem la blocul în care locuia Chloe. Era imens, abia terminat de câțiva ani. Era vorba prin oraș că acolo locuiesc toți bogătașii din județ. Totuși nu am avut curajul să comentez ceva.

- Mulțumesc că m-ai însoțit! jubila domnișoara.

- Nu, doar voiam să știu dacă realmente ai unde sta, i-am spus zâmbind.

- Și ce ai fi făcut dacă nu aveam o casă?

- Probabil că îți găseam eu un loc, chiar nu-mi pot imagina, voiam eu să evit întrebarea.

Fata oftă.

- Ești prea bun ca să exiști...

- Ce vrei acum, să mă vrăjești? Mă simțeam flatat.

- Poate... surâse fata.

- Haide! Du-te și odihnește-te!

O las, așa surprinsă cum era, simțind cum încă mă privește.

M-am întors și am mers câțiva metri. Trecusem de colțul clădirii, dar voiam să văd dacă Chloe mai e acolo. S-o mai pot privi o dată.

Într-adevăr, intuiția mea a fost bună. Încă stătea în fața intrării, ca un hoț.

Am mai stat puțin acolo, observând. Începeam să cred că eu eram cel care avea nevoie de somn. Îmi ziceam că ori eram orb, ori ea nu avea umbră. Era prima dată când un detaliu așa de important nu se vedea în lumina lămpii. Era ca un efect vizual din filmele vechi, doar ea și fundalul, fără contur. Nici reflexia ei nu apărea în sticla ușii. Îmi ieșeam din minți fiindcă nu puteam înțelege ce se întâmplă.

Pentru prima dată în viață se întâmplase asta, și totuși de ce părea așa e ușor?

Mă atașasem de ea. Nici nu voiam să mă gândesc că ceva nu ar fi în regulă.

„Așa apăruseră primele îndoieli.”

Începutul săptămânii de după acea seara a fost iritant. Începea din nou perioada proiectelor. Bineînțeles că a trebuit să facem echipe, iar mie nu mi-a plăcut de loc ideea asta. Tot ce voiam era să mă întâlnesc din nou cu Chloe. Eu am fost dintotdeauna destul de bun la lucrări de felul ăsta, așa că le-am spus și colegilor să mă lase pe mine să fac totul. Oricum nu eram interesat de lucrul în echipă.

În sfârșit, programul se terminase. Aproape că am fugit până la brutărie. Acolo era ea, ca întotdeauna:

- Bună ziua, domnișoară!

- Oh, Oliver... bună, spuse fata posomorâtă.

Eram îngrijorat deja.

- Hm? Ce ai pățit?

- N-nimic. Sunt bine. Ce faci?

- Nu ești bine... Te-ai certat cu ai tăi?

- Ceva de genul.

Mă nelinișteau răspunsurile scurte și, evident, neadevărate.

- Atunci haide până la mine acasă, îți cânt ceva, poate te fac să zâmbești...

- Nu ești tu cam îndrăzneț de la o vreme? întrebuse ea cu sarcasm.

- Deci da sau nu?

- Da, bine, cred.

Niciunul dintre noi nu a mai scos un cuvânt până să ajungem. Eram în fața intrării, dar fata nu îndrăznea să pășească. Voiam să o trag de mâna, dar nu-mi puteam permite. Nu mai țin minte ce s-a întâmplat, dar rețin că acolo a început tragedia.

Chitara era de mult o pasiune, plus că aveam aceleași gusturi în muzică. Doar refrenul mi-l mai aduc aminte. După ce se terminase cântecul, stăteam amândoi uitându-ne unul la altul. Nu mai avusesem niciodată curaj cum am avut atunci.

- Ar fi greșit să-ți spun că sunt îndrăgostit de ține? Am întrebat-o.

Chloe mi-a zâmbit... Ce altceva ar fi putut face?

- Știi care e înțelesul cuvântului Swayze? M-a întrebat ea.

Nu știam ce să răspund, nici vorbă să fi crezut că pot ghici.

- Numele de familie al unui actor popular în anii '90? Nu știu... ar fi altceva? am răspuns eu confuz, aproape dezamăgit fiindcă nu primisem niciun cuvânt înapoi.

- Heh... Mă gândeam eu... își șopti ea, apoi se scuza și plecă în grabă.

Ce trebuia să fac? Nu o puteam opri. Înnebuneam, dar mă gândeam că totul va fi bine, probabil...

Urmă o săptămâna în care Chloe dispăruse. Nu mai apărea în fața brutăriei, nici pe lângă blocul în care locuia. Reușisem pentru câteva zile să mă detașez, sperând că va reapărea.

Era sfârșitul programului, trebuia să înapoiez o carte la bibliotecă. Asta făceam, dar în timp ce așteptam la rând, pusesem ochii pe un dicționar urban. Tipul acela de dicționar arată toate sensurile secrete sau mai puțin decente ale unor cuvinte folosite frecvent, nume sau anumiți termeni. Mă desprinsesem de rând. Trebuia să înțeleg ceva. Am căutat la litera "S". Pusesem totul cap la cap. Chloe nu există. Pentru toți cei din jurul meu.

„Ea mă ucidea, dar tot ea mă învia. Cumva am reușit să mă pierd în ea”.

După încă o zi, în sfârșit o regăsisem. Aceea urma să fie ultima noastră întâlnire.

- Chloe! am țipat către ea.

- Oliver...?

Eram furios. Nu pe ea, ci doar așa, fiindcă nu puteam face nimic în situația aceea.

- Ești o fantomă, așa-i? O întreb, știind deja răspunsul.

- Oh, deci în sfârșit ți-ai dat seama... spuse ea cu privirea spre pământ.

- De când...?

- De șapte ani aștept aici pentru ca cineva să mă observe. Nu mai știu cum am murit, doar m-am trezit aici într-o zi și atât. Tu ai fost singurul care m-a observat.

-De ce eu ? De ce ?! Toată lumea mă va crede nebun de-acum.

I-am simțit pentru prima și ultima dată mâna ei mângâindu-mi obrazul. Rece ca gheața, dar fină că o batistă din mătase.

-Știu, pentru asta te rog să mă ierți, trebuie să mă înțelegi. Am fost singură pentru foarte mulți ani. Nu am simțit niciodată ce simt acum pentru tine. Regretul ăsta m-a ținut blocată aici. Heh... a trebuit tu să mă iubești... Dar acum te pot lăsa în pace. Lăsa-mă să-ți fiu doar o amintire, sau un coșmar... ce vrei tu...

Așa a dispărut din fața mea, zâmbind și vărsând lacrimi.

Cântecul nostru preferat spunea că fiecare zi ne aduce noi cicatrici. Vocalistul avea dreptate.

"Swayze - nume asociat cu inexistența sau dispariția."

Așa se terminase capitolul. Eram distrus. În ziua în care Chloe își luase adio de la mine, o fată din liceul nostru care mă plăcea, urmărindu-mă de ceva timp și dându-și seama că vorbeam „singur”, s-a gândit să mă ajute, așa că m-a filmat, apoi a arătat clipul... cam tuturor. De acolo au început ședințele de consiliere. Care consiliere... era psihoterapie. Viața mea socială oricum nu exista, așa că tot singur rămăsesem.

După câteva luni petrecute cu tot soiul de psihologi, am mers pentru prima dată în viața mea la un concurs literar. Mi-a plăcut să scriu dintotdeauna, așa că tot ceea ce trăisem în ultimul an, a fost pus pe hârtie.

Din cauza „Fantomei de la brutărie”, cum numisem textul cu care am și câștigat, am ajuns să-mi fac un nume în orașul mic în care locuiam, dar imediat cum am intrat la facultate, am dispărut și am devenit din nou un necunoscut. Am vrut doar să îmi împart gândurile, nu să conving sau să fiu popular. Mulți m-au criticat, știind povestea „ca atare”, și tot ei au rămas cu cuvintele în gură. Mie mi-au intrat pe o ureche și au ieșit pe cealaltă.

Și încă nu ieșisem din dezastrul acela...

La o lună după ce am fost desemnat câștigătorul concursului de creație, am primit un telefon de la cineva cum că trebuie să întâlnesc doi oameni importanți, ceva șefi pe

la primăria municipiului. De ce m-ar căuta pe mine? Am răspuns că e o greșeală, dar când mi-au rostit numele, a trebuit să accept. Putea fi o șansă la o viață mai ușoară.

De unde... M-am întristat și mai tare când am aflat cine erau cei care mă căutau: nimeni alții decât părinții lui Chloe.

Eram la o cafenea, cea mai scumpă din tot județul. Mă simțeam ca un țăran în fața unui împărat.

M-am așezat încet la masă, în fața celor doi, dar imediat am rămas blocat când am văzut că cei doi se înclină în fața mea.

- Nu! Ce faceți? Vă rog, încetați!

Cu lacrimi în ochi, mama fetei m-a cuprins în brațe, rostind încontinuu „Mulțumesc!”

După ce s-a liniștit, a început să-mi povestească. Chloe murise în urmă cu șapte ani, lovită de un vehicul de marfă. Șoferul s-a sinucis după accident. Motivul pentru care aveau atât de mult respect pentru mine era că am putut să o descriu pe Chloe pentru o ultimă dată. Când fata murise, paramedicii le-au spus celor doi că mai bine nu ar vedea ce rămase din ea.

Cei doi soți mi-au spus că am reușit să o învii, cel puțin pentru jumătatea de oră în care se citește textul. Nici nu se punea problema să îmi cer scuze că am scris despre fiica lor. Alți oameni m-ar fi condamnat fiindcă am îndrăznit, eu, un străin să pronunț numele unei persoane decedate.

Tatăl fetei îmi spusese că mă poate susține, că mă poate ajuta cu orice. Eram pe cale să accept oferta, când a zis:

- Cum de nu ne-a povestit de tine niciodată? Erați foarte apropiați din câte am înțeles.

Iar ajungeam la aceleași gânduri ca înainte. Toată lumea e la fel.

- Asta fiindcă nu am cunoscut-o la zece ani, ci acum, la șaptesprezece. Ați citit textul și dacă ați fost atenți, ați observat că nu am specificat nicăieri că povestea este ireală. Nu vă cer să mă credeți, dar pentru un motiv pe care doar Dumnezeu îl știe, eu am fost singurul care am putut-o vedea după moarte. Presupun că ați auzit de zvonurile despre mine, deci ce vreți să credeți este alegerea voastră.

Le-am închis gura.

În final... după toate astea, povestea încă nu era completă. Am ajuns un jurnalist, scriind tot felul de minciuni despre subiecte care nu mă privesc. Totuși îmi place. Am ținut și la scrisul personal. Mai am de publicat multe lucrări.

Într-o seară, la fel ca cea în care făcusem cunoștință cu o fantomă, am ieșit în oraș. Tocmai terminasem un proiect și aveam nevoie de câteva cumpărături. Când am

ajuns la casa de marcat s-a întâmplat ceva ciudat: Două fete stăteau în fața mea, așteptându-și rândul. Una dintre ele s-a întors spre mine. Părea că mă cunoaște.

- Oliver?

Nu am răspuns, crezând că nu mă strigă pe mine.

- Hei! Nu ești tu Oliver? Cel care a scris *Fantoma de la brutărie*?

Eram aproape șocat.

- Eu? Cred că da? Ne cunoaștem?

Mi-am ridicat ochii, și am văzut chipul lui Chloe în fața mea. Nu voiam să trăiesc un coșmar din nou, așa că am încercat să trec peste frumusețea ei.

- Nu, dar eu te știu! Suntem pe același profil, nu cred că ai observat.

- Probabil că nu... Cum te numești?

- Iulia!

Oricât de mult aș fi vrut că numele ei să fie același, nu era posibil. Putea fi o clona perfectă, dar niciodată nu ar fi fost aceeași persoană.

- Mi-ar plăcea să ne cunoaștem, Iulia...

La puțin timp după aceea, am ajuns acasă, dar în loc să mă așez la birou, am pășit pe balcon. Am rămas uitându-mă la violetul din spatele munților care au înghițit soarele. Acolo s-a încheiat gândirea adâncă. Că un jurnalist ce sunt mi-am spus un ultim lucru:

„Începând de acum las totul pe seama destinului.”

Dorința mea

Derecichei Emanuela, clasa a XII – a C

Aș vrea să mă ridic de aici, de jos
Să urc deasupra norilor
Cuprinsă de albastrul zorilor
Să mă înalț și să plutesc senin
Printre stele și nori, printre flăcări și flori
De culoare, mângâiată să fiu.
Palma caldă a soarelui să m-atingă ușor
Inima-o-nvelească cu dor
Dorul de iubire, de zbor
Dorul de cer, de-al cordului cânt arzător.

Aș vrea să văd în jurul meu iubire
Ce frânte inimi și mâini obosite învie

Să fiu copil, cu suflet plin de fericire
 Și ochi ce scaldă lumea-n curăție.
 Îmbrățișarea-mi fie pansament pentru cei
 Ce răni adânci au căpătat în timp.
 Vorba-mi dulce să ridice
 Pe cei în al durerii anotimp.
 Să zbor spre zărilor senine cu cânt duios în armonie
 Să fiu o pasăre măiastră al cărui glas să îi îmbie
 Pe cei al căror suflet a uitat a dragostei frumoasă melodie.

Dorința mea?
 Să mă ridic, să îi ridic
 Și-mpreună să zburăm
 Spre-a cerului boltire
 În înalta nemărginire...

Marea uitare...

Iacob Alexia, clasa a XII- a C

Am stat cu fața la tine și spatele la mare,
 Iar acum nu știu cine m-a lovit mai tare:
 Visez cu ochii deschiși valurile reci
 Și stiu că nu am să te regăsesc în veci.

Mă înec în gânduri amare
 Și simt cum nu mai am scăpare,
 Iar acum am rămas doar eu și cerul,
 Plângându-ne oful în tot eterul;
 Căci viața nu va fi niciodată dreaptă,
 Așa că o sa îți spun o ultimă șoptă:
 In spatele unor multe explicații banale
 Se află doar niște promisiuni artizanale...



Ochii negri ai primei mele iubiri
(inspirație din poeziile lui Mircea Cărtărescu)

Bejenaru Mădălina- Mihaela, clasa a XII -a F

Mă plimb printre rafturi pustii de bibliotecă,
caut o carte ce încă nu s-a scris.
Aici suntem un șoarece de bibliotecă primordial
și o doamnă nașpa ce-mi urmărește respirația la fiecare interval.
Pe vremea asta, până și macrocosmul livresc pare banal.
Turgheniev îmi face cu ochiul, însă l-am citit de prea multe ori,
încât am început să o îmbrac pe Zinaida
în mintea mea în pasiuni superficiale și nenumărate flori.
Și tot plimbându-mă între rafturi cu opere ordonate alfabetic,
auzul îmi sesizează un pas îndoielnic,
un pas ușor, de parcă individul ar fi umblat desculț pe un covor.
Îndemnat de ai neliniștii flori,
urmăresc în tăcere urma de ceață a unor pași ușori.
În intimitatea bibliotecii, inima mea urlă de dorința necunoscutului,
solitar, adulmec urme de pași în umbre ale trecutului
și regăsesc
la secțiunea mister, un trup ascuns după o carte
de Ioana Pârvulescu, ce nu-și avea locul pe-acolo.
Copleșit de emoție, nu disting titlul, ci doar
mângâierea degetelor lungi, fine, cu unghii cu fel,
colorate îndrăzneț.
Îmi pierd respirația când din carte se ridică doi ochi negri
de Monalisă, abia pictați de mâna lui Da Vinci.
Se uita la mine întrebător, având acea cochetărie în priviri
ce îmi amintește de Madame Bovary.
Are o postură impunătoare, ce trezește în mine
întrebări și dorințe necunoscute cu miros de tei.
Este îmbrăcată într-o pereche de Mom Jeans din Zara,
cel mai probabil de un albastru deschis și un tricou negru,
pe care scrie AC/DC, cu toate că îmi pare genul de tipă ce suferă
pe melodiile Lanei del Rey.
Părul negru și ondulat, ud la vârfuri,

ce m-a hipnotizat pe loc mă face să mă înec în râuri
de sentimente contradictorii
pentru fata ce ascunde un mister vechi de mii și mii de ani.
Admirând-o astfel, dorind să îi cer măcar
Facebook-ul, unde pot să îi admir zâmbetul.
Zâmbetul fals, ca pe social media, desigur,
nu am observat-o pe Afrodita plecând, acum fiind în drum
spre ieșire, purtând în mâna dreaptă o carte de Petronela Rotar,
și în mâna dreaptă ținând un fular.
O, Madonă, ce te-a făcut să-mi apari în cale în luna lui Marte?
Ca acum să te pierd și să te visez în fiecare noapte,
amândoi, aflați în eternitate?
Ies din bibliotecă în fugă,
neșteptând ca urechea mea „copiiiăștia din noua generație
sunt pierduți”, să audă
din gura bătrânei bibliotecare.
O urmăresc pe zeița mea cu privirea, voind să-i dau de urme;
ea cu pas grăbit se îndepărtează;
iar eu în timp ce alerg spre ea,
realizez că mi-am uitat umbrela.
Cum Eros mintea-mi afectează!
Ajung în fața sa și se oprește imediat,
mă analizează și pare a ști ce am în cap.
Simțindu-mi inima în gât, o întreb precipitat:
„Distinsă domnișoară, desprinsă din cele mai mărețe opere
de artă, ai fi dispusă să îmi acorzi o întâlnire la un
cocktail sau ceva, ori la vreo băutură caldă
într-un colț de cafenea?”
În ciuda frigului de afară, obraji-mi sunt roșii ca focul,
iar surâsul ei de Giocondă mă face să nu-mi găsesc locul.
Picăturile de ploaie pe chipul meu ud sunt martori
răspunsului său mut.
Și timpul stă în loc, trăiesc secundele și-mi amintesc
de acea melodie cântată de Jim Croce, "Time in a bottle".
O, de-aș putea, Șeherezadă, să conserv timpul într-o sticlă,
te-aș păstra cu mine-n sentimentele ce sufletu-mi colindă.
Însă tu mă surprinzi, îmi răspunzi, făcându-mi inima

să tresară în ritmuri de blues.
Îmi spui că ai fi încântată să luăm ceaiul de la five o'clock
în ziua următoare,
răspunsul tău îmi dă tupeu să-ți mai adresez o întrebare:
„Mi-ai putea da contul tău de Facebook oare?
Sau cel de Snapchat, să facem zile-n desfătare?”
Tu râzi și-mi oferi sub umbrelă numărul de telefon,
să-ți dau un SMS.
Nu știi ce bucurie de neînțeles,
Zinaido, mi-ai oferit în acest context
al întâlnirii propuse de destin
cu o adolescentă în fața căreia pot doar să mă înclin.
Ud learcă, pașii mă îndreaptă spre bibliotecă,
să-mi recuperez umbrela, să împrumut cartea de Ioana Pârvulescu
pe care o ținea în mână în momentul în care am văzut-o
pentru prima oară.
Singura întrebare ce-n capul meu este repetată este:
„Cu ce să mă-mbrac, să o atrag?
Cu o cămașă sau cu un tricou de-al fratelui meu cu o trupă
rock de care nu am auzit, să pară că avem lucruri în comun?”
Fată cu ochi negri, cum ai reușit ca în luna lui Marte
Tu să mă faci să zbor spre Neptun?



Ce înseamnă să-ți fie teamă

Teacu Iustina, clasa XII- a D

M-a întrebat adesea
De ce îmi place ploaia.
Și am răspuns de fiecare dată
Așa cum voiau.
Monoton, fals, simplu, nepăsător.
Așa ca ei toți.
Altădată m-a întrebat
De ce admir valurile.
Și m-am conformat iarăși
Așteptărilor.
Un răspuns superficial pe măsura motivației întrebării.

Am crezut că numai așa pot
Prezerva acele părți din mine
Care mă separă de ei.
Altfel m-ar fi depistat,
Încă un intrus
Gata de distrus.

Pentru că dacă i-aș fi răspuns
Așa cum simțeam că e corect
Nu cum gândeam că se dorește
Aș fi rupt o fărâmă din sufletul meu
Aș fi zdrobit-o
Aș fi purificat-o cu lacrimi
Și i-aș fi oferit-o
Cu încredere oarbă, surdă, mută,
Irațional.
Și ar fi luat-o
În frenezie, ca pe un drog,
Și ar fi cerut mai mult de fiecare dată.
Dar sufletul e finit și el
Ca totul pe lumea asta.

Sau ar fi aruncat-o
Ca pe un praf oarecare,
M-ar fi făcut
Să admit
Că asta și este
Și să-mi mai frâng sufletul
Putin câte puțin
Să mă satur de el.

Nu știu ce variantă
Aș fi preferat.
Așa că nu am ales.
Am ascuns de ei
Tot ce avea valoare.
L-am făcut mic



Și când m-am despărțit de suflet
Am pus un lacăt
Fără cheie.
M-am asigurat
Că nimeni nu va ajunge niciodată
La mine, cea adevărată.
Ce naiv...m-am încuiat pe dinafară...

Libertate

Valeria Grigori, clasa a XI- a D

Credem că suntem liberi.

Este evident că, libertatea este interpretată diferit de către fiecare dintre noi:

Un om sărac crede că un om bogat este mai liber decât el, dar oare bogatul nu este sclavul banilor? Un copil crede că un adult este mai liber decât el, dar oare adultul nu este sclavul societății? Un pușcăriaș crede că cel din afara gratiilor este mai liber decât el, dar oare cel din afara gratiilor nu este sclavul propriei închisori morale?

Libertatea pe care o avem este foarte limitată.

Nu alegem unde ne vom naște. Nu alegem în ce familie vom ajunge.

Nu alegem dacă vom fi săraci sau bogați.

Nu alegem la ce grădiniță vom merge. Nu alegem cu cine ne vom petrece copilăria.

Nu alegem societatea în care traim. Nu alegem cu cine vom prieteni, nu alegem pe cine vom iubi, nu alegem pe cine vom evita.

Da, alegem binele sau răul, alegem răzbunarea sau iertarea, alegem credința sau îndoiala, dar și acestea sunt condiționate de factorii externi cărora ne supunem.

Totuși nu e o iluzie libertatea asta?

Alegerea făcută de conștiința noastră nu este condiționată de ceva?

Oare nu suntem, de fapt, constrânși ?

Toată viața noastră este bazată pe alegeri. Credem că suntem liberi să alegem ce iubim, ce susținem, ce dorim cu ardoare, dar în același timp:

Am ales să mă îmbrac altfel, am fost criticată,
am renunțat.

Am ales să-mi expun o părere non- conformistă, m-au catalogat drept nebună,
am renunțat.

Am ales să organizez un eveniment, majoritatea nu m-a susținut,
am renunțat.

Am ales să-mi petrec timpul cu cineva, nu am făcut impresie bună,
Am renunțat.

Am ales să-i sărbătoresc ziua pisicii mele, am fost considerată puerilă,
Am renunțat.

Am ales să particip la un concurs, am fost considerată nestatornică,
am renunțat.

Am ales să public o carte, subiectul a fost considerat necomercial, am renunțat...

Ironic, familia, rudele, prietenii, tovarășii, șefii, colegii, vecinii ne condiționează libertatea. De frica criticii, de frica marginalizării, de frica excluderii, de frica discriminării , ne revizium alegerile și ne condiționăm inconștient deciziile.

Așadar, cu cât mai puține legături avem, cu atât mai liberi suntem.

Abia atunci când vei fi propriul tău zeu,

abia atunci când nu vei da socoteală pentru ceea ce faci,

abia atunci când nu vei face compromisuri, induse inconștient de restul,

abia atunci când vei face ce vrei și când vrei în condițiile impuse de tine,

VEI FI LIBER !.

O iarnă...

Popandron Eliza, clasa a XII- a A

E toamnă, vară, primăvară?
Nu știu să-ți răspund, poate e doar iarnă
O iarnă adâncă ce străbate sufletul părăsit
O iarnă plâpândă ce vine doar cu o adiere de vânt
Un anotimp din a noua viață
Un anotimp ce te lasă
Te lasă să iubești
Te lasă să trăiești
Te lasă să îmbătrânești.

E toamnă, vară, primăvară?
Nu știu să-ți răspund, poate e doar iarnă
O iarnă ce mă duce cu gândul la tine,
O iarnă ce mă face să-mi fie rușine.
Rușine că nu ești lângă mine,
Rușine că nu m-ai ținut minte.
Mi-e dor de vocea ta firavă,
Mi-e dor de mirosul de țigară,
Mi-e dor să-mi faci viața primăvară.

E toamnă, vară, primăvară ?
Nu știu să-ți răspund, poate e doar iarnă...



Daniel Vanderberg

Verdeș Maria, clasa a XII- a A

- Daniel Vanderberg? Normal că am auzit de el. Este cineva care să nu-l știe?

- Ați fi surprinsă..., răspunse din spatele camerelor o voce fără trup. Ați fi dispusă să detaliați puțin ceea ce cunoașteți despre el? Pentru spectatorii care nu-l cunosc așa bine.

- Ei bine, nu mă pot declara nici eu însumi mare expertă, declară doamna M. aproape timid. Păru să ezite pentru un moment, aruncând o privire sfioasă înapoi spre coridorul prin care a intrat în platou. Cu toate acestea, se înflăcăără brusc când își aminti că se află în fața camerelor, își așeză mai bine poșeta în brațe și continuă cu un proaspăt entuziasm:

- Dar presupun că toată lumea știe câte ceva, nu-i așa? Pentru presupușii necunoscători, Daniel Vanderberg este de departe cel mai popular artist din țară. A făcut furori și în afară, FURORI vă spun, exclamă stimata doamnă gesticulând sugestiv cu brațele. Toată lumea care se consideră a fi cineva, în lumea artei mai ales, dar nu numai, trebuie să-i fi vizitat măcar o dată vreo expoziție. Nu mai vorbim de a-i deține un tablou... Am auzit că sunt mai greu de procurat decât viorile Stradivarius.

Acum cât sunt de frumoase... Nu mi-o luați în nume de rău, dar trebuie să recunosc că nu mă dau pe spate. Ai crede că în secolul XXI oamenii ar fi în stare să folosească mai mult de două culori, dar presupun că asta-i parte din farmecul lor. În orice caz, de câțiva ani încoace pare să fie singurul pictor ai cărui tablouri sunt vânate cu o asemenea ferocitate.

S-ar putea să nu mă credeți, dar acum doi-trei ani am avut și eu ocazia să cumpăr unul... Din păcate nu eram conștientă cât de valoroase erau și am pierdut ocazia. Nu vă puteți închipui dezamăgirea mea când am aflat la ce oportunitate dădusem cu piciorul, completă aceasta aruncându-i o privire inocentă printre gene directorului — sau cel puțin în direcția vagă de unde se auzea vocea acestuia.

- Îmi imaginez, desigur, răsună vocea lui purtând o urmă de amuzament. Dar despre viața sa personală se cunoaște ceva?

- Nimic nu este confirmat, dar vă dați seama ce fel de viață trebuie să ducă... Petreceri, distracții, trebuie să fie frumos să nu ai nicio grijă pe lume. Se zvonește că atunci când nu pictează își pierde timpul prin Maldive sau alte astfel de locații exotice.

Dacă nu mă înșel cel mai recent a fost surprins pe un iaht în compania a diverse personalități suspecte, dar n-aș vrea să intru prea mult în detalii...

În întinericul din spatele camerelor, directorul simțea că doamna M. urma să facă exact opusul. Dându-și seama că în curând aceasta va rămâne fără bârfe de povestit și se va simți nevoită să inventeze ea însăși câteva, se grăbi să încheie scurtul interviu.

- Sunteți siguri că doriți opinia mea? întrebă încet domnișoara A. fâțându-se ușor pe scaun.

- Ar fi de mare ajutor, replică pe cât se poate de blând directorul. Speră că vocea sa destul de groasă, răsunând din umbre, nu avea să o sperie și mai mult pe săraca fată.

- Nu aveți de ce să vă faceți griji. Nu vă gândiți la camere, prefaceți-vă că nu înregistrează.

- Nu veți folosi filmarea fără acordul meu, nu-i așa?

- Bineînțeles că nu, o asigură din nou bărbatul. Cum compania noastră urmărește să realizeze un documentar despre cele mai mari personalități contemporane, părerea dumneavoastră cu privire la viața și cariera domnului Vanderberg, ca studentă la Universitatea de Arte, ne-ar ajuta enorm. Cu toate acestea, nu ne vom folosi de material fără știința dumneavoastră.

- Am înțeles, mulțumesc, spuse domnișoara A. relaxându-se puțin. În cazul acesta, mi-ar face mare plăcere să discutăm despre Daniel Vanderberg. După cum probabil bănuieți este unul dintre artiștii mei preferații. Cred că este preferatul tuturor din generația mea, dacă stau să mă gândesc mai bine, completă ea cu un slab surâs.

Lucrările lui sunt de-a dreptul dumnezeiești. Capodopere în adevăratul sens al cuvântului. Sunt probabil visul oricărui pictor, fie el amator sau profesionist. Sentimentele pe care reușește să le transmită prin cele mai simple tehnici sunt ireal de sfâșietoare. Faptul că sunt mereu monocrome le face cu atât mai devastatoare. Iar obiectele sale de studiu sunt întotdeauna printre cele mai ordinare, dar conțin inevitabil un adevăr ascuns, tragic și crud. Am avut norocul să câștig două bilete la o expoziție de a sa anul trecut și, mă credeți sau nu, nu cred că am văzut pe nimeni în sală care să admire tablourile fără să bufnească în lacrimi... Sunt copleșitoare... dar sunt sigură că știați asta deja, adăugă fata încercând să-i distingă trăsăturile bărbatului care știa că se află în spatele camerelor.

- Trebuie să recunosc că știu mai puține despre acest Daniel Vanderberg pe care îl admiră lumea decât mi-ar plăcea să recunosc. Dar nu mă lăsați să vă întrerup, cunoașteți cumva și câteva date biografice?

- A venit rândul meu să recunosc că știu mai puține decât mi-ar plăcea, admise domnișoara A. cu părere de rău. Știu că este un domn trecut de 50 de ani, necăsătorit, și se presupune că melancolia tablourilor sale vine din niște experiențe traumatizante prin care a trecut în război. Din câte se știe, trăiește destul de izolat de restul lumii, motiv pentru care nu și-a făcut niciodată oficial apariția în public. Aparent, a suferit niște răni teribile în luptă, care i-au desfigurat hidos fața. Desigur, nu cred că pe vreunul dintre adevărații săi admiratori i-ar deranja asta, dar înțeleg de ce ar putea trăi sub această impresie.

Fata stătu pe gânduri pentru câteva momente, păru că ar vrea să mai adauge ceva, dar în cele din urmă oftă și mărturisii:

- Mă tem că nu mai am ce altceva să vă spun, domnule director. Majoritatea lumii nu realizează, pentru că este deja prea bine cunoscut prin lucrările sale, dar Daniel Vanderberg este un personaj destul de tainic. Totuși, tablourile sale sunt considerate a-i reflecta caracterul îndeajuns de clar. Prin intermediul lor, a ajuns să fie considerat un suflet singuratic, cu un talent incredibil, pe care îl folosește pentru a ilustra ororile lumii noastre. Nu vreau să mă gândesc prin ce a trecut și poate prin ce încă trece...

- Nu e nevoie să-mi mulțumiți, mă bucur să mă aflu aici, declară tare și clar domnul G. de cum intră în platou. Sper să pot ajuta pe cât posibil. Nu e nevoie să vă ridicați în picioare, vă rog, completați acesta zâmbind radios și gesticulând preocupat către membrii personalului, care oricum nu aveau de ales și se aflau mereu în picioare.

Directorul rămase perplex pentru o secundă. Domnul G. părusese să creadă că-l vor întâmpina ovații din momentul în care pășește în platou. După ce în urma remarcilor sale empatică de adineaori liniștea pusese stăpânire pe studio, directorul se aștepta să surprindă măcar o urmă de jenă pe fața invitatului. Însă, se înșelase amar. Domnul G. își continuă neperturbat drumul către scaunul din centrul platoului și se făcu confortabil.

- Așa, mă gândisem să încep cu o descriere detaliată a copilăriei mele, vedeți dumneavoastră, mi se pare relevant ca publicul să afle ce fel de persoana sunt, pentru a putea avea încredere în mine. Apoi, voi continua cu o povestire a anilor mei de școală

însoțită, bineînțeles, de numeroase anecdote. Nu am vrea să plictisim pe nimeni, șopti el făcând cu ochiul spre camera.

- Mă scuzați doar un moment, domnule G., îi tăie avântul directorul. Cu părere de rău mă simt nevoit să vă atrag atenția că un asemenea discurs, deși splendid structurat, nu se va putea încadra în intervalul de timp acordat interviului nostru. Nu ați putea trece direct la părțile legate de Daniel Vanderberg?

- Atât timp cât nu vă deranjează faptul că astfel voi sări peste părțile fascinante, mă voi supune dorinței dumneavoastră..., afirmă acesta după o scurtă ezitare. Daniel Vanderberg, da, desigur. L-am cunoscut pe Daniel mai bine ca oricine. Am avut plăcerea să ne petrecem anii de liceu împreună. Ciudat individ... Nu vorbea prea mult, dar nu vă închipuiți că ar fi fost incredibil de studios. Nu, nu, în niciun caz. Încă țin minte toate temele, proiectele și testele cu care trebuia să îl ajut. Eu eram destul de harnic și serios când venea vorba de studiile mele, dar nu evitam să ajut un coleg la nevoie, așa mi-e firea, continuă interviuevatul zâmbind amiabil camerelor. Da, nu era cine știe ce de capul săracului Daniel. Dar se înțelege de ce, se știa pe atunci că rămăsese fără familie de la o vârstă fragedă... Se zvonea că ajunsese să trăiască mai mult pe străzi și se lupta din greu încercând să-și procure cele necesare unei vieți normale. Așa că știți, cine să-l condamne dacă nu era foarte preocupat de școală...

- Și sunteți ferm convins că acesta este același Daniel Vanderberg, pictorul de succes?

- Desigur, nu am nicio îndoială, izbucni imediat domnul G. cu înflăcărare. Nu este un nume prea comun, vă dați seama. Și am văzut și eu câteva lucrări de ale sale, par a se potrivi perfect cu genul de persoană pe care am cunoscut-o. Am încercat să reiau contactul cu dânsul, dar e mai greu decât pare. Nu cred că dorește să fie căutat, sincer. Se întâmplă, înțeleg și eu, oamenii dau de gustul succesului și uită de vechii prieteni. E în natura umană, să te opui acesteia e aproape imposibil. Numai eu știu cât m-am chinuit să nu uit de cei care m-au ajutat după ce am devenit un om de succes... Am și o metodă pentru asta, continuă invitatul cu o sclipire mândră în ochi. Mi-a luat ceva ani, dar am reușit să descopăr o soluție eficientă pentru a nu lăsa faima să mi se urce la cap...

Directorul renunță la a-l mai asculta. Făcu semn cameramanilor să închidă camerele la prima ocazie și îl lăsară pe domnul G. să mai predice încă vreun sfert de oră înainte să-l oprească.

Când finalul programului veni în sfârșit, directorul, rămas de acum singur, închise luminile din platou, se asigură că nu uitase nimic și încuie studioul. Noaptea se așternuse peste micul oraș, iar bărbatul se bucură de momentele de liniște și pace pe care drumul înapoi spre casă i le oferea.

Odată ajuns acasă, directorul ieși pentru prima oară din întuneric. Lumina dezvălui acum un bărbat brunet, înalt, cu puțin mai mult de 30 de ani, a cărui voce groasă se contrasta puternic cu fața blândă. Inspiră adânc mirosul dulce de prăjituri proaspăt coapte și lăsa toate grijile de la muncă să se topească.

- Am ajuns! strigă în timp ce se descălța. Nu avu timp să se dezmeticească bine, căci o grămăjoară de fetiță, nu mai mare de șase ani, se aruncă asupra lui zâmbind.

- Tati, tati, vino, vino! îl repezi, trăgându-l spre sufragerie. Azi am desenat încă două tablouri, uite, uite, îți plac? întrebă băgându-i doua desene în ochi.

Directorul le luă tacticos pe amândouă, le analiză atent pentru câteva momente, zâmbind în sine să văzând formele incerte colorate create de fiica sa și se întoarse spre ea încuviințând din cap. Asta se dovedi a fi tot ce aștepta fata, căci sări imediat în sus de fericire, apucă desenele și o tuli afară din cameră. Mama ei intră în același moment și reușiră cu greu să nu se ciocnească una de alta.

- A așteptat toată ziua să ți le arate, spuse ea uitându-se cu un surâs slab după fetiță. Cum a fost ziua ta? adăugă întorcându-se spre el.

- Neașteptat de obositoare, replică el trântindu-se într-un fotoliu.

- Mulți invitați? întrebă ea blând. Pentru ce personalitate?

- Daniel Vanderberg, îi răspunse el aruncându-i o privire sugestivă.

- Poftim?! Și nu mi-ai spus?! exclamă femeia indignată. Știi doar că-i sunt cel mai mare fan! Aș fi putut să vin să dau eu însumi un interviu, completă bosumflată.

- Nu mai face pe supărata, știi că eu nu-i sunt mare admirator, spuse el ridicându-se și îmbrățișând-o într-o încercare de a face pace. Eu rămân fanul numărul unu al Maiei, declară aruncând o privire spre peretele plin de desenele fiicei sale. În plus, am aflat abia dimineață despre cine urma să întrebăm astăzi. Promit că te chem data viitoare, dar acum hai la masă. Mă îndoiesc că tu ai avut timp să mănânci încă cina, încercă el să o îmbuneze în timp ce o conducea spre ieșirea din cameră.

În drum spre bucătărie, trecură pe lângă biroul lui. Prin ușa întredeschisă, directorul surprinse pânza la care lucra de câteva săptămâni rezemată de șevalet. Dus pe gânduri, cântări ce mai avea de făcut până să o finalizeze. Apoi zâmbi ușor uitându-se la celelalte tablouri care se întrezăreau, înghesuite pe jos sau atârdate pe pereți, purtând aceeași semnătură: „D. Vanderberg”.

Anul 1941, o zi oarecare- Traumele unui vierme

Mihăilă Anya-Larissa, clasa a VIII-a

Marele Premiu,
Concurs Național dedicat Comemorării Holocaustului,
Absența prezenței, Prezența absenței, ediția a II- a, 2021

Profesor coordonator dr. Melania- Elena ILIUȚĂ

O altă dimineață... altfel nu aș fi putut să o denumesc. Am pierdut noțiunea timpului, am pierdut lunile, zilele și orele. Moartea bate în ușa lagărului pe care am ajuns să îl numim casă și gură de lup, void al tristeții și al liniștii macabre, unde singurul lucru pe care îl mai auzi sunt șoaptele sufletelor morților peste care calci în fiecare zi. Ah, ce loc nenorocit! Însă ce aș putea face când deja mi-au fost scuipate în obraz destule blestemări cât să ajung să le cred și să mi le spun mie însumi în fiecare seară că le merit, știind că destinul meu este să mor deoarece sunt evreu? Suntem o boală rușinoasă, o miasmă dezagustătoare, de ce nu ne omoară odată?!



Strigând cu o voce groasă, moartea intră peste noi în camera unde ne înghesuim inimaginabil. Îl apucă pe unul din noi, pe prietenul nostru Arsuc, după cum îl porecleam. Acesta nu s-ar fi putut opune, era mai slab decât mine. Coastele îi erau evidențiate prin pielea subțire, pictată cu biciul de vânătăi, răni și arsuri. Bărbatul fu trântit de perete cu putere, moartea anunțându-ne că trebuia să ne reluăm rutina de zi cu zi. Soldatul ieși repede din cușcă, arma atârându-i pe umăr. Ah, și dacă aș fi avut puterea să i-o iau! Însă ce folos pe noi, ținând cont că suntem doar niște viermi amărâți? Ce să caute cei ca noi, cei care ne simțim acasă în mijlocul țăranilor maghiari desculți, cu picioarele acoperite de bășici și de pământ, analfabeți și săraci, ce am căuta noi printre medaliați, soldați bogați și politicieni, într-o lume poleită cu aur și dulceață?

Cu o ură frenetică, urlând în capul meu vorbe grele și spunându-mi că evreii nu ar trebui să aibă privilegiul de a fi victime ale terorii, am urmat grupul de oameni ce au urmat moartea. Poate aceasta ar fi fost ultima mea zi. Poate astăzi este scăparea din acest infern sau poate va fi o altă zi obișnuită, respectând ordinele comandanților, simțind pielea cum ne arde sub razele violente ale soarelui și sub tatuajul inventarului. Am fost marcați ca la vite, însă până și animalele aveau mai multă libertate decât noi. Ele mâncau, ele se plimbau, însă noi rămâneam, rămânem și vom rămâne să trăim în lesa morții, în lesa diavolului cu numele de Hitler, atât marcați de o cerneală cât și de un semn unic și invizibil de pe sufletul nostru, o traumă ce ne-o vom aminti când vom ieși din iad. Dar oare vom trăi până la acel moment?

Ieșind afară, briza rece mă lovi în față, scoțându-mă din gândurile infiltrate adânc în mintea mea. Un soldat lipsit de bun simț ni se prezintă în față, urmat de alți bărbați, toți înarmați cu puști, gata să ne vâneze sufletele și corpurile dacă facem o mișcare greșită sau suspicioasă. Cu un zâmbet crud pe față, diavoli ne urmăresc cum apucăm câte o lopată și o înfigem în pământ, folosindu-ne de forța rămasă în masa noastră musculară aproape nulă, încercând să scoatem pământul uscat și secetos. În fiecare zi săpam gropi, iar prima dată nu părea nimic special, însă când mi-am văzut camaradul cum și-a luat rămas bun de la viața amară pe care cu toții o trăim direct în groapa pe care eu am săpat-o, inima mi s-a oprit în loc. Mi-am trădat fratele, m-am aliat printr-un glonț și o lopată de nenorociții de naziști. Am jurat răzbunare, am jurat dreptate, dar nici pe mine nu mă avantaja situația. Am rezistat până acum pentru onoarea spiritului evreiesc, chiar dacă nu pare că mă avem mult spirit încă viu.

Săpând un nou mormânt unde Hitler are să-și arunce păcătoșii, m-am trezit din gânduri când un fior morbid mi-a trecut pe șira spinării. O liniște macabră s-a auzit surd, eu întorcându-mi privirea ușor spre restul neamului meu. Ne-am privit ochi în ochi, citindu-ne sufletele și gândurile unul altuia. Asta până când unul a închis ochii și a căzut în propria groapă, în același timp cu un cartuș ce a căzut în praful pământului neroditor. El nu a fost singurul. Au urmat și restul. Unul câte unul, aceștia au căzut în propriile săpături, mai murmurând câte ceva înainte ca sufletele lor să zboare departe, departe de meleagurile distruse, arse și tulburătoare unde naziștii și-au creat propriul regat, propriul infern mai denumit și Holocaust. Mi-a venit și mie rândul, timpul să îmi văd apusul.

Când te-ai născut un vierme, vei fi închis ca un vierme, vei fi tratat ca o insectă dezgustătoare și vei muri ca una. Un vierme, sau mai simplu, un evreu în Holocaust....

Sărutul renașterii

Avram Anca, clasa a XII- a A

Ca un copil suit pe vârfuri,
Spre a surprinde peste gard,
Așa și eu, nu stau pe gânduri,
M-opresc puțin ca să privesc,
Natura, spațiu îngeresc.

Pufoșii nori și albi ca varul,
Cu pietate s-au retras
Din calea soarelui pe care,
Toată suflarea-l așteaptă
Știind că-i singurul ce poate
Sărutul vieții să i-l dea.



Poezii participante la

CONCURSUL „PRINTEMPS DES POETES”

ediția 2021

Profesor coordonator dr. Mirela-Cristina GRIGORI

DÉSIR DE LIBERTÉ

Andrei-Codrin SANDU, clasa a XII-a A

Premiul al II-lea și Marele Premiu* al Publicului în cadrul concursului

Je désire plonger dès le matin
 Dans une marre trouble de liberté
 Avoir tout près des milliers de branches
 Que mon désir rendrait invisibles

Etant bien conscient de leur existence
 En ne les utilisant pas pour la fluidité du saut
 Pour que j’obtienne ce que j’ai toujours désiré:
 Indépendance, liberté

Mais j’ai appris par la fatigue ce qu’aurais pu apprendre dès le début:
 - Avant de gaspiller le bonheur par la nage -
 Que la marre n’a pas de fonds et, aigre,
 Je suis parvenu à plonger dans la liberté même

Sans échelles je flotte sur l’eau
 Solitaire par mon propre désir
 Comme ce magique loup de steppe
 Que je lisais dans mon adolescence.

DORINȚĂ DE LIBERTATE- traducere

Vreau să mă scufund de dimineață
 Într-o turbure baltă de libertate
 Să am mii de crengi în vecinătate
 Făcute nevăzute de a mea dorință

Să știu prea bine de a lor existență
Nefolosindu-le ca saltul să aibă fluiditate
Să obțin ceea ce mi-am dorit mereu
Independență, libertate

Dar am aflat prin oboseală ce aș fi putut întâi să aflu
Înaintea risipei fericirii prin înot
Că balta nu are fund și acru
Chiar în libertate am ajuns să mă scufund

Lipsit de scări plutesc în apă
Însingurat de propria-mi dorință
Ca acel magic lup de stepă
Ce-l citeam în adolescență

Désir

Ștefania-Andreea Croitoriu, clasa a XII –a B

Ose rêver!
Ose exister!
Ose souhaiter,
Comme ton âme le désire !

Je sais bien que tu veux vivre
Laissant de côté les apparences.
Dans un monde où tout est possible,
Tu as la force de devenir une avalanche.

Des barrières partout ...
Des mots qui fondent dans l'absolu.
Puissant ? Il suffit d'avoir le désir
Et puis, peu à peu tu pourras le devenir.

*Mon désir secret***Mara-Daniela Tărniceru, clasa a XII – a B**

Je ferme les yeux et je pense souvent,
À un désir qui me fait sourire ...
Même s'ils pensent que je parle follement
C'est ce qui me donne la force et qui me ressuscite.

Je veux toucher le soleil, caresser la lune,
Flotter dans les nuages et rire beaucoup,
Sentir le bonheur m'envahir chaque cellule,
Porter un collier d'étoiles autour du cou.

Chaque fois que mes pas frappent le sol
Et que j'entends la musique sonner,
Je sens m'envoler comme un rossignol
Et je vois mon désir se réaliser.

Car mon rêve absolu c'est la danse.
Et je l'ai dans mon sang, dans ma peau.
Il suffit de suivre la cadence
Pour sentir pousser mes ailes d'oiseau.

*Pensée***Teodora Popa, clasa a XII – a C**

Des mots comme des fleurs
Ont surgi en moi.
Dans leur jardin secret,
On oublie la nuit.

Je sens que les portes du désir
S'ouvrent dans mon ciel.
Les perce-neige ont réapparu
Dans le blanc de la pensée.

Sur la brume de la terre séchée au soleil
Sourit la lumière.
Il est couronné de vert,
Le jour tout-puissant.

Des tas de feuilles sales se penchent
Sous le poids des regards.
Elles ont timidement honte
De leur nudité.

TON ART ; LA VIE

Marta Florentina Miron, clasa a XII-a A

C'est vrai...
La vie est une peinture,
Un grand art, un beau paysage
Où le soleil et le tonnerre
Sont bons amis.
Mais oui, bien sûr,
Tu en es l'auteur,
Tu choisiras toutes les couleurs
Et l'art deviendra, avec le temps
Ton destin.

Comme les oiseaux apprennent à voler
Et les poissons se voient nager,
Tu réussiras à trouver
L'amour ...

LE DÉSIR

Valeria Grigori, clasa a XI-a D

J'ai un désir caché, blotti quelque part en moi
De savoir, de sentir et de pouvoir vivre plus que je n'en ai besoin.

Je veux étudier, apprendre et découvrir
Tout ce qu'on ne peut toujours voir avec les yeux.

La pensée qu'il n'y a pas au monde
d'hommes assoiffés comme moi m'accable.

On peut se contenter de peu lorsque
le désir, les émotions et les savoirs sont tout ce qu'on possède?

C'est mon devoir, c'est pour ça que je suis ici, maintenant,
À désirer infiniment, à comprendre et à observer.

Ne t'arrête pas là où il y a un point,
mets une virgule et continue à explorer.

Désire beaucoup, désire ardemment
Ces petits plaisirs te gardent vivant.

Désire que la vérité et la sincérité t'offensent,
qu'elles soient dépouillées de toute convention.

Désire, sois curieux et explore,
Nourris ton désir, ne le tue pas.

Car ce n'est que comme ça que tu seras jeune à jamais,
désire vivre au maximum, risquer, essayer, ne pas renoncer.

Je veux savoir, sentir, pouvoir vivre toujours
Intensément et avec un désir ardent au fond de moi.

Je veux me rappeler que dans ce monde
tout est petit, même nous, mais le désir qui est en moi, nous contient tous.

DORINȚA- traducere

Am o dorință ascunsă, pitiță undeva în mine
Să știu, să simt și să pot trăi mai mult decât mi se cuvine.
Vreau să învăț, să aflu și să descopăr,
tot ce nu poți să vezi mereu cu ochii.

Mă copleșește gândul că-n această lume,
nu sunt oameni însetați ca mine.

Poți să te mulțumești cu puțin, atunci când
dorința, emoțiile și cunoștințele sunt tot ce ai?

Asta e sarcina mea, de asta sunt aici, acum
Să-mi doresc la nesfârșit, să deslușesc și să observ.

Nu te opri acolo unde-i punctul,
pune o virgulă și explorează mai departe.

Dorește-ți mult, dorește-ti cu ardoare
Acele mici plăceri te țin în viață.

Dorește-ți ca adevărul și sinceritatea să te jignească,
să fie dezbrăcate de orice convenție.

Dorește-ți, fii curios și explorează,
Hrănește-ți dorința, nu o anihila.

Căci doar așa vei fi mereu tu tânăr,
dorește-ți să trăiești la maxim, să riști, să încerci, să nu renunți.

Vreau să știu, să simt, să pot trăi mereu
profund, intens și cu o dorință arzătoare în mine.

Vreau să-mi amintesc că-n lumea asta
totul e mic, chiar și noi, însă dorința care e în mine, ne cuprinde la un loc.

Combating pollution in the Black Sea

Andrei Codrin SANDU, clasa a XII-a A

Eseu selecționat (35 eseuri selecționate din 300) în finala Competiției Regionale de Eseuri pentru Tineret, *The Youth Saving our Sea: New Ways to reduce marine pollution in the Black Sea* (BSEC & ICBSS)

The Black Sea is currently the most polluted mass of water in Europe, containing about 316.8 plastic objects per 1000 cubic meters of water, so the pontic space has become like a landfill for the eastern region of Europe. On average, some 85% of the litter found in the Black Sea is plastic. Of the most common types of litter that are brought into the Black Sea from rivers, around 20% are plastic bottles, while plastic bags and containers, two other key polluters, account for 10% and 9% respectively. The Black Sea coastline is also heavily polluted with plastic; 14% of the waste that contaminates its beaches consists of plastic bottle caps, 6% wrappers, 5% bottles and 2% straws and stirrers. These huge masses of plastic affect the entire ecosystem of the Black Sea, causing the death of a considerable part of the fauna and flora of this water. Researchers have even come to consider this sea to be almost entirely dead due to the huge volume of pollution. The consequences for marine life are obvious and represent one of the main reasons why we should take action against marine pollution, but nevertheless, how is our lives as humans affected and why should we fight sea pollution urgently? Well, the plastic containers which we throw carelessly and then they reach the Black Sea do not remain in the same condition. Once at sea, sunlight, wind, and wave action break down plastic waste into small particles, often less than one-fifth of an inch across. These so-called microplastics are spread throughout the water column and have been found in every corner of the globe, from Mount Everest, the highest peak, to the Mariana Trench, the deepest trough. Microplastics are breaking down further into smaller and smaller pieces. Plastic microfibers, meanwhile, have been found in municipal drinking water systems and drifting through the air. Therefore, we eat, drink and breathe plastic directly from the atmosphere and nature or indirectly through seafood and water.

That being said, why is it important to prevent marine pollution? First of all, the Black Sea risks becoming a dead sea because pollution kills living plants and animals. Also, any contact with this polluted water can harm the health of the human or animal that touches it (let's not forget about plastic islands that are created by sea currents, where lots of animal species begin to live, especially birds). Secondly, through the food obtained by people from this sea (seafood, fish), people swallow considerable

amounts of plastic microfiber. And in case it wasn't enough, the pollution of the Black Sea is not only done with plastics. Among the wastes from agriculture, industrial and many others, from the analysis of water we get a considerable amount of pharmaceuticals and antibiotics, this causing the immunization of bacteria that should be killed by these medicines. Because of that, bacteria is no more affected by our antibiotics and this phenomenon can create dangerous diseases and can seriously hinder today's medicinal science.

If we want to prevent pollution, we must first identify the main causes of it. The waste flowing into the Black Sea, studied by EMBLAS, comes from four major rivers: the Danube (flowing through several European countries, including the Republic of Moldova and Ukraine in the eastern neighborhood), the Dniester (Moldova and Ukraine), the Don (Russia) and finally Rioni, which flows through Georgia. Dnipro is also a river worth mentioning (being full of phosphates that come from dumped waste). In addition to the garbage that comes from the rivers, one must also include the waste distributed on the coast or by the sea. So, obviously, the one who stands in the way of a pure Black Sea is none other than the famous Homo Sapiens with his methods and practices.

In order to be able to prevent or at least considerably reduce the pollution of the Black Sea, we must find solutions to the major problems identified above; we will take them one by one. By far the most serious problem is the amount of litter brought by rivers, so in this direction we will turn our attention in the first phase. Starting with the Danube, thanks to the collaborators and the action of the European Union, the cleaning of this river has been a goal of utmost importance in recent years, and the results have begun to appear. There are a few wastewater treatment plants along the Danube like the one in Budapest, but of course increasing their number would be an extra step towards combating marine litter. Gabor Lengyel, a worker at Budapest Waterworks, says that before the construction of this plant, about half of the wastewater produced went directly to the Danube. After the construction of this water treatment center, almost 95-96% of the entire sewerage is biologically treated and goes clean in the Danube. The European Union is taking serious financial measures to support the protection of the Danube. As a visible result of the recovery of the Black Sea is the presence of a red alga, called *Phyllaphora*.

But of course we don't have to let our guard down. I believe that this should only be the beginning of our action as human beings against marine litter and pollution in the Black Sea. Therefore, not only the Danube must be purified, but exactly the same treatment must be applied to the other rivers mentioned above: Dniester, Don, Rioni and Dnipro. This goal should be a priority for each country, especially for those with

access to the sea. If they don't take steps to prevent litter flow in the Black Sea, swimming through the waves won't be possible any more. Therefore, the money coming from tourism will drop dramatically because people won't come to the sea any more. Let's not forget that it is the duty of each of us as an individual not to throw plastic waste carelessly into rivers in the first place or even to collect it with our own hands if possible, secondly.

This last phrase leads us to the next major cause of the presence of marine litter in the Black Sea region: the waste laying on the beach or on the coast of the sea. And for that each of us is responsible. How does this waste from the soil end up in the water? Well, in many ways, such as wind, waves, seaside waters or even birds that can carry this garbage. The bottom line is that they must not be there.

First of all, my opinion is that the fines and penalties for abandoning waste are too small. Of course, throwing waste in specially designed places is a matter of common sense and minimal education, but improving the ecological education of the population is a solution that requires a lot of time and many generations of children. That is why increasing the penalties for abandoning waste is a quick solution worthy of such an urgent problem as the death of the Black Sea. People could also be rewarded for collecting garbage from the waterfront and beyond, but that depends a lot on the economic possibilities of each state. Therefore, I will continue to support the idea of sanctions for abandoning waste in undeveloped places. But...the rewards for cleaning the environment must not be necessarily financial. I think that they can be also virtual, and I also believe that people need to think about collecting waste as if it is something cool. All you need is to create the right environment to change the humans' mentality regarding waste collecting and I have an idea which we'll discuss later in this essay.

And secondly, a measure that could improve the ecological situation of the Black Sea would be to move or create landfills as far away from the sea or rivers as possible. It's a small detail, of course, but I think it would make a difference. Landfills by the sea, as we can find in Georgia, are very easily moved by natural phenomena to the sea (birds bring garbage, wind, waves, etc.). I will not forget the idea I mentioned above. I think it is possible for people to consider garbage collection of any kind as something fun and cool, in addition to the urgent need to save the environment. That's why I have an idea for a mobile application that could take a few steps towards this goal and towards a cleaner world. I am currently looking for a team and other resources, but I will definitely not give up on my idea and one way or another I will turn it to reality. The nature needs that.

Those being said, it is crucial to save the sea from the marine litter invasion and each of us should take part in it. I myself, standing quite far from the shore of the

sea, did not participate in marine litter collection initiatives. Instead, I participated in initiatives to collect waste in forests and various natural environments. Among them is the garbage collection on the banks of a river that flows near my city. Coincidentally, this river flows into a larger one called Siret, which in turn flows into the Danube. The Danube flows into the Black Sea, so I can be happy that indirectly and maybe in very small proportions I contributed at least a little to the salvation of the Black Sea, the aquatic house of so many living creatures and a big treasure for the summer waves lovers.

Sitography:

~<https://newsweek.ro/sanatate/de-ce-este-marea-neagra-cea-mai-poluata-din-europa>

~<https://www.bbc.com/news/av/uk-northern-ireland-50445019>

~<https://www.icpdr.org/main/publications/danube-watch-1-2016-wastewater-treatment-danube-basin-successful-still-unfinished-story>

~<https://www.bbc.com/news/av/science-environment-50578326>

~<https://www.euneighbours.eu/en/east/eu-in-action/stories/black-sea-contaminated-plastic-how-can-we-reduce-damage>

~<https://www.unep.org/news-and-stories/press-release/black-sea-pollution-crisis-georgian-communities-take-action>

~<https://www.icpdr.org/main/danube-basin/black-sea>

~<https://www.youtube.com/watch?v=1nod-2GOo-w>

~<https://www.youtube.com/watch?v=G5UnlXBeHKU>

RAREȘUL AZI

Eseu Concurs Filosofie

Pentru a crede în Dumnezeu e nevoie de curajul de a gândi diferit față de ceilalți?

Maciujec David, clasa a XII-a A

În societatea actuală diferențiem două categorii de oameni: logici, *Homo Logicus*, reprezentată de indivizii ghidați de rațiune, și oamenii religioși, *Homo Religiosus*, categorie dominată de ideea de religie. Considerăm de folos a menționa faptul că în categoria *Homo Religiosus* se încadrează nu numai indivizii care se declară adepți/susținători ai unei religii clasice, ci orice fel de individ care vede realitatea dimprejur ca fiind conectată la nivel mai mult decât material cu o entitate superioară, fie ea numită „Natura”, „Yahve” sau „Brahman”. În alte cuvinte, *Homo Religiosus* observă realitatea din jurul lui cu ajutorul a două filtre, cel rațional, mai mult sau mai puțin prezent, și cel spiritual, în care legătura om-lume, imaterială, capătă un nou sens, profund și invizibil, dar perceptibil. De asemenea, este util să precizăm și câteva trăsături ce aparțin lui *Homo Logicus*, și anume filtrul pur rațional de percepție a realității, absența imaterialului din orice fel de principiu adoptat de individ și a oricărui sens profund atribuit lumii din jur. *Homo Logicus* se bazează pe cunoașterea pură, științifică și obiectivă, încercând ori să dizolve subiectivitatea, înlocuind-o cu obiectivitatea, în căutarea răspunsurilor întrebărilor existențiale, să adopte ignoranța ca atitudine vis-a-vis de acestea, neacordându-le vreo importanță. Cazul particular care nu face parte din nici o categorie din cele de mai sus este omul camusian, care adoptă filosofia absurdistă ca mod de viață. Omul camusian acceptă că realitatea este absurdă, fără vreun sens, își acceptă condiția, iar prin urmare își creează un sens propriu al vieții, complet subiectiv. Pe acesta din urmă, însă, nu îl vom invoca pe parcursul eseului.

Acum că am definit cele două categorii în care se încadrează individul, vom purcede spre a construi contextul în care se situează acesta în permanență și de care este influențat, anume societatea umană. Definim societatea ca un ansamblu de două variabile, la care ne vom referi atunci când vom menționa termenul de societate: indivizii și valorile intersubiective pe care aceștia le adoptă. Considerăm că o valoare este intersubiectivă dacă ea îndeplinește următoarele condiții: nu este obiectiv valabilă și este adoptată în unanimitate de un grup de indivizi. Spre exemplu, religia reprezintă o valoare intersubiectivă: ea nu este obiectiv valabilă, însă un număr foarte mare de

oameni cred în ea și o acceptă, conferindu-i astfel un caracter obiectiv, cu toate că ei sunt conștienți că subiectivitatea îi este inerentă.

Cele de mai sus au fost introducerile elementelor cu care vom jongla de-a lungul eseului, încercând să răspundem la întrebarea următoare: pentru a crede în Dumnezeu e nevoie de curajul de a gândi diferit față de ceilalți? Ducând la un nivel mai profund problematica, tratând-o din perspectivă filosofică, putem să ne întrebăm: în cazul în care credința în Dumnezeu reprezintă un act de curaj, este aceasta o virtute care ridică omul deasupra stării sale muritoare? Este spiritul lui Homo Religiosus unul evoluat la o stare spirituală înaltă sau credința în Dumnezeu reprezintă doar o inutilitate ori, în cel mai bun caz, o formă de a uni oamenii, un „rău necesar” menținerii unei bune cooperări între indivizi? Subliniem buna cooperare între indivizi întrucât realitățile intersubiective reprezintă pilonii deasupra cărora este clădită civilizația actuală, iar în absența acestora societățile umane, de orice fel și mărire ar fi ele, nu ar fi longevive

Mircea Eliade afirmă în studiul său, *Tratat de istorie a religiilor*, că „Un fenomen religios nu se va dezvălui ca atare decât considerat în propria sa modalitate, adică studiat la scară religioasă. A voi să delimitați acest fenomen prin fiziologie, psihologie, sociologie, economie, lingvistică, artă etc. înseamnă a-l trăda; înseamnă a lăsa să scape tocmai ceea ce este unic și ireductibil în el, anume caracterul său sacru”. Cu toate acestea, având în vedere tema abordată și încercarea pe care o vom întreprinde de a da un răspuns cât de obiectiv posibil întrebării în cauză, ne vom vedea nevoiți să privim religia și în afara spectrului ei sacru, subiectiv de altfel, și să o trecem prin filtrele obiective pe care le vom avea la îndemână. Vom lua în considerare cele două planuri, spiritual și rațional (sau sacru și profan, privind din perspectiva lui Eliade), pentru a putea scoate la iveală un răspuns la întrebarea căreia se adresează eseu.

În primă instanță, înainte de a dezvolta un argument verosimil, întemeiat, care să construiască o soluție pentru problematica abordată, trebuie studiat raportul dintre obiectivitate și subiectivitate din societatea actuală. (...)

Astfel, după trasarea graniței mai sus amintite, când Nietzsche scrie „Să fie oare cu puțință?! Acest prea sfânt moșneag încă n-a auzit, acolo în pădurea lui, că Dumnezeu e mort!” (sfârșitul părții a doua din Prologul lui Zarathustra, Așa grăit-a Zarathustra), el nu greșește. Tot el afirmă în secțiunea *Nebunul din Știința voioasă* că „Dumnezeu a murit! Dumnezeu rămâne mort! Și noi l-am ucis! [...] Nu este oare dimensiunea acestei fapte prea mare pentru noi? Nu trebuie să devenim noi înșine zei pentru a părea cel puțin demni de ea?”. Astfel Nietzsche rezumă foarte bine consecințele pe care Iluminismul le-a avut asupra conceptelor de religie și Dumnezeu. Apariția posibilității de a raporta existența umană la un plan obiectiv, în afara spectrului sacru, introducând astfel ceea ce

Eliade numește „lumea profană”, conduce la o reducere a ponderii subiectivității și, implicit, la mărirea importanței obiectivității în multiple aspecte, cum ar fi întrebările aparținând metafizicii sau problematicile de structura „Ce este X?”, unde X poate fi înlocuit de frumos, iubire sau orice altă valoare a spiritului uman. Se trece astfel la o atitudine din ce în ce mai obiectivă vis-a-vis de chestiunile filosofice. În aceste condiții își fac apariția o serie de curente filosofice, cel mai proeminent dintre ele fiind cel nihilist, conform căruia existența individului și viața în ansamblul ei nu are niciun sens profund în afara spațiului subiectiv uman. Tratatând la nivel obiectiv, nihilismul reprezintă cel mai viabil răspuns la întrebările metafizicii. El ridică, într-adevăr, câteva probleme, cum ar fi absența valorilor morale, dar care nu sunt îndeajuns de importante pentru a pune în pericol integritatea conceptului. Ce e clar însă este că dacă religia reprezintă un nonsens la nivel obiectiv, atunci cu siguranță credința în religie și implicit într-un Dumnezeu sunt nonsens, ori adoptarea unui nonsens ca „mod de a fi”, ca principiu sau ca răspuns la întrebări de importanța celor adresate de metafizică spre exemplu, reprezintă o nebunie și nicidecum un act de curaj, implicit o virtute.(...)

Vom recapitula în cele ce urmează argumentele pe care le-am dezvoltat mai sus. Homo Religiosus a dominat societățile umane încă de la începuturile civilizației și a apărut odată cu formularea primelor întrebări existențiale cu privire la lumea din jur, univers și viață. Astfel, ia naștere spiritualitatea, a cărei reprezentare este însăși existența umană. Homo Religiosus este parte dintr-un plan de proporții cosmice, redactat și condus din umbră de o divinitate, fie ea numită Yahve, Brahma sau Allah. Însă, odată cu Iluminismul, se afirmă Homo Logicus, omul rațional, preocupat de cunoașterea științifică, obiectivă. Apariția noului orizont al obiectivității, are ca principală consecință faptul că spiritualitatea nu mai reprezintă răspunsul pentru întrebările existențiale pe care individul și le adresează. În acest context se pune întrebarea: Pentru a crede în Dumnezeu e nevoie de curajul de a gândi diferit față de ceilalți? Am analizat împreună aspectele care privesc noul raport subiectivitate-obiectivitate în societatea actuală, poziția lui Homo Religiosus în societatea modernă, diminuarea importanței sacralului în valorile intersubiective ale societății și consecințele Iluminismului asupra spiritualității umane. Mai apoi am văzut că religia per ansamblu reprezintă un nonsens la nivel obiectiv, aceasta conducând la concluzia că o credință într-un Dumnezeu este nonsens, o nebunie. Al doilea argument s-a bazat pe ideea ca religia reprezintă doar o „scurtătură” către eliberarea conștiinței de inerenta preocupare a întrebărilor existențiale și că această lașitate e doar o caracteristică a noului model al individului slab, lipsit de virtuți, ajungând astfel iar la concluzia că adoptarea religiei ca „mod de a fi” nu este nicidecum o virtute, un act de curaj, ci dimpotrivă, o slăbiciune, un regres.

Concluzionăm astfel, în baza argumentelor aduse mai sus, răspunzând: nu, nu este nevoie de curaj pentru a crede în Dumnezeu, credința și adoptarea religiei ca mod de a fi nu reprezintă o virtute și nu ridică spiritul uman deasupra stării sale muritoare. Care este atunci soluția? Soluția obiectivă pentru eliberarea conștiinței proprii este oferită de rațiune și cunoașterea rațională. Doar atunci când rațiunea se va așeza deplin pe tronul conștiinței umane, numai și numai când individul va evolua de la statutul de Homo Religiosus la cel de Homo Logicus el va putea să fie împlinit din punct de vedere al conștiinței, găsind adevărul obiectiv și imparțial.

Despre pandemie, școală on-line, împliniri și despre... noi începuturi

elevii clasei a XI-a D

Profesor diriginte, Ana Cristina GORAȘ

Această scriere se vrea a fi despre școală și despre elevii săi, în vremuri nu tocmai prietenoase, prin care cu toții am trecut și încă mai trecem, despre o realitate care s-a transformat sub ochii noștri, cu o viteză extraordinară și într-o direcție nebănuită. Și, deși în această „realitate” copiii păreau să fie la adăpost, în sensul că boala la ei nu se manifestă în forme grave, pandemia i-a afectat profund. M-am gândit deseori dacă pandemia a distorsionat imaginea școlii în mintea elevilor, sau dacă nu, indiferent dacă e vorba de colegiul Rareș sau despre o școală oarecare, dintr-o zonă îndepărtată... Oricum, e clar că ceea ce am trăit cu toții s-ar traduce, pe scurt, într-o „adaptare” la un nou stil de viață, sau, mai exact, la „acceptarea” lui...

Dintotdeauna, despre Colegiul Rareș, una dintre cele mai vechi și prestigioase școli din orașul nostru, care își sprijină renumele pe zecile de generații de absolvenți meritoși, dar și de dascăli rafinați, s-au scris multe, foarte multe... Cu diverse ocazii și sărbători, lucruri care ne-au emoționat și ne-au mângâiat... simțurile! Și, pe bună dreptate...!

Iată că „astăzi”, școlii acesteia, atât de „vie”, i-a fost dat să traverseze o perioadă atât de nefastă, și anume pandemia - un virus nou a ajuns să cuprindă, peste noapte, întregul glob!...

Un an de școală în pandemie ne-a determinat pe toți să ne reconsiderăm atitudinile, să ne așteptăm mai mult la imprevizibil, să ne adaptăm, să învățăm să ne

controlăm fricile, să trecem de la panică, incertitudine, poate la nepăsare, sau responsabilitate maximă...

DAR, negreșit, să mergem înainte...!

În 2019 am preluat, în calitate de dirigintă, o clasă a IX-a, de științe ale naturii, și, ca de fiecare dată, cu gânduri mărețe! Vreau să spun că îmi doream să „cresc” niște copii, să îi ajut să devină „rareșiști” de-adevăratelea, așa încât, peste mai mulți ani, să poată și ei, ca și mine, să afirme, cu mândrie și recunoștință, că au absolvit „Rareșul”. Și, am pornit la drum, încet, dar sigur, dornici deopotrivă să ne cunoaștem, să legăm prietenii, să „construim” un colectiv frumos și unit, să deslușim tainele științelor de profil, să participăm la olimpiade și concursuri diverse, să facem proiecte... și planuri. La un moment dat însă, totul parcă s-a oprit în loc, încât aproape că nu întrezăream CUM vom continua drumul nostru, proaspăt început.

Și așa, am făcut cunoștință cu noțiunea de „școală online”, eu în primul rând, și mai apoi, „învățăceii” mei...! Școala în pandemie, o provocare pentru mine, (și... chiar m-am adaptat, în regim de urgență...) dar și pentru ei, școala online care... ne-a marcat viețile! Nu știu exact dacă e vorba despre „compromis și haos”, despre „suprasolicitare”, despre „școala perturbată”, despre „școala regândită, spre a se transforma” SAU despre mai „mult timp cu cei dragi”, despre „învăț din mediul meu, prietenos, de acasă”, despre „hobby-uri noi”, ca fațete pozitive ale pandemiei.

Însă, chiar am vrut să aflu despre ce e vorba... mai ales că mi-am dat seama atunci că trebuie să îmi cunosc copiii, tocmai pentru a le putea fi alături. Și apoi, de ce nu, poate și ei mă pot ajuta pe mine, cu tinerețea, cu franchețea lor, cu valorile în care cred...!

Așadar, am provocat o conversație, cu întrebări, la care ei mi-au răspuns. Sincer, cald, încrezător, firesc, neașteptat, din suflet, și... diferit. Și, deși cu toții am fost niște combatanți într-un război straniu și inegal, constat că nu suntem nici pe departe o generație... pierdută din cauza pandemiei, ci dimpotrivă, o generație PUTERNICĂ, cu vise clar conturate, cu bucurii și certitudini, cu mici dezamăgiri, cu mulțumiri și satisfacții, și poate, de aceea, și Rareșul este special... Pentru că îi „crește frumos”! Așadar, haideți să împărtășim împreună gândurile lor...!

1. Precizați UN MOTIV pentru care ați ales să studiați la Rareș!

ANCA: „Am ales să studiez la Colegiul Național Petru Rareș întrucât am considerat că aceasta este unitatea nemțeană de învățământ care îmi poate oferi cea mai bună pregătire pentru viitor și pentru drumul academic pe care vreau să îl urmez.”

ILINCA: „Am știut că aici îmi pot atinge potențialul maxim și că nivelul de pregătire, calitatea actului pedagogic, dar și atmosfera antrenantă aveau să mă pregătească temeinic pentru ceea ce va urma după terminarea liceului.”

ANDREEA S.: „De la începutul clasei a cincea până la încheierea studiilor gimnaziale am fost întrebată deseori de diferite persoane de liceul la care voi studia în următorii ani. Un singur nume aveam în gând, fără cale de întoarcere, și anume prestigiosul Colegiu Național „Petru Rareș” din Piatra Neamț. Nu mă putea convinge nimeni să mă răzgândesc și foarte bine am procedat să îmi ascult instinctul.”

EMILIA: „Deoarece perioada adolescenței este cea mai frumoasă din viață, am ales să o petrec atât învățând, cât și distrându-mă, din acest motiv am ales să studiez la Colegiul Național „Petru Rareș”, având convingerea că mă voi dezvolta din punct de vedere intelectual, mulțumită profesorilor devotați ai acestui liceu, dar mă voi bucura și de activități recreative, schimburi de experiență și tabere, pe care liceul ni le pune la dispoziție.”

VASILICA-BIANCA: „Unul dintre motivele pentru care am ales Rareș, principalul motiv, este dedicarea profesorilor în dezvoltarea elevilor. Aflând de la prieteni, colegi de liceu ulterior, despre modul în care predau profesorii și „vibe-ul” pozitiv pe care îl au în timpul orelor, m-a determinat să aleg Rareș.”

ALEX SECACI: „Un motiv pentru care am ales să studiez la Rareș a fost dorința de a îmi pune la încercare limitele.”

2. Cum vi s-a părut anul acesta școlar, având în vedere faptul ca ați învățat “pe Teams” ? Un „PLUS” și un „MINUS” al școlii online !

ANCA: „Deși anul acesta școlar a fost unul nonconvențional din prisma școlii online, sunt de părere că atât elevii, cât și cadrele didactice s-au adaptat cu brio și au colaborat frumos chiar și pe Teams. Din punctul meu de vedere, cel mai mare minus al școlii online îl reprezintă lipsa de interacțiune față în față și cu precădere cea din timpul predării. În ciuda problemelor legate de conexiune și a dificultăților întâmpinate în

înțelegerea lecțiilor, anul acesta a reprezentat un prilej de dezvoltare a abilităților de autodidact și a celor de adaptare pentru că numai focul „căleşte” oțelul bun.”

MARIA A.: „Anul acesta școlar nu a fost unul pierdut, dimpotrivă, anul acesta ne-am adaptat unor condiții grele, astfel încât ne-am dezvoltat aptitudinile din alte puncte de vedere. Un plus sau mai bine spus un avantaj al școlii online este accesibilitatea informațiilor: aveam acces la materialele profesorilor în fiecare moment al zilei, de acasă, de la birou sau chiar în unele zile din pat. Fiind online, materia a fost predată diversificat, devenind mult mai atractivă pentru noi și din punctul meu de vedere s-a creat o conexiune mult mai strânsă între profesor-elevi. Însă școala online are și dezavantaje, cred că principalul este lipsa socializării și a comunicării.”

ELENA P.: „Mi s-a părut un an problematic atât pentru elevi cât și pentru profesori. PLUS - ne-a dat ocazia să luăm în calcul tehnologia în educația noastră, lucru care ne ușurează munca enorm; MINUS - învățatul „de acasă” nu este nici pe departe la fel de eficient ca cel din clasă...”

ALEX PETRU: „Pentru mine, școala online nu a fost o barieră care să mă oprească din a învăța. Aceasta a avut și minusuri, dar și plusuri. Un minus ar fi faptul că la unele ore nu puteam să intru sau când intram, se întrerupea sau auzeam foarte prost din cauza internetului. Un plus ar fi faptul că școala online a fost o perioadă foarte lejeră, în care am putut învăța și participa la ore „din confortul nostru”.

ILINCA: „În ciuda numeroaselor provocări pe care le-am avut de înfruntat cu toții, fiind nevoiți să ne adaptăm învățământului online, consider că acest an a fost unul reușit. Pe de o parte am avut ocazia să descoperim valențe noi și interesante ale actului de predare și învățare, folosindu-ne de numeroasele resurse și platforme digitale, aflându-ne întotdeauna la câteva click-uri distanță de un întreg univers al cunoașterii. În același timp, acest mod de învățare a presupus și câteva probleme în ceea ce privește transmiterea informațiilor și comunicarea elev-profesor, din cauza dificultăților tehnice.”

IOANA I.: „Anul acesta a fost chiar interesant, am avut parte de un nou tip de școală, online, la care, zic eu, liceul nostru s-a adaptat foarte bine. Un plus al școlii online ar fi acela că prin intermediul ei am reușit oarecum să ne continuăm cursul vieții; iar un minus al școlii online ar fi statul excesiv în fața tehnologiei.”

ANA-MARIA ALEXANDRA S.: „Pot spune că nu a fost un an ușor pentru nimeni. Cu toții am întâmpinat multe obstacole în timpul în care orele s-au desfășurat în mediul

online. Sunt sigură că nu a fost ușor pentru profesori să se adapteze la un nou stil de lucru cu elevii și la barierele pe care le-au întâmpinat din cauza conexiunii slabe la internet, care nu putea fi controlată de aceștia.”

XENIA N.: „Pentru mine personal, acest an școlar online a fost foarte dificil, nu doar din cauza tulburărilor de curent sau a conexiunii la internet, ci și din cauza atmosferei provocate de studiul zilnic în fața unui laptop... Chiar dacă timpul liber era mai mult, tot nu ne puteam bucura de el cum trebuie. Viața unui elev „rareșist” nu trebuie să fie petrecută în fața unui ecran, ci în locul potrivit, și anume în incinta Colegiului Național „Petru Rareș” alături de profesorii și colegii care prin intermediul glumelor și al „vibe-ului” pozitiv ne fac anii de studiu mult mai frumoși.”

VASILICA BIANCA: „Anul acesta, din punctul meu de vedere, cel al unui elev de Rareș, care, totodată, este și navetist, a avut avantaje și dezavantaje. Avantajele ar fi că eu, ca și navetistă, nu am mai fost nevoită să mă trezesc foarte devreme (6:00) pentru a putea ajunge la școală, nu am mai fost pusă în situația de a alerga după autobuze. Singurul dezavantaj pe care l-am sesizat a fost comunicarea în deficit (în cadrul colectivului de elevi). Contactul vizual (prezența fizică) al nostru, al elevilor, cu profesorii era, este și va fi mereu foarte important. Prin contact direct, vizual, transmitem încredere, siguranță și faptul că înțelegem informațiile.”

EMILIA: „Pentru mine, acest an școlar a reprezentat o provocare! Mi-am dat seama cât de repede mă pot acomoda cu o situație neobișnuită și dacă mă pot adapta cu ușurință noilor condiții. Acesta cred că a fost avantajul școlii online: am învățat să mă adaptez mai ușor, să mă obișnuiesc cu noi situații. Cât despre dezavantaj, cel mai mult mi-a lipsit prezența fizică a colegilor, îmbrățișările de dimineață și discuțiile din pauze.”

3. Care ar putea fi, gândindu-ne la viața de „rareșist”, lucrul /momentul/ipostaza care v-a adus satisfacție și împlinire deplină în anul acesta „altfel”?

ILINCA: „Pentru mine, festivitatea de premiere, chiar și în cadrul restrâns în care s-a desfășurat, a reprezentat un moment deosebit, care a desăvârșit acest an școlar în cel mai frumos mod posibil. La sfârșitul acesteia, am avut ocazia să ne împărtășim cele mai sincere gânduri și emoții în legătură cu viața de școlar.”

ALEX PETRU: „Un moment care mi-a adus satisfacție în acest an școlar a fost cel în care mi-am aflat media generală care a fost una foarte mare din punctul meu de vedere. Am depus foarte mult efort și am pus suflet în fiecare lucru pe care l-am făcut în acest an școlar, iar această medie am primit-o ca pe o răsplată.”

ANCA: „Cea mai mare satisfacție de anul acesta a fost faptul că am avut totuși parte de o doză de normalitate, chiar dacă pentru o perioadă scurtă înaintea vacanței de vară.”

MARIA: „Cred că momentul care mi-a adus satisfacție în acest an, este acela când ne-am reîntors la liceu, sănătoși și vioi, gata să ne punem la punct cu ceea ce am pierdut (cu toate că nu este cazul, în timpul școlii online chiar m-am implicat mai mult din anumite puncte de vedere în ceea ce privește învățatul).”

ANA-MARIA-ALEXANDRA: „Cel mai frumos moment pe care l-am trăit în acest an dificil a fost atunci când am aflat că voi primi o distincție școlară. Din punctul meu de vedere, cel mai emoționant moment a fost atunci când a trebuit să-mi exprim sentimentele de bucurie și mulțumire în fața profesorilor și colegilor de clasă.”

ANDREEA B.: „În opinia mea, implicarea profesorilor pentru educația noastră (Vă mulțumim! 😊)”

IOANA I.: „După un astfel de an încurcat, cu multe dificultăți, cred că momentul în care am simțit o oarecare satisfacție a fost atunci când am luat vacanță. Ultima săptămână de școală a fost preferata, nu doar a mea ci și a celorlalți colegi, cu siguranță, pentru că toți am simțit cum ne eliberăm de stresul acestui an „diferit”, cauzat de pandemie.”

EMILIA: „Atunci când discutam cu prietenii mei din alte licee și îmi dădeam seama că ei nu făceau orele online cu la fel de multă seriozitate ca cei din Rareș, mă simțeam recunoscătoare pentru că sunt elevă a acestui liceu și că am parte de înțelegere și implicare din partea profesorilor.”

ALEX SECACI: „Momentul care mi-a adus satisfacție și împlinire deplină a fost atunci când am reluat orele fizic.”

4. Arătați /detaliați un aspect care definește cel mai exact “viața de elev rareșist”!

ILINCA: „Primul cuvânt care îmi vine în minte este „disciplină”, termen ce nu face referire doar la ordine și la bunul-simț al elevilor, ci mai ales la o „disciplină” a timpului, a resurselor, a priorităților, pasiunilor și intereselor fiecăruia dintre noi, un echilibru desăvârșit, dar personal, al tuturor valorilor care fac din noi niște tineri cu adevărat deosebiți.”

ALEX PETRU: „Nu cred că am trecut încă pe deplin prin viața de rareșist deoarece a intervenit pandemia, o perioadă în care nu am mai avut parte de „școala normală” prin

care au trecut alți foști rareșiști. De când am intrat la Rareș, cea mai mare parte a timpului mi-l petrec învățând, așa că eu cred că un aspect important al vieții de rareșist o reprezintă studiul. Trebuie să învăț constant și din greu, deoarece eu consider că liceul pune bazele cunoștințelor care îmi vor fi de folos mai târziu, în domeniul pe care îl voi urma.”

VASILICA BIANCA: „Dorința de a se dezvolta, ambiția, perseverența, inteligența sunt câteva dintre elementele de „construcție” ale unui elev rareșist.”

ANDREEA B.: „Pentru mine, viața de elev rareșist abia a început, dar amintirile pe care le-am creat alături de colegii mei marchează începutul acestei vieți!”

ELISA M.: „A fi elev rareșist înseamnă să ajuți și să fii ajutat, a fi rareșist presupune prietenie. Să fii rareșist nu înseamnă să ai numai note de 10 și să fii olimpic la cel puțin 3 materii, lucruri pe care oamenii din afara liceului le cred. Să fii rareșist se referă la abilitățile de a avea curajul să încerci ceva nou, să îmbini ceea ce înveți cu pasiunile tale sau să descoperi căi inovative și originale pentru a rezolva o problemă, fie de la mate, fie din viața de zi cu zi.”

IOANA I.: „De multe ori ne povesteau unii profesori despre „olimpicii Rareșului”, care desigur au făcut liceul cunoscut și laudat de toți, iar alții ne ziceau că în colegiul nostru învață elevi care vor deveni oameni cunoscuți, cu job-uri bine plătite. De aici am tras concluzia că viața elevilor rareșiști se bazează în principal pe contribuția pe care o aduc aceștia școlii și pe evoluția lor în societate.”

MARIA: „Viața de elev rareșist nu este grea :) Cred că aceasta experiență ne oferă o deschidere mare spre multe domenii și oportunități, începând de la profesionalismul domnilor profesori care ne sprijină și se implică în evoluția noastră, ca oameni, până la multitudinea de activități extrașcolare (voluntariat, activități de ecologizare, piese de teatru, lansare de cărți, evenimente, excursii). Aici, la Rareș, mi-am dat seama că vreau mai mult de la mine, să ajung cea mai bună versiune a mea la finalul acestor 4 ani minunați. Aici am dat de un colectiv unit și binevoitor, suntem o clasă de elevi foarte serioși și puși pe treabă, mai ales la biologie :) Unul dintre aspectele care definesc viața de elev rareșist este dorința de a nu renunța niciodată, de a ne dezvolta la maxim din toate punctele de vedere, pe diverse domenii. “

EMILIA: „Viața de elev rareșist necesită ambiție, dorință, perseverență. Să îți dorești să evoluezi și să muncești pentru asta.”

5. Care este, în opinia voastră, motivul pentru care Rareșul - de azi - rămâne o școală de prestigiu ?

ELISA M.: „Colegiul Național „Petru Rareș” reprezintă, pentru mine, mai mult decât o instituție de învățământ prestigioasă, ci un simbol al educației în sine, un debut al învățământului în județ și nu numai. În mod nevăzut, dar sigur, activitățile din timpul liceului modelează caracterul fiecăruia dintre noi. Fie că este vorba de cele mai mici lucruri, sau de unele cu o amploare mai mare, ceea ce facem în anii de liceu va rămâne mereu în sufletul fiecăruia, păstrând izul ușor dulceag al florii adolescenței și al marilor visuri care în Rareș devin mereu realitate.”

ILINCA: „Seriozitatea, dar și pasiunea de care dau dovadă atât cadrele didactice, cât și elevii, în cadrul activităților școlare și extrașcolare, sunt probabil aspectele care fac cinste colegiului nostru în orice împrejurare și reușesc să pecetluiască drumul spre succes.”

ANCA: „Din punctul meu de vedere, Rareșul de astăzi rămâne o școală de prestigiu prin dăruirea cadrelor didactice și prin elevii însetați de cunoaștere și dornici de a ajunge pe cele mai înalte culmi.”

MARIA: „Rareșul - de azi - rămâne și va rămâne o școală de prestigiu datorită rezultatelor excepționale la olimpiadele și concursurile internaționale, naționale, cât și la examenele de bacalaureat și de evaluare națională. De asemenea, Rareșul formează oameni de succes, în primul rând datorită profesorilor, care ne susțin constant.”

6. Un gând al vostru, de final de an, dar și de „nou început”!

ALEX PETRU: „Sfârșitul acestui an școlar îmi aduce un sentiment de tristețe deoarece știu că a trecut o jumătate din viața mea de licean. A fost un an școlar deosebit, în care am cunoscut o grămadă de lucruri noi la fiecare materie, mi-am cunoscut mai bine colegii și am trecut prin multe clipe frumoase. În același timp, mă încercă și un sentiment de bucurie: a fost și un an foarte greu iar acum, urmează o bine meritată vacanță. Nu o să fiu prea entuziasmat de începerea clasei a XI-a deoarece am înțeles că o să fie o perioadă foarte grea, în care materia o să fie foarte aglomerată, dar, sper să mă descurc...”

ANDREEA S.: „Prin intermediul acestui an cu totul și cu totul aparte am avut prilejul de a vorbi la cursuri cu mai multă ușurință și de a învăța din greșeli fără a avea un sentiment de timiditate.”

ANCA: „La final de an școlar vreau să mulțumesc tuturor cadrelor didactice care s-au străduit să ne asigure materialele necesare și un mediu propice învățării, dar și colegilor mei care într-un an atipic au încheiat un colectiv unit, frumos din toate punctele de vedere. Vă felicit pe fiecare în parte și sper ca noul an școlar să ne găsească sănătoși, cu zâmbetul pe buze, neacoperit de măști și să putem crea amintiri minunate împreună!”

VASILICA BIANCA: „Pentru mine, finalul anului reprezintă un nou început pentru viitorul meu. Abia aștept să începă clasa a 11-a și să mă găsească cu forțe noi și cu o ambiție mai puternică.”

EMILIA: „Mă bucur să fiu elevă a acestui liceu și sunt recunoscătoare, deoarece aici am cunoscut cei mai buni prieteni ai mei și cei mai devotați profesori.”

ILINCA: „Aș vrea să le adresez mulțumirile mele sincere și toată considerația tuturor cadrelor didactice și colegilor mei pentru că au reușit să facă din acest an nesigur unul plin de culoare și realizări.”

Acestea au fost câteva din gândurile elevilor clasei mele... Am considerat, spre sfârșitul acestei scrieri, să atașez două fotografii care reprezintă două momente, cu semnificație aparte pentru mine, și, cu siguranță, și pentru ei: Crăciunul, ocazie cu care Anca ne-a delectat auzul și inima cu un colind - în online, și încheierea acestui an școlar, atât de atipic, de data aceasta, „fizic”, în curtea școlii, cu coronițe și diplome... și cu zâmbetul pe buze!

Sunt două „ipostaze” frumoase, prin care am trecut împreună, elevi și diriginte, și care ne-au demonstrat că „Rareșul” nu este numai un loc sau o școală, ci este „o stare de spirit”! Și, așa cum se face, adresez și eu mulțumirile mele copiilor mei, pentru frumoasa experiență și pentru amintirile pe care mi le-au oferit...!

Au colaborat:

Anca Bălan

Emilia Azamfirei

Maria Adăscăliței

Andreea Stanciu

Andreea Bojian

Ilinca Cristescu

Alex Petru Luca

Elisa Marc

Elena Poiștea

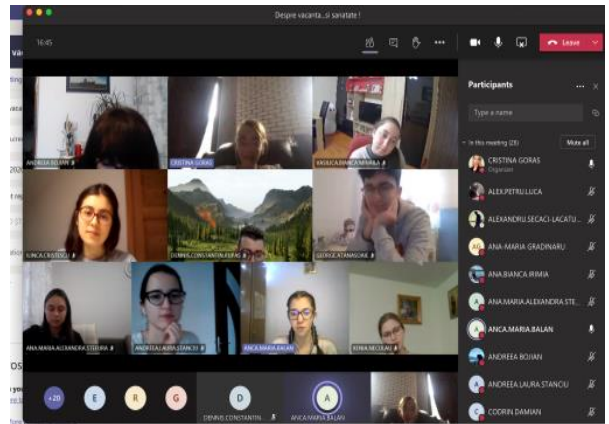
Ioana Ignea

Alex Secaci-Lăcătușu

Ana-Maria-Alexandra Ștefură

Xenia Neculau

Vasilica-Bianca Mihăilă



Rătăcirile unui adolescent

Lobodă Ilinca, clasa a XII- a A

Inspir...Expir...Mă uit în jurul meu și încerc să absorb cât mai mult din calmul naturii. Mă aflu în mijlocul ei, încercând să mă regăsesc. Ascult copacii, fiecare frunză și fiecare fir de iarbă, păsările, apa râului care susură și vântul care învăluie totul într-un vals.

Închid ochii și încerc să ascult învățăturile străvechi pe care le poartă natura, ascunse în fiecare moleculă. Am venit aici pentru a privi spre interiorul meu. Cateodată, chiar dacă pare lipsită de griji, viața de adolescent poate fi copleșitoare. Ni se deschid atâtea oportunități și eu ar trebui să reușesc să aleg un singur drum pe care să îl urmez pentru o bună parte din viața mea. Mulți adulți și-ar dori să fie din nou în locul meu că să poată să aleagă din nou. Vreau să fac tot posibilul să nu ajung într-un impas peste ani și să realizez că nu-mi place deloc ce am ajuns să fac, sau nu îmi place ce persoană am ajuns să fiu.

Îmi doresc să opresc timpul și să rămân mereu în acest punct din viața mea. Deși mintea mea este adesea tulburată de frici și nemulțumiri, sentimentul de libertate pe care îl am acum este de neînlocuit. Să știi că poți să experimentezi aproape orice fără să-ți stea nimeni în cale, o minune. Mi-aș dori să practic pentru o zi fiecare meserie, mi-aș dori să stau de vorbă cu oameni din fiecare clasă socială, vreau să știu ce simte fiecare și să mă ajute să-mi găsesc drumul în viață.

În același timp, vreau să am control asupra vieții mele, dar vreau să mă și las dusă de val. Nu mi-e frică de eșec! Nu din aceeași cauză rătăcesc acum pe cărările neliniștii. Mi-e frică de regret! Viața e imprezvizibilă, dar la finalul zilei vreau să știu că am făcut tot ce am putut ca să fiu fericită. Dacă cad, vreau să fie pentru că am făcut tot ce am putut, dar nu a fost să fie. Nu vreau să cad pentru că mi-a fost frică să mă implic mai mult.

Aici, aceste probleme încep să fie absorbite de măreția a tot ceea ce ne inconjoară. Totul pare mult mai ușor, iar concepția că totul se va așeza în favoarea mea devine din ce în ce mai palpabilă. Mă las dusă de val și încerc să mă fac una cu natura și cu locul în care sunt...

Tenisul de câmp, modul meu de viață

Dascălu Andreea-Jasmine, clasa a IX- a A

În fiecare sâmbătă după-amiază tata, venind de la birou, se grăbea să ajungă pe terenul de tenis unde petrecea două ore. Seara venea fie foarte entuziasmat și încântat de jocul lui, fie decepționat de loviturile sale. Experiența lui m-a făcut foarte curioasă, iar într-o seară, am spus că vreau să particip și eu. A doua zi, am pășit pentru prima dată pe terenul de tenis, aveam doar 8 ani. La început, loviturile mele erau stângace, indiferent cât de mult insista tatăl meu să îmi arate corect mișcările. După o perioadă scurtă de timp, am început antrenamentele cu un instructor de tenis, acestea devenind din ce în ce mai dese și extenuante.

În timp, am realizat că tenisul nu este un sport ușor, și nici simplu, ci mai degrabă, un sport bazat pe disciplină, tactică, talent și anduranță. Am participat la multe competiții de tenis cu foarte mulți copii din toată țară, înzestrați cu abilități și dorință puternică, înconjurați de părinți emoționați și instructori pasionați. Am învățat să pun pasiune în fiecare joc, să pierd, să îmi controlez emoțiile în văzul a zeci de oameni, dar și să câștig respectul celor din jur.

Tenisul te disciplinează, te formează ca om, te obligă să fii creativ, să-ți asumi riscuri controlate, să-ți respecti adversarul și regulile jocului, te învață să pierzi, dar și să câștigi.

De-a lungul timpului, foarte puțini copii din cei cu care m-am înscris la început au rămas pasionați de acest joc. În schimb, cei care practică în continuare acest sport au încheiat relații de prietenie cu alți oameni iubitori de tenis, indiferent de vârsta lor, realizându-se o comunitate de oameni calzi, profesioniști și de fiecare dată dornici să petreacă timp împreună. În liceul Petru Rareș am regăsit prieteni pasionați de tenis cu care împărtășesc multe experiențe plăcute și constructive în formarea noastră ca oameni și cu care îmi mai petrec câte un weekend pe teren. Un rol important în viața unui jucător de tenis îl are antrenorul. În cei șapte ani de tenis am experimentat stiluri ale unor antrenori diferiți, realizând că fiecare are un mod de abordare distinct asupra jocului, o tactică diferită și diverse metode de gestionare a emoțiilor.

În finalul acestei relatări din experiența mea personală, aduc în vedere opinia antrenorului meu, Raul Ciuntea, despre rolul pe care îl are tenisul în formarea adolescenței și influența competiției în dezvoltarea inteligenței emoționale:

„Competițiile de tenis au un impact pozitiv asupra tinerilor, educându-i din punct de vedere emoțional și îi ajută să se concentreze mai bine. Cu alte cuvinte, sunt provocați de către presiunea competiției să rămână concentrați și să își ridice nivelul jocului. Acest lucru îi ajută să își gestioneze emoțiile din viața de zi cu zi. Pe plan mental, ajută tinerii să aibă mereu o atitudine pozitivă atunci când dau de greu, fără ca ei să intre în panică, găsind mereu soluții pentru fiecare problemă.”

Le mulțumesc tuturor antrenorilor, partenerilor de joc, părinților pentru bucuria de a descoperi acest sport și vă îndemn pe toți cu tărie să îl încercați.

TeenAct

Bianca Irimia, clasa a XI –a D



1. Ce este TeenAct?

Wow, cum să încep? Înainte de toate, TeenAct este trupa de teatru a liceului, veche de mai bine de 25 de ani, unde tinerii actori își dezvoltă talentul și pasiunea. Aici înveți cum să transmiți o emoție, cum să împărtășești povestea unui personaj, cum să aduci un text de pe o hârtie la viață, nu cred că există lucru mai magic de atât.

2. Cine și cum se poate înscrie în această trupă?

La începutul fiecărui an școlar organizăm preselecții, unde toți sunt bineveniți, dar în urma unei decizii luate de comitetul trupei, numai câțiva vor avea șansa să lucreze alături de noi. Calitățile necesare sunt clar perseverența, seriozitatea și curajul. Trebuie să știm că lucrăm cu cineva dornic să munească, să se dezvolte și să își îmbunătățească tehnica, dar și să fie gata să exprime publicului tot ce simte, nu trebuie să te sperii de vulnerabilitate.



3. Ce rezultate ați obținut de-a lungul anilor?

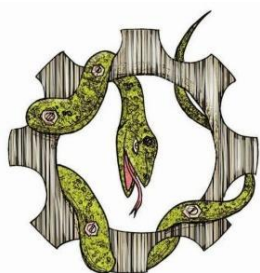
Alina Grigore, din generația fondatoare a trupei tocmai ce a câștigat un premiu foarte important cu filmul ei de debut *Crai Nou* la festivalul din Saint Sebastian. Și să nu le uităm pe cele mai noi studente la UNATC, Ștefana Târniceru, la *I.L. Caragiale* din București, și Antonia Chiruța, la *George*

Enescu din Iași, care au fost inima și sufletul fostei generații.

4. Ce ai învățat tu din această experiență?

Eu am învățat să fiu vulnerabilă, am învățat să trăiesc fiecare moment al zilei din plin. Sunt mult mai deschisă din multe puncte de vedere, dar cel mai important: privesc lumea cu alți ochi. După atâtea personaje și piese abordate, am învățat și am înțeles cel mai bine că toți avem o poveste, așa că nu trebuie să judeci pe nimeni, deoarece nu știi ce se întâmplă când ajunge acasă, nu știi prin ce trece. Cea mai importantă aptitudine pe care mi-am dezvoltat-o este clar înțelepciunea.





SnakeTech

**Paica Alexandra, Meynaghi – Aghdam Alexandru,
clasa a X- a B**

**O echipă de noi-inițiați în robotică ce caută să continue
ceea ce generația trecută a dovedit că e posibil cu doar
câțiva elevi dedicați**

Noi suntem SnakeTech, echipa de robotică a liceului și participăm la First Tech Challenge, cea mai mare competiție de robotică din România, din anul 2016.

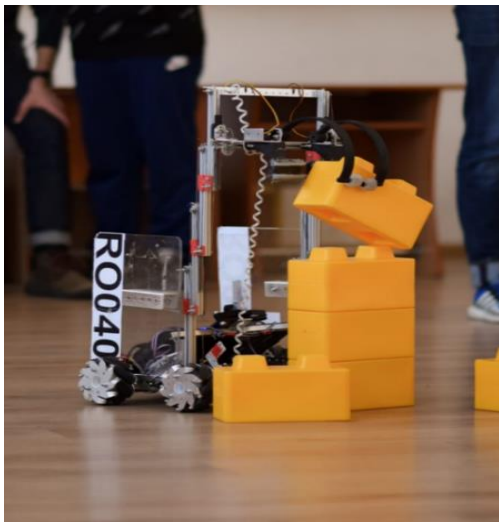
Echipa noastră este împărțită în două mari departamente: tehnic (asamblare, programare, imprimare 3D – Creo) și nontehnic (relații publice), deci, fie că ești o fire mai rațională și critică, sau una mai comunicativă și bogată în personalitate, cu siguranță îți vei găsi locul în echipă..

Până acum, cele mai bune performanțe le-am obținut în sezonul 2018-2019. Atunci am primit premiul

Inspire Award, care ne-a asigurat calificarea la etapa națională de la București, unde am ocupat locul 18 din 60 de echipe, apoi am obținut locul I în tabăra de la Beclean din iulie 2019. În următorul sezon am demarat proiectul *Caravana SnakeTech*, în cadrul căruia am prezentat elevilor din mai multe școli și licee din județ robotul nostru, pentru a stârni interesul în domeniul roboticii și pentru a mări familia FTC.

La robotică, îți poți depăși limitele. Colaborezi mult mai ușor cu oameni noi, îți dezvolti creativitatea și gândirea critică, atât de necesare în viața cotidiană, iar pe plan profesional, poți dobândi abilități și competențe noi, în funcție de departamentul din care faci parte.





CUVÂNTUL ABSOLVENȚILOR



Leșovschi Ilinca

Absolventă 2021

*Facultatea de Drept, Universitatea
București,*

*Colegiul Juridic Franco-Român,
L'Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne*

Acum, în prag de studenție mă văd nevoită să mă adaptez într-un mediu nou. Privind retrospectiv însă, nu pot să nu remarc cu bucurie cât de ușor mi-a fost să mă adaptez vieții din Rareș. Parcă n-ar fi existat nicicând altă posibilitate: pare să fi fost un singur drum, înainte, luminos și

încărcat de semnificații.

Pentru mine Rareșul n-a însemnat altceva decât acasă, încă din 2013, când am intrat în clasa a cincea. Mama mi-a fost alături din toată inima în toate alegerile care-au urmat și-am simțit că lucrurile se petrec atât de natural, încât n-ar trebui să-mi fac niciun fel de problemă. Mama a fost în Rareș, unchiul meu, bunicul... A fost un parcurs firesc pe care l-am îmbrățișat aproape involuntar și spun cu mâna pe inimă că sunt mândră și mulțumită de fiecare decizie în parte pe care am făcut-o.

De anii de liceu nu m-aș fi putut bucura mai mult. Am avut colegi copii cu adevărat deosebiți și am făcut parte dintr-un colectiv pe cât de „pestriț”, pe atât de formator. Mi-ar plăcea să le mulțumesc fiecăruia în parte pentru asta.

Pe profesori i-am privit permanent ca pe niște oameni de la care trebuie să învăț și pe care trebuie să îi cunosc, nu să-i judec la rece și de la depărtare ori să-mi fie frică de ei. Și a funcționat. :) Îi admir că au gândit la fel în aceste privințe și că au căutat mereu să ne descopere și ei la rândul lor. Sunt extrem de recunoscătoare celor ce-au contribuit la formarea mea, direct și indirect.

Faptul că mi-am dorit mereu să-i privesc pe toți din jurul meu ca pe oameni, și nu funcții ori etichete, mi-a îngăduit să-mi iubesc viața atât de mult. La asta s-a adăugat și norocul să dau peste niște oameni de o calitate deosebită, cu care mă mândresc că am lucrat și pe care mă bucur nespun că i-am cunoscut.

Oportunitățile ce mi-au sărit în cale de aici încolo au fost dintre cele mai diverse și nu pot decât să mă bucur că am fost contemporană cu o serie de evenimente ce vor lăsa o amprentă semnificativă în istoria Colegiului. Faptul că am putut fi coordonator al voluntarilor la Olimpiada Internațională de Astronomie din 2019, că am prezentat Gala Excellentia, alături de domnul Cristian Grețcu, cu ocazia celor 150 de ani de atestare documentară a Rareșului, și că am putut ocupa un post în Biroul Executiv al Consiliului Școlar al Elevilor pe parcursul tuturor celor patru ani de liceu mi-a oferit o satisfacție profesională și emoțională fantastică, pe care cu greu aș fi putut-o echivala în alte conjuncturi.

Rețeta magică a Rareșului e alcătuită din două elemente simple: material excepțional, căci toți copiii care ajung aici mai devreme sau mai târziu au multe de oferit și de demonstrat, și profesori care știu cum să pună mâna pe acest material. Chiar dacă are proprietăți excelente, un material poate fi pretențios la modelare, poate avea nevoie de condiții deosebite de păstrare sau, în contact cu alte materiale, se poate altera. Doar ajuns pe mâini bune își va fructifica potențialul. Dezvoltării în Rareș nu-i lipsește nimic, secretul ei stând în echilibrul asta desăvârșit dintre educațional și social, dintre inteligență și adaptabilitate. Opt ani în Rareș mi-au demonstrat că se poate: se poate să fii și Miss ori Mister, și olimpic, se poate să te implici în Consiliu în vreme ce te ocupi și de hobby-urile tale extra-curriculare, se poate să se comunice și deschis, și respectuos cu oricine se află pe de-o parte sau cealaltă a ușii cancelariei. Le mulțumesc tuturor celor ce m-au convins de aceste lucruri și care m-au făcut să calc în fiecare zi pragul școlii cu zâmbetul pe buze.

Să vin cu drag la școală timp de 8 ani a fost ceea ce mi-a dat putere să continui și m-a adus unde sunt astăzi. Și asta doar datorită *oamenilor* de aici. Mi-ar plăcea să știu că din ce în ce mai mulți copii trăiesc experiențe la fel de frumoase în Rareș și abia aștept să mă întorc în locul în care mi-am petrecut copilăria și adolescența.

Să vă mențineți mintea limpede și curioasă, să profitați de oamenii pe care-i aveți prin preajmă și să căutați mereu să faceți alegerile potrivite la timpul potrivit!

Vivat membrum quodlibet, Semper sint in flore!



Hîrțan Iustin

Absolvent 2021

*Student - UMF I. H. Cluj –
Facultatea de Medicină, anul I*

Încă din gimnaziu auzeam povești despre „prestigiosul colegiu” localizat în inima orașului, vechind peste întreaga zonă. În clasa a opta ardeam de nerăbdare să devin elev de liceu. După un an de studiu, în care timpul a trecut pe nesimțite, am fost admis la Colegiul Național „Petru Rareș”.

Îmi amintesc cu drag și amuzament prima zi de liceu. Mă așteptam ca totul să fie la fel ca în „High school musical”. Dacă până să intru pe porțile liceului eram un copil încrezător, entuziasmat de începerea unei noi etape, odată ajuns mi s-a schimbat starea de spirit. Holurile impunătoare, colegii mai mari, profesorii, totul era complet nou, chiar înfricoșător. Clasa mea era la etajul unu, ceea ce reprezenta un oarecare impediment pentru mine, elev cu dizabilități motorii. Cu toate acestea, mi-am făcut curaj și, ajutat de noii mei colegi, care erau la fel de speriați ca și mine, am făcut față cu succes primei zile.

Cu trecerea timpului, am început să mă obișnuiesc cu noul meu stil de viață, să îmi fac prieteni noi, să dobândesc din ce în ce mai multe cunoștințe. De asemenea, mi-am dat seama că viața de liceu nu e ca în „High School Musical”: în timp ce orele și temele erau ceva opțional acolo, la noi erau obligatorii... și multe. Dezamăgirea mea a fost alinată de orele de biologie, făcute cu doamna profesor Aloma Veiss, care va avea mereu un loc special în inima mea.

Liceul mi-a adus atât distracții, cât și provocări. Așa cum spunea și Martin Mull: “Show business-ul este exact la fel ca și liceul, cu excepția faptului că ești plătit.” „Petru Rareș” a fost scena perfectă pentru adolescența mea. În acest cadru am creat prietenii de lungă durată, mi-am făcut amintiri greu de uitat, am trăit, probabil, „cele mai mari intrigi ale vieții mele”. Dar, dincolo de dramele puerile, aici am aflat că viața e plină de obstacole, în special pentru o persoană dizabilități, care pot fi totuși depășite cu puțină

inventivitate și multă ambiție. Fiecare profesor s-a ocupat, în modul său original, de educația noastră, participând astfel în mod direct la transformarea noastră din niște copii „necopți” la minte, în persoane responsabile, mature, pregătite nu doar profesional, ci și emoțional pentru societatea actuală.

Ultima zi de liceu, marcată de cursul festiv, a fost în antiteză cu prima. Dacă la începutul clasei a noua am debutat încrezător, dar pe parcursul zilei am fost timorat, înainte de începerea cursului festiv eram anxios și agitat, dar am devenit încrezător și mândru când m-am dus să îmi iau diploma de absolvent. Desi aceste două evenimente au marcat începutul și sfârșitul etapei „Petru Rareș”, ele au avut ceva în comun: stadiul de anticipare, emoțiile și adrenalina cauzate de către deschiderea de noi orizonturi.

Pentru mine, Colegiul Național „Petru Rareș” nu a fost un simplu liceu, ci locul unde am avut parte de un proces neîntrerupt de metamorfozare, devenind astfel omul care sunt astăzi. M-a învățat multe lecții valoroase, precum: valoarea prieteniei, importanța loialității, dezvoltarea gândirii critice, perseverența.

Acum mă aflu, din nou, în fața unui nou început: facultatea de medicină. Pe cât de diferit, pe atât de asemănător cu cel de acum patru ani. În continuare voi evolua și voi încerca să devin varianta cea mai bună a mea, dar un lucru e cert: nu aș fi ajuns niciodată unde mă aflu acum fără influența Colegiului Național „Petru Rareș”.



Filip Elena

Șefă de promoție 2021

***Studentă - UMF Carol Davila București –
Facultatea de Medicină, anul I***

Cum pot descrie în cuvinte ce înseamnă acest liceu pentru mine? Când mă gândesc la „Rareș”, „casă” este primul lucru care îmi vine în minte. Într-adevăr, aici este a doua mea casă. Tristețea se strecoară sumbru prin sufletul meu la gândul că liceul a rămas de acum în trecut. Amintirile pe care mi le-am creat în acest

spațiu dobândesc acum un caracter aproape mitic, magic, vălul afecțiunii mele acoperindu-le și protejându-le de securea timpului încheiat pentru ca praful uitării să nu le atingă, ci ca acestea să transeandă ușor în eternul ființei mele. Protejez aceste amintiri cu cele mai de preț arme ale mele, pentru că dacă le pierd, aș pierde jumătate din ființa mea.

Cu toate acestea, chiar dacă cei opt ani la Colegiul Național „Petru Rareș” au trecut din concretul prezentului în pulberea intangibilă a memoriilor, acest liceu încă este o a doua casă pentru mine. Știu că oricând m-aș întoarce, mă va primi cu brațele deschise, nu-mi va întoarce spatele. Numele meu va dăinui pe plăcile Colegiului, amintindu-mi mereu locul care m-a format, care m-a transformat din sămânța plină de posibilități ce eram în clasa a cincea în copacul puternic și dăinuiitor ce sunt acum.

„Rareșul” mi-a oferit în dar două lucruri majore: educație și oameni. De la olimpiade și concursuri până la proiecte și voluntariate, am avut posibilități nenumărate de a mă dezvolta în toate segmentele. Însă mai important decât atât, oamenii din viața mea trebuie să îi datorez exclusiv Colegiului. În acest spațiu atât de drag mie am simțit pentru prima dată legământul prieteniei, fiorii dragostei, respectul profund față de munca profesorilor, dar și dezamăgire, trisețe, furie. Am fost învățată să trec atât prin momentele cele mai bune, cât și prin cele mai rele cu demnitate, cu mândrie, dar nu provenită dintr-un orgoliu copilăresc, ci dintr-o înțelegere și acceptare a valorii mele.

Așadar, sunt prea multe cuvinte din care trebuie să aleg pentru a descrie experiența mea în „Rareș”: formatoare, profundă, completă, captivantă... Este prea complexă pentru a putea fi înțeleasă din exterior. Însă ea vibrează în sufletul meu într-o constantă melodie ce armonizează prezentul cu ecourile trecutului, amintindu-mi mereu de casă.





Dascălu Tudor

Absolvent 2020

Profil: Matematică-Informatică

Diriginte: Dorel Haralamb

*Facultate: Eindhoven University of Technology la
profilul Computer Science and Engineering, anul
al II-lea*

1. Cum a fost experiența celor patru ani de liceu la CNPR?

Cel mai bun cuvânt prin care aș putea descrie experiența celor patru ani de liceu ar fi **complet**. Consider că în acești patru ani am avut o experiență completă a ceea ce înseamnă să fii elev la liceul Petru Rareș. Începând cu primele interacțiuni cu profesorii și până la ultimele, mi s-a arătat ce înseamnă să fii la liceu, adică în prima etapă a vieții în care trebuie să faci niște alegeri cu adevărat importante pentru viitorul tău. În tot acest timp, am avut norocul să întâlnesc niște profesori care să ajute la dezvoltarea mea pe plan educațional, dar mai ales la formarea mea ca viitor adult.

2. A facilitat liceul în alegerea facultății și în dezvoltarea ta personală?

Răspunsul evident este da. Sunt convins că dacă nu aș fi fost la acest liceu, alegerile care au urmat după terminarea lui, ar fi fost mult mai diferite. Zic asta deoarece, mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit de-a lungul liceului (atât profesori cât și alți elevi), și-au pus amprenta asupra mea, dezvoltându-mă pe numeroase planuri care m-au ajutat să iau niște decizii defnitive pentru viitorul meu. Dar, pe lângă acestea, cred că unul dintre cele mai importante lucruri prin care liceul a facilitat alegerea facultății a fost oportunitățile pe care mi le-a oferit, în afara programului școlar (scurt exemplu, competiția de robotică FTC).

3. Care sunt sfaturile pentru viitorii absolvenți?

Unul dintre cele mai importante sfaturi pentru viitorii absolvenți, este acela de a face mereu ceva în plus în față de școală. Indiferent ce vrei să faci, atâta timp cât te pasionează trebuie să investești timp în acea activitate, oricare ar fi domeniul pe care îl

alegi. Iar un alt sfat pe care l-am primit și eu- nu trebuie să îți fie frică să încerci lucruri noi, chiar dacă vor ieși mai rău decât te aștepti sau decât ai dori. Atâta timp cât ai reușit să faci ceva în plus, mereu vei avea de câștigat din asta.



Tanasiciuc Diana-Theona

Absolventă 2020

Profil: Științele naturii

Diriginte: Grigori Mirela Cristina

*Studentă - UMF GR.T. POPA IAȘI - Facultatea de
Medicină, anul al II-lea*

1. Cum a fost experiența celor patru ani de liceu la CNPR?

Pentru mine liceul a fost mai mult sau mai puțin ca o tură într-un roller coaster; inițial eram destul de reticentă și speriată în legătură cu noul mediu, dar după ce m-am adaptat și mi-am format prietenii, n-am avut timp să-mi dau seama când au trecut cei 4 ani. La început, toți profesorii ne spuneau să ne bucurăm de aceasta perioadă a vieții noastre cât mai mult pentru că nu o să ne dăm seama când trece. Nu i-am crezut, până în momentul în care, în clasa a XII-a, deși eram în pandemie și totul era blocat, doamna dirigintă ne întrebase pe grupul clasei când dorim să stabilim cursul festiv (online). Atunci am simțit că finalul, care părea foarte îndepărtat în 2016, a ajuns. Am fost un colectiv divers, dar am reușit să ne înțelegem, să formăm prietenii și amintiri, de care ne aducem aminte cu drag.

2. A facilitat liceul în alegerea facultății și în dezvoltarea ta personală?

Alegerea unei facultăți a fost un proces destul de îndelungat. Nu mai eram sigură de cariera pe care mi-o doresc. Inițial, când mă înscriisesem la acest liceu, eram foarte hotărâtă să urmez cursurile facultății de medicină. După terminarea clasei a IX-a, renunșasem la aceasta idee. Îmi doream să devin orice, de la stewardesă la arhitect. Nu mă mai regăseam în alegerile pe care le făcusem cu un an înainte. Aveam cumva marele noroc că nu era necesară o decizie în acel moment și mai puteam aștepta până în clasa a XI-a. Timpul trecuse destul de repede și m-am trezit iar în fața întrebării: „La ce

facultate dai?”. Începusem să mă sperii și nu eram deloc convinsă că voi găsi o soluție. Diriginta noastră, la începutul clasei a XI-a, ne-a oferit tot sprijinul și era dispusă să ne ajute cu orice am fi avut nevoie, de la recomandări de profesori pentru pregătiri, până la sfaturi pentru alegerea unei cariere. A avut un rol foarte important în deciziile mele de viitor. Începusem meditațiile pentru medicină, cumva la insistențele alor mei, cumva și cochetând din nou cu ideea că poate totuși acesta este drumul meu, dar țin minte că, în urma unei discuții cu doamna dirigintă, am știut că am făcut alegerea bună. Dumneaei a avut un rol major în formarea persoanei care sunt astăzi.

3. Care sunt sfaturile pentru viitorii absolvenți?

Pentru viitorii absolvenți nu am prea multe sfaturi, dar le transmit ceea ce mi-a fost transmis și mie în prima zi de liceu: profitați de oportunitățile de a vă crea amintiri și prieteni în această perioadă.



Mitrea Ovidiu

Absolvent 2020

Profil: matematică-informatică

Diriginte: Dorel Haralamb

***Facultate: Electrical and Electronic
Engineering la University of Sheffield, anul al
II-lea***

1. Cum a fost experiența celor patru ani de liceu la CNPR?

Pentru mine liceul a fost o perioadă fantastică, un drum spre maturizare în care potențialul părea infinit și lumea parcă prea mică să-mi cuprindă toate visurile („legendar Prometeu”, după cum ar spune Stela Enache). A fost perioada în care mi-am sculptat caracterul prin toate experiențele trăite la intensitatea maximă a primei încercări. Am căzut, m-am ridicat, am căzut și mai tare, dar niciodată nu m-am oprit din a visa. „Rareșul” a fost întotdeauna locul din care puteam să mă ridic și să sper.

2. A facilitat liceul în alegerea facultății și în dezvoltarea ta personală?

Deși am fost mereu conștient de înclinația mea spre inginerie, clubul de robotică m-a ajutat să aleg exact domeniul în care sunt acum. Cât despre dezvoltarea personală, cel mai mare rol l-au jucat familia și prietenii. Din fericire, am fost mai mult decât norocos cu amândouă. CNPR a fost totuși locul propice unde am putut întâlni oameni cu aceleași valori și ambiții ca mine.

3. Care sunt sfaturile pentru viitorii absolvenți?

Nu încetați să visați, nu vă fie frică să iubiți, lucrurile cu adevărat frumoase se petrec când evadați din zona de confort, aveți încredere în voi și nu lăsați pe nimeni să vă facă „nătărași”. (Bonus, puneți-vă bine cu nea' Marin, mulțumiți-mi mai târziu)



Stângu Miruna

Absolventă 2019

Profil: matematică-informatică

Diriginte: Grigoriu Costică

*Facultate: Universitatea de Arhitectură și
Urbanism Ion Mincu la Facultatea de
Arhitectură în Lb română, anul al III-lea*

1. Cum a fost experiența celor patru ani de liceu la CNPR?

Cei 4 ani la CNPR au fost plini de surprize, atât din partea profesorilor, cât și din partea colegilor. Am avut norocul să mă cunosc cu majoritatea celor cu care mai eram în clasă, însă și cei noi s-au integrat foarte repede în colectiv. Profesorii, la început mi s-au părut exigenți și foarte serioși, sincer mă speriasem puțin, însă în timp am înțeles că toate astea erau pentru binele nostru și că modul cum învățăm și atmosfera de la liceu mă făcea să îmi doresc mai mult de la mine pe zi ce trece

2. A facilitat liceul în alegerea facultății și în dezvoltarea ta personală?

Alegerea facultății a fost una personală, deoarece îmi plăcea să desenez și mi-a plăcut mereu să observ ceea ce e în jurul meu când mergeam în călătorii. De când am

început să fac pregătire pentru a intra la facultate, profesorii au fost foarte înțelegători și m-au încurajat să continui pe drumul pe care l-am început. Materiile pe care le-am făcut la liceu nu m-au ajutat neapărat pentru admitere, în schimb profilul la care am fost, matematică-informatică, mi-a construit un anumit mod de gândire și m-a ajutat să mă organizez, să gândesc tehnic și asta se vede acum la facultate deoarece înțeleg mult mai bine materiile tehnice.

3. Care sunt sfaturile pentru viitorii absolvenți?

Pe viitorii absolvenți îi sfătuiesc să se distreze cât pot de mult în liceu, să învețe și să citească foarte mult. Să profite de timpul liber pe care îl au (fie acela și puțin) și să își formeze o cultură generală, pentru că la facultate crezi că ai timp, dar de fapt e mult mai obositor decât liceul. De asemenea, să se implice în multe activități în echipe, acțiuni sau evenimente organizate de liceu deoarece, acolo se formează cele mai frumoase amintiri și capeți experiență. Multă baftă și spor la lucru!!!

